

**АЛМАНАХ
НОВА
БЪЛГАРСКА
ЛИТЕРАТУРА**

***ПОЕЗИЯ
2018***

**София
2018**

Алманах „Нова българска литература Поезия‘2018“
Copyright © 2018 Фондация „Буквите“
© Издател Фондация „Буквите”

ISSN 92367-7929

Албена Декова

Албена Декова е родена в Плевен на 21 октомври 1967 г. Завършила е „Журналистика“ в СУ „Св. Климент Охридски“ и „Психология“ във ВТУ „Св.св. Кирил и Методий“. Работила е като журналист в плевенски медии и като специалист по реклама и връзки с обществеността. В момента е училищен психолог.

Член е на Сдружение „Дружество на писателите Плевен“ и на УС на Сдружението. Има заслуги за организиране и провеждане на Международната писателска среща „Побратимени светове“ – Плевен. Редактор е на нейните сборници, в които има и преводи на стихотворения на български език от руски, сръбски и македонски автори. Понастоящем е секретар на Дружеството на плевенските писатели.

Публикации: Пише поезия, разкази, есета и рецензии. Нейни стихове са преведени на английски, руски, гръцки, македонски, албански, турски и сръбски език. Има публикувани произведения в алманах „Мизия“, алманах „Тя“, във вестник „Новият пулс“, на страницата на националния литературен конкурс „Ерато“ във в. „Уикенд“, в електронния сайт за литература „Литературен свят“ в сборниците от Третия (2011), Петия (2013), Осмия (2016) и Деветия (2017) национален конкурс за учители т в о р ц и на издателство „Булвест 2000“ и ИК „Анубис“, от които конкурси е наградена с грамоти. Има отпечатани на албански език стихове в албанския

вестник „Национал“, на гръцки – в списанието за култура и изкуство на ЮНЕСКО за Гърция в Атина, на руски – в литературно-историческия журнал „Великороссь“ и в литературния сборник "Новый Дон". Нейни стихове са включени също в поетичния сборник на руски език „Плевенские мотивы“ (2014).

Издадени книги: стихосбирките „Слънчевата книга“ - 2008 г., „Душа без къща“ - 2013 г., „Градина на любовта“ – 2016 и „По грифа на руните“ – 2017 г. През 2015 г. , излиза от печат епистоларната ѝ книгата „Разцъфтяла тишина“, съвместна продукция с албанския писател от гръцки произход от Саранда Вангелис Зафиратис. Една година по-късно (2016 г.) книгата е преведена и отпечатана на албански език от изд. Neraida,

Награди и грамоти: Сертификат и плакет за участие в Дните на йонийската поезия в Саранда, Албания, 2013 г. и 2014г. Грамота за второ място в Н а ц и о н а л н и я л и т е р а т у р е н к о н к у р с з а е с е „Литературни отражения“ (2013). Награда „Признание на град Саранда“ към Дружеството на плевенските писатели и лично към нея за ползотворното сътрудничество и обмен през последните години с поетите от Йонийския поетичен клуб, за взаимното признаване на реалностите и постиженията в културните пространства на двете страни (2014). Специална награда на Център „Румелина“ за поезия в първия национален конкурс за литературно творчество „Тя“ (2016). Отличена за поезия за книгата ѝ „Разцъфтяла тишина“ с награда на името на Рена Попова на Сдружение „Дружество на писателите – Плевен“ (2016). Голямата награда на името на Рена Попова за цялостно творчество получава през 2017 г.

ПЕТОЛИНИЕ НА ЛЮБОВТА

(акростих)

Ръцете ни са петолиние на любовта.

ДО пръсти преплетени

РЕка от огън тече.

МИнават през мост надежди,

ФАр едноок ги зове.

СОЛена радост в сълзите

ЛАкомо пият крилати коне.

СИлно, как силно прегръщат ръцете

ДОкосват с волно сърце.

ПО РЪБА НА ШЕВИЦАТА

Изболяла е болката, по ръба на шевица
върху бяла кенарена риза.
Кармични думи, камшичено ударни,
в молитвен дъжд заклинат души.

Прокарвам пръсти
по бродерията в сърцето ти
и взмото кенарено
нежно заплита нозете ми.

Рошава тишина пресича дъха ни
и бяло ухание от косите струи.
С мълчание светло и свято,
с обреченост на вечно лято,

сърцето, бродирано със смели мечти,
няма как да сгреша.

ДРАКОН И ЖРИЦА

Древен огън живее във мен –
на жрица призовала своя дракон,
за ритуала на нощта.
От ноздрите му огнени светулки,
очите му пещери на желания мъдри,
гласът му моливен пукот на съчки,
полетът му сянка пред пустинно слънце,
крилете му вятър под люспи,
осанката му потомствено благородна –
каменен стълб от мускули мъка,
душата му шлифован рубин,
умът му светло лъчист..
На нощта под звездния балдахин
кръжат във вихъра на любовна осмица
драконът и неговата жрица.

АЛИСА В СТРАНАТА НА ЛЮБОВТА

Като Алиса съм любопитна.
Вляво и вдясно примирявам
рефлексията на огледалната душа.
Разхвърляният код за влюбени
подрежда етера зад огледалната шетня.
Тук заекът гърмян съвсем не е страхлив.
А кралицата със опит е така свенлива.
И суетата няма сила...
Порастването не е закъсняло –
от бъдещето е предречено,
съвсем навреме да е спряло.
В нежния залез на младостта.
И в свежестта на мъдростта.

Когато сме готови да опазим любовта.

Александър Калчев

Александър Вълчев Калчев е роден 1945г. в с. Телиш, Плевенско.

Завършил СУ „Климент Охридски“. Специализирал в Москва.

Геолог, участник и ръководител на експедиции. Повече от двадесет и три години се занимава с търсене, проучване и добив на уранови суровини.

Член на Съюза на българските писатели. Член на движението “Poetas del mundo”. Автор на поезия с философска, гражданска и любовна тематика. Издал е и сборника от разкази и повести „За светостта на грешника“.

Лауреат и носител на награди от редица поетически конкурси.

ЩЕ ДОЙДА

На Г. Давидова

При теб ще дойда, като при сестра,
преуморен след дълъг, дълъг преход.
Не слагай обичайната софра.
И не наливай в чашите утеха.

Седни до мен. И нека помълчим.
Омръзна ми от мъдрост и брътвежи.
Защото не живеем, а търпим
житейските превратности безбрежни.

Животът няма никаква вина
за нашите разхайтени представи.
За нашата естествена злина.
За нашето двуличие и завист.

Когато с теб се намълчим дотам,
че пак ни се прииска да говорим,
ще се сбогувам с чувството, че сам
не съм останал. Още има хора...

Ще дойда.

СУЕВЕРНИ ГЪЛЪБИ

Обичам тия суеверни гълъби,
непогрешими в полета си дързък.
Те никога не бъркат. Даже в тъмното,
целта намират сигурно и бързо.

Какво ги води в пътища несбъднати
и как избират вярната посока?
Живеят между нас? Летят в отвъдното?
Или се реят в ширини високи.

Като деца, не носят зло в неверие.
Играят си със вятъра в небето.
Приели са човешките поверия,
че гълъбът е дух на битието.

А гълъбите всъщност са красиви,
родени със криле мечти на хора.
Чрез тях живеем в тайнството на силата,
със вектор за напред. И за нагоре.

Обичам тия суеверни гълъби!

УТРИННА СЕРЕНАДА

Добро утро, любов! Събуди се! Навън
Месечината вече я няма.
Целуни ме наяве. Не искам насън.
Не защото сънят е измама.

Не защото, любов, ще си мисля, че пак
си забравила да се завърнеш.
Не в съня си минаваш критичния праг,
вместо мен някой друг да прегърнеш.

Добро утро, любов! Усмихни се и виж,
че светът като теб е усмихнат.
Нищо друго. Засмей се. Това му дължиш.
За да грейнат звезди във очите.

За да видиш красивия утринен чар
на зората, в тревата искряща.
И да станеш самата най-ценния дар,
който само сънят ми е пращал.

Добро утро, любов!

ЗА ЖЕНАТА НА МЯСТО

С азурити в очите и злато в косите,
с кадифено-коралови устни.
С перлен цвят на лицето и с елмази в сърцето
е жената на моите чувства.

А когато я гледам, сякаш е за последно.
И дъхът ми изглежда се губи.
Не преставам да мисля, кой така ме ориса,
та наместо жена, виждам чудо.

И до днес е така. Тя със лека ръка,
над света продължава да властва.
Аз... съм си ендемит – лудо влюбен, открит..
Не в живота.
В жената на място.

МЕТАМОРФОЗИ

Вълкът, когато
в агнето се влюби,
залага всичко на случаен зар.
Той нищо не печели.
Всичко губи.
Не знае, че престава да е звяр.

Не знае,
че след избора глупашки,
не агне, а овца ще му се случи.
А той – вълкът
от приказките страшни,
ще се превърне
във овчарско куче.

ПАРАЛЕЛЕН РАЗГОВОР

На Цветан Генев

Не си си отишъл, приятелю. Тук си.
Един срещу друг сме. Кафето е нес.
И чашките бренди не само за лукс са.
Човешки забежки от тежкия стрес.

Какво да ти кажа – че липсваш на всички?
Че още те помним? Че пак си със нас?
Но, чувам гласът ти: – Я, дръж се прилично!
Не съм се разделял със никой от вас.

Когато поетът е във битието,
той прави от него за другите свят.
Доказал, че Раят не е на небето,
недейте да питате, има ли Ад!

Ангел Дюлгеров

Ангел Димитров Дюлгеров е роден е през 1961 г. в гр. Търговище. Завършил е Гимназия с преподаване на английски език „Гео Милев“ – гр. Русе, Българска филология с втора специалност Английски език и Право в СУ „Св. Климент Охридски“.

През 1985 г. печели първа награда в Националния младежки конкурс за поезия „Веселин Ханчев“.

Негови творби са публикувани в периодичния печат и литературни алманаси. Превежда поезия от английски език.

МОНОЛОГ НА БЕГАЧА

Във всичко исках да печеля!
А се научих как да губя.
Видях какво е страх и смелост,
познавам и любов, и грубост.

Туптеше в моите слепоочия
кръвта ми като рана скрита.
Долавях пулса бърз и точен
на бъдещия победител.

И падах мълком на тревата –
самотен, гневен, изоставен.
Сам срещу болката, тъгата
и непостигнатата слава.

Но издържах. Сега забравям
умората и всяка болка.
Аз съм бегачът, който прави
последната си обиколка.

Когато трябва с всеки мускул
усилието да пресметне
и пред финала не пропусне
решаващите сантиметри...

ПОЗНАНИЕ

Прерових дни и книги за живота.
Сега достига бавно същността,
че алчната костичка на окото
е сита чак, щом легне във пръстта.

Ала човекът колко притежава
и колко от света ще съхрани?!
Като прекрасен облак се стопяват
горещите му, ненаситни дни.

А аз погубих думи, чувства, мигове.
Живях далеч от болки и беди.
Но нещо винаги не ми достигаше.
Усещах в мене жаждата да бди

и вярвах, че докрай ще имам всичко.
А колко ми е нужно? – Да съм жив,
да страдам, за да мога да обичам,
и ако съм бедняк – да съм щастлив.

ЛЕТЕН ДЪЖД

Неспирен дъжд над гарите звъни
престоите изпълнил със очакване.
Притихнали, отрудени жени,
сънуват лятото в неделни влакове.

В препълнените кошчета за смет
изхвърлени илюзии проблясват
под опаковката със неоткрит билет
за райски кът и милионно щастие.

Все по-далечен вече е денят,
за който досега мечта и страда.
И ти живееш все на кръстопът,
издигнат от безмилостни огради.

Вървиш залутан в този лабиринт...
Безверие душата ти открадна.
И взираш се – дали поне един
не пази нишката на Ариадна.

Но ти не спирай. Виж, след този дъжд
небето се превръща в катедрала.
И те кръщава кротко, отведнъж,
за някакво невидимо начало.

НАДПИС ВЪРХУ СНИМКА

Във антикварен магазин случайно
попаднах на една семейна тайна.
Между мастилници, книжа и вещи сиви
намерих снимка на жена красива.
А там прочетох ред и той ме парна:
„Прости ми всичко и до гроб ще съм ти вярна!“
Кога е станало това? Кой знае?
Съдбата с хорските сърца все си играе.
И може раната да е била дълбока
и да са тръгнали сами във две посоки.
А тази снимка станала е чужда
и клетвените ѝ слова съвсем ненужни.
Или пък скоро ревността била е спомен.
И снимката се е превърнала в икона.

Защо се усъмних, че са щастливи?
Дано не видят този стих, ако са живи!

Ани Стайкова – Иванова

Казвам се Анка Василева Стайкова – Иванова. Под стиховете се подписвам като АНИ СТАЙКОВА – ИВАНОВА. Родена съм на 19 юли 1955 г. в село Свежен, област Пловдив. Завършила съм Рус-ката гимназия в град Пловдив, Държавен библиотекарски институт в град София. Висше образование и магистратура по "Библиотекознание и библиография" и специализация "Редакторска, издателска, полиграфическа дейност" във ВТУ "Св.Св. Кирил и Методий" в град Велико Търново. Пише стихове като младо момиче, но отново прописва през 2002 година. Отначало участва в конкурси за болни, ин-валидизирани хора, от които има няколко награди и отличия. Започва да публикува свои стихове във вестници и списания и да участва в други конкурси от 2007 година. Има 32 награди, отличия и дипломи за достойно представяне от национални конкурси и 78 награди, специални награди, отличия, дипломи и признания, три плакета и пет статуетки от международни конкурси в България, Сърбия, Босна и Херцеговина, Черна Гора. Включена е в над 130 сборника от международни конкурси в Сърбия, България, Харватска, Босна и Херцеговина, Черна Гора, Германия, Австрия, Холандия, Кипър, Румъния, Япония, Индия, Великобритания. Превеждана е на сръбски, хърватски, руски, английски, немски, френски, испански и румънски езици. От началото на 2007 година има 382 публикации във вестници, списания, алманаси, антологии, сборници, годишници в България и в чужбина. Издала е следните стихосбирки: "Твоят

поглед е достатъчен за мен” (2007 г.), издателство “Матадор 74”, Добрич, ISBN 978-954-371-080-5, “Сбъднат сън” (2008 г.), издателство “Вион” Пловдив, ISBN 978- 954-9501—82-7, “Небесен вулкан” (2008 г.), издателство “Полимона”, Монтана, ISBN 978-954-9966-29-9, “Кафе и самота” (2008 г.),издателство “Полимона”, Монтана, ISBN 978-954-9966-44-2, “Лаври и тръни” (2008 г.), издателство “Вион”, Пловдив, ISBN 978-954-9501-94-0 и “Море от обич” (2010 г.), издателство “Полимона”, Монтана, ISBN 978-954-9966-58-9. Живее и твори в Пловдив, България.

ВСЕЛЕНСКА ЛЮБОВ

Във чудото, миражно и до днес,
когато пърхат в космоса планети.
Когато звездното небе трепти нощес,
а с тебе сме взривените комети.

Когато се разтапя светла жар
в постелята, горяща кат' огнище.
Когато благослов вселенски сипе дар
с богата щедрост – като коренище.

Когато се събират две реки
в река голяма със неустрашима сила
и във вените страстта ѝ закипи
с вселенска мощ, сто вълни родила.

Ела и донеси ми радостта
в една прегръдка – божествена и силна.
Ще се слеем със земята и пръстта
в целувката ѝ пареща, умилна.

Ще изпием горест, жад и топлина
в чудото любов – миражно и космично.
За миг жаравата на страстните тела
ще пее песен влюбена – лирична.

Взривените планети не търпят прегради.
Те любят в ритъма космичен, в стон нощес.
Вселената ни праща земните наслади
по небесна кройка, с приказен финес.

КЪТЧЕТА С НАДЕЖДИ

Сонетен триптих

Кътчетата на надеждите преливат
като река, след пролетните пълноводия.
С водите луднали водопадите отмиват
отминалите настроения като пролетна рапсодия.

За да изгрее лъч със пролетна надежда.
Гургулицата гнезди сама в полята.
Сърцето ми на влюбена жена поглежда
знамение на бели облаци във синевата.

За да пристигнеш ти с бързоногия си кон –
средновековен рицар с одеждите вълшебни.
Когато чувствата поставят те на трон

във вопли сладострастни, звънки, нежни.
Като Аполон събуждаш трепети в душата.
Рисувам те със мисъл, във сълзата.

МЕЧТАНИЯТ МЪЖ

Сонетен триптих

Рисувам те със мисъл във сълзата.
С душа извайвам божествения Аполон.
Сияние небесно блести в здрачевината.
На музика омайна – затрогващия тон.

Картина в Ермитажа, статуя от Лувър.
Виночерпецът Дионис в ръката със потир.
Съвършен продукт с марката на Хувър.
Речното течение, блъбукащо безспир.

Душата те рисува във възвишения храм.
В мен събуждаш гордост, знатност на княгиня.
Най-милите черти божествени са. Знам.

В прегръдката ти силна – потръпваща богиня.
Във вечер златострастна сетивата ми замират.
Копнежни вопли в стон, във миг напират.

КОПНЕЖНИ ВОПЛИ

Сонетен триптих

Копнежни вопли в стон, във миг напират,
когато се обагрят вечерта в червен рубин.
В жар среднощна ръцете се простират
към тайнствения кът зад нежен балдахин.

За да изгрее тя – всевластна и разкошна.
Царица на нощта, в утрото – Богиня.
В сладострастен пир с десницата си мощна,
гори във нас със пламък. Или бледосиня.

Разпалваш я в мечти. Трепти като сияние.
Вълната на море в разплисканата пяна.
Несподелената любов е истинско страдание.

Но аз те нося цял – мой бисер във душата.
Духовните трептения не ми нанасят рана.
Ти – слънчево дете, си гълъб в синевата.

ВИДОВДЕНСКИ ЦВЯТ

На Видовден съм с розовия цвят.
С цветчетата от пух и със ресници.
Година чаках благовонен аромат.
Пристига лято с твоите зеници.

Пристига лятото – обжарено и в зной.
Земята стопля в парещата рана.
В ливада пеперуди, а пчелите в рой.
Морето блиска златопенната си пяна.

Светулка светна. Сърп зове ни с рог.
Жетварска песен еква мелодична.
Хамбар и жито, благославяни от Бог.
Перото на поета в нощ лирична.

Дълбае път стрелата на Амур.
Пегас лети сред ниви хлебородни.
В предрожденска дупка дърпа ни Сатурн.
Търсим брод в реки – артериите водни.

Година чаках благовонен аромат.
Пристига лято с твоите зеници.
На Видовден съм с розовия цвят.
С цветчетата от пух и със ресници.

ДРАГОЦЕННИ МОМЕНТИ

Аз имах много прелестни моменти
в чудото – Любов, във благодата.
Не ги записах върху филмовите ленти,
но с мене плака и ликува необята.

Животът е река. Все бързотечна.
Старее всеки – и молил се на Бог.
Пях във стихове за любовта извечна.
Амур зовеше ме с прочувствения рог.

На драгоценните моменти във страстта
ликувахме със виното във нощ бездънна.
Блажени в страст, в сияние на радостта.
Лихувахме във нощ. Когато съмна,

роса посрещна ни с постеля от цветя.
И бях богиня, ти – прадревен Бог.
Птицата на щастието с песен прелетя.
Криле разтвори ни небесният чертог.

В живота труден, безмилостен, жесток,
вкусих сладостта на прелестни моменти.
В духовна святост, благославяни от Бог,
далеч от суета и филмовите ленти.

Дани Китова

Родена съм в София. Пиша от юношеска възраст. Първите ми стъпки започнаха в сп."Родна реч". Завършила съм Българска филология. През 2006г. издадох дебютната си книга "Музикална кутия". През 2012г.-стихосбирката "Светла струна".

Неслучайно книгите ми носят музикални заглавия. Те съчетават романтичното и философското, лиричността и искреността с човешката болка и мъка. Творбите ми търсят отговор на вечните въпроси на битието. Въпроси. Някои от тях са стари като света, а други плод на младостта и днешния ден.

Имам публикации в "Читалищен вестник", "Гимназист", "Вестник за дома", "Алманах поезия 2012", "Алманах Проза 2013", сп."Смесена китка", сп."Мечта за книга", в-к "Ретро", в-к "България днес", в-к "Новият пулс".

През 2010 и 2013 г. спечелих втора награда на националния конкурс за поезия "Ний всички сме деца на майката земя", а през 2016г.-трето място на "Пролет моя".

ПОНЯКОГА

Понякога си топъл слънчоглед,
понякога в зениците се стичаш,
понякога дъга във океан...
Понякога си лястовица тичаща.

Понякога в тревите блед...,
ти плачеш, та росата загрозяваш.
Понякога си стар рефрен...
Очите ти са плачеща светкавица.

Понякога съм в теб... като небе...
Копнея пак за лято, за магия.
Понякога съм топло кадифе...
Къпина непокорна и безименна.

Понякога сме целите във прах...
изтръпнали от болките сурови...

Но нека замъглим света...
През лупа да погледнем.

Да се молим.

НОКТЮРНО

Пороен дъжд по дланите се стича,
лицата ни са хладни от любов.
И малко е сарказмът, много мракът.
А времето е спряло. Като зов.

Часовникът тиктака до полуда,
а цъфналата ръж е тъй далеч.
Косите ни са пламнали божури,
очите ни са топъл слънчоглед.

Ръцете ни са утро всемогъщо,
нозете ни са приливна вълна.
Страните ни са пламнали и всъщност...,
сме тихичко във плен на есента.

Росата ни обагря в нежни кърви.
Нима е лесно да обичаш ти така?
Докосваш раните ми тънкоструйно...

Площадът е червен като зора.

ПРЕСТЪПНО

Откраднах половината
ЛУНА.

Изваях те. И сложих ти усмивка.
Засвети ти, небесна синева!
Трапчинки взе от Господ. Моли се.

Откраднах половината
СЛЪНЦА...

Коси ти нарисувах. Златни.
Във четката топеше се тъга...
Изваях любовта. На длани.

Откраднах половината
ДУША...

Природата съблякох... гола.
Дърветата заплакаха едва.
Листата почерняха. Болка.

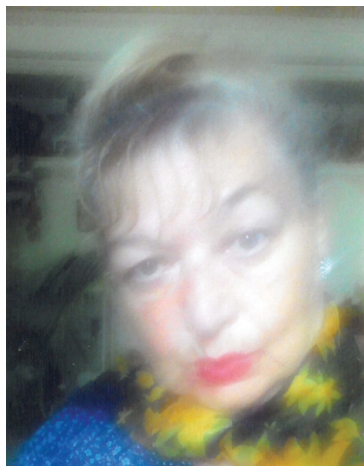
Откраднах половината
СЪРЦЕ.

Садих череша в юлска есен.
Погледнах към огнивото. То светеше.
Лютиче разцъфтя. Наесен.

ПОРТОКАЛЕНИ СПОМЕНИ

На дните ми
водопадът свърши.
Портокалени спомени
аз търкулвам.
Имах надежда за изгрев.
Залезът скри песента ми.
Защо черна завеса се спусна?
Защо все така се търкулвам?

Портокалени спомени
тежко идат...
Отиват си... за последно сбогом.

Антоанета Овчарова

Живее в гр. София. Образование: висше икономическо, магистърска степен.

Стихове пише от 15-годишна възраст. В миналото, за кратко е сътрудничела на вестник „Средношколско знаме“ и Радио София. Правила е постъпки да публикува в наличните официозни по време на тоталитаризма, но поради демократичния характер на стиховете, публикациите са били отхвърляни. Част от написаното през годините е публикувано в стихосбирката „Амазонка“, издадена от фондация „Буквите“ през 2016 година.

Новите си стихотворения публикува предимно в социалните мрежи. Нейни стихове са включени в бр.13-14 на алманах-списанието за литература, изкуство и креативност „Културна палитра“ 2017 г, а така също и в алманаха „Нова българска литература: Поезия-2017“, издаден от фондация „Буквите“.

Ученичка е по рецитаторско майсторство на големия български режисьор, покойният Леон Даниел.

ЛЯТНА НОЩ

Безмълвна нощ!
И пръска тъмнината
ухание на дъхаво поле.
Въздишка кротка рони планината
със хладен бриз душа да отболеи...
Едва-едва брежа полюшва клони,
щурче просвирва нежно в тишината,
звезда далечна златен прах отрони
и гаснат сребърни светулки в утринта....

22.08.2017 г, Ресилово

ЕДНА ЖЕНА

На Лили Ковачева

Да се родиш във светлина, когато
сребърна звезда блести в небето
и с белоснежни ангелски крила
вселената докосва ти сърцето,

Когато вятърът нашепва ти с милувка,
че ти си най-великото творение,
а слънцето огрява те с целувка
и те дарява свише с вдъхновение,

Тогава осъзнаваш, че си свята,
че ти си най-безценна за света.
Че женското сърце е най-богато
и е избрано да срази скръбта.

Че ти си дясната ръка на Бога,
създаваща и вдъхваща живот.
А твоята любов държи залога
за смисъла на цял човешки род.

16.12.2017 г., София

РОДЕНА СИ КРАСИВА

На Мариянка

Родена си красива.
В самота
ухаят нежно три червени рози.
Кристален звън разнася утринта,
копнеж навява вятърът тревожен.

Родена си красива.
В лятна нощ
разпръскваща звезди и аромати.
Светулките пробляскват за разкош,
играят топли сенки във позлата.

Родена си красива,
с нежна обич.
Светът изпълваш със нега и зов.
А майката-природа, най-богато
дарила те е с майчинска любов.

Обичай вечно!
Ти, красива, свята,
страдалец горд – стоманена жена.
Любящото сърце е най-богато
и няма друго щастие в света.

02.08.2018 г., София

ТАМ

На едно бившо еврейско дете.

Там, где бадемите цъфтят, от слънчеви лъчи обляни,
и облаци от розов цвят целуват грейнали поляни,
Там, гдето нарът и хинапът растат от Бог благословени,
а благодатната земя ти дава сили обновени,

Там, под липите на града, всред стихналите китни дворчета,
спят спомени зашеметени, между ялдъзите и борчетата.
Видения във миг изплуват, картини цветни съживяват,
за миг изчезнат... пак доплуват... и спомените оживяват.

Едно мъничко русо ангелче с ранено сърчице притичва,
а в прашните следи на пътя, рубинени капки кръв се стичат.

О, знам, сърцето те боли. Жестока рана е душевната!
Че в най-невинните си дни, Душата детска е засегната.
Обидена и изтерзана от простотията на хората.
Не се лекува лесно рана, отнела въздуха в простора.

Прости им!

Ти си със крила, а други – пъплят във земята.
Не са разбрали те това, че мъчат злостно нещо свято.
Не са виновни, че в света несъвършен са се родили
и Бога в малкото дете, слепците духом, не открили.

Прости им!

В прошката е силата на всеки извисен в живота.
Нали това крила ни дава
и всъщност ни дели от скота?

Нали Исус – роден евреин,
на кръста в сетен дъх проронил:
„Прости им, Отче!
Дай им светлина,
след като мракът от душите си прогонил.”

СТАРИЯТ ЦИГУЛАР

Във теменужената нощ е тихо.
Проронва листи старата липа.
Подухва вятър, клони шушнат лихо
и облак бледата луна приспа.

Прегърбената сянка под дървото,
с цигулка малка, немощно въздъхна.
„Дай, Господи, на стареца доброто!“ –
тъй глас изви цигулката задъхано.

Ту плаче, ту се смее, ту въздиша,
един живот всред звуци преминава...
Но кой за стареца тук има грижа?
Тук младите обгрижват своята слава.

Градът жесток е, дяволски враждебен.
Студен и чужд за болката човешка.
А той, отритнат с параграф служебен,
приведен зъзне във изтърканата дрешка.

Асфалтът скърца под фучащите коли.
Спирачките пищят във надпревара.
Но той не чува, него го боли
от дразнещите светлини на светофара.

Свистят край него джипове луксозни,
локалите са пълни с тарикати.
младежите се борят с хватки грозни,
държавата гъмжи от депутати.

А той, баща забравен, пенсионер,
ръка си не протяга и не проси.
В джип се надува кредитен милионер,
а той, във дрипата цигулка носи!

2017 г., София

СВЕЩЕНА ЗЕМЯ

Земя свещена, българска земя!
Покланям се пред теб и свеждам чело.
Със силата на моите предци
зареждаш ме и ме зовеш към смелост.

Земя свещена на железни войни!
Земя, родила моя горд народ.
Земя, пропита с чест от слава бойна,
ти пазиш костите на моя род.

Земя, закриляща потомци на народ
от силни духом и железни конници.
Те, заедно със викингския род,
три лъва имат в страж пред своите бойници.

От най-далечни древни времена
тез два народа влезли във Европа.
Донесли и посяли семена
на висши знания от преди потопа.

Земя-страдалец.
Поругавана, разкъсвана,
орфана, разсичана, опръсквана
с кръвта на християните избити.
Земя, заплашвана с погански апетити.

Но ти си българска
и винаги възкръсваш,
а наглеците от снагата си изтръскваш!

Защото силата е в моя скромн род
– едно зрънце от най-велик народ,
приет от теб на Европейски бряг,
където в герба на викинги и на българии
три древни лъва винаги ще бдят!
2017, София

Бианка Габровска

Бианка Габровска е лекар по професия. Пише от студентските си години. Има издадени 5 стихосбирки.

Живее и работи в гр. Пловдив.

Член на Дружеството на Пловдивските писатели от 2002 година, на Съюза на българските журналисти, на Литературно студио „Младост“ гр. Пловдив, член на Съюза на лекарите-писатели и на Литературен кръг „Метафора“.

Има публикации във в-к „Марица“, в-к „Новият пулс“, в-к „Уикенд“, в-к „Ретро“, в страницата на Недялко Йорданов във вестник „Днес“ и др.

Награди: Носител на първа награда за поезия на фестивала „Поети с китара“, Харманли (1998); втора награда на конкурса „Ерато-2005 год.“, в-к „Уикенд“; втора награда за поезия в националния литературен конкурс за поезия в Нова Загора 2011 г.; трета награда в конкурса Литературен марафон на в-к „Литература и общество“ гр. Варна 2012 г.; Специална награда на конкурса, посветен на Добромир Тонев през 2012 г.; награда на конкурса „Наздравица за любовта“, проведен от Асеновградска община през 2014 г.; първа награда в конкурса „По стъпките на лятото“ 2012 год., орга-

низиран от сайта „Буквите“; първа награда в конкурса „Ний всички сме деца на майката Земя“ 2015 г. за стихотворение, посветено на Никола Вапцаров; Първа награда на конкурса „Зов за пролет“, 2016 г. и втора – 2017 г.;

Стихосбирки: „Орис“ (1998 г.), „Бяга любовта“ (1999 г.), издание на списание „Плесница“, „Водовъртежен кръстопът“ (2002 г.) на ИК „Амида“, „Ако се спра“ (2009 г.) на СД „Риф 08“ и „Любовта ми се подпря на прага“ (2013 г.), издание на Творчески фонд „Буквите“. „Когато любовта прекрачи прага“ (2017 г.) е шестата книга на поетесата.

Наградени стихотворения, включени в книгата:

„Осъдени“ – първа награда на конкурса „Ний всички сме деца на майката Земя“, 2015 г. на Читалище „Христо Смирненски“, София;

„Зов за пролет“ – първа награда на конкурса „Зов за пролет“, 2016 г. на Читалище „Н.Й. Вапцаров“, София;

„Флирт с пролетта“ – втора награда през 2017 г. на конкурса „Зов за пролет“, на Читалище „Н.Й. Вапцаров“, София;

БЕЗ ДУМИТЕ

Не ме разпитвай днес защо мълча.
То не остана нищо за приказване...
Задавах си въпросите сама
и търсех отговорите напразно.
А думите се втурваха в нощта –
нечакани, стремителни, тревожни...
Опитвах се чрез тях да разбера
дали е обич. И защо е сложна.
Но стигаха до другата стена.
През тебе преминаваха нахалост.
Не срещнали протегнатата ръка,
се връщаха – сломени, жалки, кални...
А после се разпадаха сами,
неприютени, хвърлени зад борда.
Мълчанието в мен се приюти
и върна ми разронената гордост.
Бездумна съм... Така ми е добре.
Днес ти говориш, може би, уплашен.
Как исках да ти подаря море!
Сега ти връщам недопита чаша.

БЕЗКРИЛИ

Не ми поднасяй думите на глътки.
Ще се загубим в сивата тълпа.
Ръцете ни, сковани за прегръдка,
висят до нас – пречупени крила.
А някога събирахме във шепи
вълшебствата на цялата земя.
Във двоен мах докосвахме небето!
И как сега да полетя сама?!
А ти без мен ще можеш ли да тръгнеш
с товар от недоносени мечти?
Достигнали сме точка на замръзване...
И търсим огън – да ни разтопи
Седни до мен. Да съберем крилете.
Да ги зашием – даже да личи.
Да полетим. Да стигнем там, където
намерим пристан.
За да не горчи

БУРЯ

Прибирах си мечтите от простора,
когато във ужасно притъмня.
И тресна гръм. Вратата се отвори.
Сърцето ми направо излетя.
Загубило нормалния си ритъм,
то хукна да догонва слепешком
остатъците жалки от мечтите –
отломки от един измислен дом.
А бурята вилнееше на воля.
Прозорецът се пръсна на игли.
Прекърши вятър гордите тополи
и почна много силно да вали.
Валя. Вилня. А после в миг притихна...
Закри се с облак леденият дъжд.
Прогизнали, мечтите се спасиха.
...И стана много тихо изведнъж...

СВЕТЛИНА

Тя спря на булеварда и погледна
луксозната прелитаща кола.
След кратките си Пирови победи,
на завет зад бронирани стъкла,
велможите, прегърнати по двама,
сред сложния житейски кръговрат,
напук на осъзнатите измами,
потънали във свой измислен свят,
как триеха сълзите си във лука...
Продаваха мечтите за монети...
Изпълнени с една духовна пустош,
с илюзия, че – отразени, светят,
те гледаха със погледи безцелни,
сред ореол от лунна светлина,
как в шепи сбира пръснати шрапнели
една взривена от любов жена.

Борис Борисов – Самокова

Искам да благодаря на издателите на тази книга, за предоставените ми страници – възможност за духовно единение с хора извън моето пряко обкръжение. Листът – макар и претърпял материални промени през хилядолетията, си остава неизменен носител на духовността и първата глобална социална мрежа. Своеобразен портал – даващ възможност на читателите, да преминат отвъд видимата плоскост на творческия континуум... Добре дошли!

„Опрял глава на лакът съм от листа,
а ни разделят хиляди слова...
до бяло нажежена пропаст – липса,
която трябва в стих да извървя.

Да метна мокри струни от дъгата,
клавиши вдъхновен да подреда
и да изсвирия мост над тишината –
лиричен код към нечия душа...”

Колкото и да се опитвам да внуша, че съм по-малко безинтересен за вас от останалите, ако няма какво да добавят

творбите ми, едва ли ще ми повярвате. Всички тези думи ще увиснат в пространството, като разкъсан мост – далечно ехочиято амплитуда ще отмери затихващата пропаст помежду ни. И тъй, поемам риска – заставайки на ръба, правя първата крачка, като си представям, че ви се представям. А вие си представете, че си ме представяте.

Трите грации на духовния ми мир са „Любовта“, „Красотата“ и „Скромността“. Тази последната е най-малката, но е ненадмината хубавица. Тя вдъхновява в мен желанието, да съм част от нещо по-значимо от собственото ми егo. И само от време на време ми напомня, че нямам поетични лаври, върху които да полегна, както и самостоятелна стихосбирка, която да размахам срещу досадното жужене. Но, нека я пренебрегнем, защото хубостта ѝ се абсорбира от моята същност, а това ще я убие. Да спрем до тук и да пожалим скромността!

Красотата е източникът на моята фантазия. И ако представлява интерес за вас потокът на творческите ми мисли, неговите вълнения и потайните му подмолности, заповядайте на рафтинг в последващите страници... Не се съмнявайте, че съм дал всичко от себе си с надеждата, да откриете красотата – в мен, във вас или наоколо. Но не като съвършен продукт, а като недоизказано чувство, което ще остави следа, картина или повод за размисъл. Не знам, дали ще променя представите ви за мен, с няколкото изписани дотук думи, но в творбите си ще продължа да представям поетичните си представи за света... А в него – Любовта – е най-голямата.

Иначе казано, ако сте имали желание, четейки това представяне, да си представите нещо, а не сте успели... Надявам се да успеете, при досега с моето творчество. Приятно съпреживяване!

КАПКА В МОРЕТО

Дълго помни морето, нощем пита за нас –
още всяка любов го вълнува.
Преди изгрев спокойно, за няма и час,
че щастливи сме, тихо сънува...

Вече толкоз години то не може да спре,
тази вяра любовна му трябва –
дебне в пясъка някой, щом остави сърце,
и вълните ревниво го грабват.

В лабиринта от мрежи – дребно-пенест далян –
го люлеят възможни посоки,
дълбините го мамят с нежно-синкав капан,
а скалите – в прибоите жестоки.

Премълчани вълнения – са пустини от дни
в необятното жизнено кредо,
ала то не затихва между след и преди,
да пулсира във студ и във жегата.

Търсят пристан сърцата ни, до последния ден
ги заливат безбрежните чувства.
Топлината (по принцип) е „глобален“ проблем...
И възможност – за капка изкуство.

Като смахнат крушенец – раковина опрял
на устата си, в транс ще простена:
Остави ме, „Спасителю“! Може би си ми дал
рядък шанс – любовта на сирена...

АХРОМАТИЧНО

Като стара антена от опушен комин
аз съм тъй немодерен, аналогов почти –
изживял романтизма, влюбен ярко във теб,
с посивяваща вяност на античен портрет.

Още нямам представа, как дойде любовта –
сякаш „Първа програма“ – беше само една!
С нея още си лягам и приемам щастлив,
като стар телевизор, но пулсиращ и жив.

Всички там технологии – идеални, с числа,
внесли повече точност и контраст, яснота,
надали осъзнават, че са чужди за нас
с тези пошли канали за човешката страст.

Жарки чувства прехвърля моят стар кинескоп –
още дават по „първа“ ден за влюбен живот!
Щом сърцето ми старо без любов заболи...
Може би ще угасне – просто ще изгори.

ВИХРИ ЗВЕЗДОЧЕЛИ

Лятото препуска, махайки с капела –
слънцето – презряла пита слънчоглед,
в шарена каручка с вихри звездочели
слама разпилява с мирис на поле.

С хълбоци туптящи в облаците спират,
потни, запъхтени, сякаш губят път –
с мълнии проблясват, за да го открият –
двойка еднорози в рукналия дъжд.

Бият със копита тътнещи земята,
брулят със опашки плахите листа.
Май че им харесва, лутат се в лозята –
тайно да облизват благите зърна.

Драките с фаланги сдрали тишината,
бича му заплитат, в залеза да спре,
локвите разливат коловози златни,
гасне разпиляна жар от върхове.

Горе в планините, в проходите тесни,
хала хладнокръвна, с алчност на хайдук,
лятото причаква листолюспа есен...
Южното му злато да разхвърля тук.

РЕВНОСТ

В крайна спирка, на уличка тиха,
спря трамвая си шумният ден.
На прибиране, в няколко стиха,
чух как плахо пристъпва след мен.

С дълги токчета – ръсейки песенно,
на завоя ме стигна в дъжда –
аромата от цъфнали кестени
баладично тъгата ни сля.

Хремав вятърът в клоните кихна –
разпилявайки звън на листа,
във прозорците блъснал се – прихна –
излетелият смях на крила.

С поглед стрелнах – не бе ли гугутка?...
Или муза прострелях (напук)
с груби думи: „Каква проститутка!“
Вече хукна – да шепне на друг.

Геолина Стефанова

Геолина Стефанова?!

Тя е... Пращец от пиния. Четири листенца щастие. Слънце в клоните на трепетликата. Соната. В си бемол ... и още - учителка, поетеса, жена и майка... както много други.

Награди: В конкурс за поезия и проза "Цветовете", организиран от Полиграфия Инфо, Словото и списание Print&Pack.- Май 2006 - отличителна награда "За "по-цветен поглед към живота"; Трето място в поетичен конкурс Моят Брезник - „Душата през сезони преминава“; Трето място в конкурса за поезия на в. „Уикенд“ - 'Ерато'

Имам няколко преведени на арабски стихове, хайку на руски в руски сайтове и разказ в конкурс за фантази разказ на Fantasy LARP Center - "Забравеният запад".

Издадени книги с поезия: „Нежност на неверница“, „Ако проплаче гарван в мрака“, „Desideria Pia“, „Искам да скрия ръцете си“, „Събудете ме напролет“, „Метличини и вино“, „Перо от бяла птица“/хайку/, "Бродница в човешки дом не влиза“, "Невинна виновност", „Reti ventos venari“,

“Пукнатина в стената”. Книга-игра за деца - „утре е Вчера
обърнато наopakИ“....

За да ме има и когато ме няма.

КОГАТО ПАДА ЗДРАЧЪТ

Παντα ρει και ουδεν μενει
Всичко тече, всичко се мени.

Ако в руини ме превърне
взрив в душата,
без крясък, без аплаузи,
без вини,
ще дойдеш ли
да се помолиш в тишината,
свещичка да запалиш,
да гори?
С бръшлян обрастват бързо,
с диви рози,
до вчера горди,
каменни стени.
Щом всичко се руши,
без грим и поза,
ела при спомена
и тихо поплачи.

УРОЧАСВАТ ДУМИТЕ БЕЗ ОБИЧ

Тъмна е тъгата, мила мамо,
куче злобно скрито в треволяка.
То не лае, къса дрехи само.
Да му кажа нещо хич не чака.

Вълча ябълка отхапах. Загорча ми.
Искам да умра, а нямам право.
Нощите ми – строги, бели дами
да заспя не дават. Стиска здраво

полумесец-сърп небето и коси ме.
Падат мислите ми – слаби и зелени
като детелиново сено. Недей! Прости ми...
Как не искам да ти е студено!

Ризата кенарена ще взема,
дето ми я ши и я нарича
уж за обич, за неверно време.
Душно ми е. Никне черно семе

в пущинаците на моите тревоги.
Избуява и ме задушава...
Мисля си, че повече не мога,
ала мога – горест ми припява.

Ще пресъхне кладенецът – сила,
ще проплачат черните вдовици
на върбите – жални и немили.
А душата ми ще литне – сива птица.

ГОТИЧЕСКО МАРТИНИ

Нося горестта със себе си като
черните ръкавици на кралица.
Балът за мен винаги е
точно до полунощ.
Ако секунда закъснея
бухали и улулици
ще изкълват сърцето ми.
Час след дванайсет...
е винаги лош.
Ще използват всички
молитви нечути,
да обвият душите
и бавно да ги задушат.
Скитници-мигове
в парцали обути
носят зараза,
като болно куче скимтят.
От косата ми падат
косъмчета-лиани,
разцъфват петунии
и повяхват в зори.
Дали ще срещна
Съдбата пияна?!
Дали от тази среща
животът ми ще се провали?!

ЛЮБОВТА Е НОЩНА ПЕПЕРУДА

Дете на гарвани е този късен час,
във който розите на мойта жал посърват
и молци нощни от сатен кръжат над нас –
тревожно дишащи. Ела, да те прегърна!

Че денем луда съм, проклета светлина,
която хапе и ридае. Как те лъже,
че има вплетена отрова в тез слова,
с които рани правя – от коприва въже.

В деня завързвам те, отвързвам, не личи
как червеите на съмнение се гърчат
в душата скръбна, оголяла от мечти.
Навярно те боли, щом вежди гневно сбърча.

Това е слабост. Непризната. Злъчен прах
обсебил устните и вените. Прости ми!
Щом падне здрачът, се пропуква моят страх
и идвам боса и невинна. Отвори ми!

ЗМИЙСКИ ОЧИ

Събличам кожата си бавно всяка нощ
и жълтото в очите ми бледнее,
цитрин – студен кристал, пронизващ като нож.
Луната болна е. Не ще изгрее.

Очаквам гарваните. Ще ми донесат
петуниите бели на копнежа,
големи, тежки цветове без аромат,
които като дъжд се сипят нежно –

покрив за сънищата, лоно на греха.
Безсрамна, на рептилите кралица,
извивам тяло, тънко като дим, в праха
от мъртвите крила на нощни птици.

Жесток е този трънен лабиринт в кръвта,
из който бродят, плачат ветровете
и няма изход, нито лъч от светлина...
Маньосано задъхва се сърцето,

преди да спре за миг и диво затупти,
щом кривата луна ухапе здрача
и утро мътно на талази зашурти
от жълтите очи, които плачат.

СУТРИН БРЕЗАТА ПЛАЧЕ

Бреза съм тази нощ.
Не ме търси,
че самовили в сянката ми
ще танцуват
и мухоморки черни ще вари
Луната-вещица.
Прескъпо ще ти струва,
ако надникнеш в моя нощен свят
без страх.
От жълта перуника сок и корен –
дали ще може тоз магичен прах
да те спаси?! И как ще уговоря
душата ти изгубена в нощта
да спре да плаче,
да се върне в твойто тяло?!
Това залог е. Не, не е игра.
Парче ще срежа от кората бяла,
за да я стрия ситно и да залича
следите ти, че види ли ги вила,
ще те настигне и щом дойде сутринта,
че няма те до мен ще съм открила
събудена, непомнеща жена...
С дълбока рана върху рамо белокоро
прегръщам те. Обичай ме така.
Не питай нищо. Моя обич непокорна.

Гълъбина Митева

ГЪЛЪБИНА МИТЕВА е родена на 20 април 1966 г. в гр. Оряхово. Майка на две пораснали деца. От 1999 до 2012 г. живее в София, където работи в сферата на търговията и услугите. Следвала е 4 семестъра в ПУ „Паисий Хилендарски“, специалност Педагогика. През 2012 год., въпреки отличния си успех прекъсва следването поради липса на средства и се завръща в родното си село Крушовица, където живее до днес. Занимава се единствено с творчество. Издала е 5 поетични книги: „Молитва” - 1993, Пясъчен свят” - 1997, „Време за разпятие” – 2008, „Тази вечер Господ ме целуна” - 2014 и „Минавам случайно” – 2016 г. Предстои издаване на шестата ѝ книга „Висока пътека”. Последните 3 книги са резултат от съвместната работа с издателство „Бряг” Русе и Маргарита Трифонова. Участва като автор в няколко алманаха. През 2015 г. печели Голямата награда на Издателство „Буквите” за поезия.

ПЪТЕКАТА - Е ВИНАГИ ЕДНА...

Онази, по която те намирам.
А любовта – прилича на вина.
Такава... От която се умира.

Пътеката – е винаги една!
Онази... По която си отивам.
От устните ми капе тишина...
И в твоето мълчание попива.

Не ме изпращай! Мога и сама
да прекося Пустинята на Дните.
Когато се прибираш у дома –
разбираш, че ме носиш във очите.

Разбираш, че полепвам по съня.
Разбираш, че без мен ще бъде празен –
и той, и утрото ти, и деня –
във който няма... откъде да вляза.

Разбираш, че без мене ще горчи –
и чашата кафе, и тишината...
А вечер – по ракията личи,
че е известен краят на играта.

Пътеката е винаги една!
Една-единствена... Но двупосочна!
Любов, която всъщност – е вина...
И... самота. Която е безсрочна!

ГРЕШНА СЪМ, ГОСПОДИ!

ГРЕШНА СЪМ! ЧАК МИ СЕ ПЛАЧЕ...

Толкова грешна, че... даже не ми се говори!

А ти – недочакал в неделя да падне и здрача –
слизаш по вишневи клони – при мене, на двора!

После притихваш

във младите клони на бора.

В тревата под мене, в крилете на птиците дишаш...

Грешна съм, Боже! По-грешна от лошите хора...

А Ти ми побутваш писалка... И искаш да пиша!

Грешна съм, Боже, махни ме!

Еднакво обичам – Теб, и палача си!

Хляба... И де що са котки!

В мъжки сърца като лава гореща се стичам...

И прекалявам редовно с цигари и водка.

Грешна съм, Господи!

Даже и в църква не влизам!

В тревата под мене ми стига да чувам как дишаш...

Когато ми трябваш – разкъсвам и рана, и риза!

Излизам под вишната стара. И сядам да пиша!

Грешна съм, знаеш...

Понякога дявол ме взема!

Тогава ми пада (за кратко) перде пред окото...

Добре си ми взел от акъла – да пиша поеми.

Но защо си ми дал да обичам за десет живота?!

ГРЕШНА СЪМ, ГОСПОДИ, ГРЕШНА СЪМ...

Честно Ти казвам! В петък намина и Юда

(преди да Те разпнат) Пихме по две...

И, понеже не мога да мразя – го прегърнах!

И заплакахме двамата...

А КРЯСЪКЪТ НА ЧАЙКИТЕ Е ДИВ.

Необуздан. Първичен. И мажорен.

И Залезът е толкова красив!

Изпил пътеките... на всички хора.

И някак си... олеква вечерта.

По камъните хлъзгави се стича.

А ти – стопен в Окоето на Нощта –

разбираш... Можеш само да обичаш!

Притихнал като капка, уморен –

смирено сгъваш бялата си риза.

А над водата – ласкав, и солен –

по-сам от теб дори – пролазва бриза.

И става толкова чуплив мига!

Единственият, дето го живееш...

Пулсира – между теб, и Вечността.

Онази... Със Която ще се слееш.

ОСТАВЯМЕ ТЕ, МАЙКО!

Всяка есен...

И мен ме вяха чужди ветрове.

Ти плачеше в душата! Като песен...

Такава... Дето все назад зове.

Българийо! Едничка под небето!

Ти, земно кътче – от неземеен Рай...

Ти, мъко черна... Пареща в сърцето

на всеки българин – навън ратай...

Виж! – Те се връщат, майко... Всяка пролет!

И коленичат мълком във пръстта.

А аз съм тук, Родино! И се моля

за твоите изстрадали чеда.

Но те се връщат, майко! Всяко лято...

За да целунат майчини ръце.

Пристигат бедни. Тръгват си – богати! –

Със тебе – в натежалото сърце...

Бъди им светлина, Родино мила!

Бъди за българите дом.

И хляб. Бъди им знаме! И кураж! И сила!

Днес, майко... еднооки водят сляп.

Днес, майко... еднооки политици

затриват твоя свят, и сляп народ!

И те се пръснаха – Безкрили Птици

– по чуждите земи – да дирят плод...

Върни ги, майчице! Със любовта си.

Бъди им светлина във този мрак!

Та българско огнище да не гасне!

Студен да не замръква бащин праг.

И запустели ниви, и градини –

за български деца – да раждат хляб!

Продаваме те, майчице... Прости ни!

Днес... още!.. .. Еднооки водят сляп!...

ТАЗИ ВЕЧЕР НЕБЕТО НА ЗАПАД КЪРВИ... КАТО РАНА.

Уморено догаря денят върху сноп от лъчи.
С Вечерта пием вино от снощи. И тя е пияна.
Само двете си пием... И само на нея личи.

Оредели – по голите клони листата треперят.
И се блъскаат крилете на птиците – в ниския ден!
О, дано своите летни гнезда в тази нощ да намерят!
И... дано не замръкват в гнездата... сами. Като мен.

Вечерта е пияна. Разкъса си всичките дрехи,
и се втурна – безсрамна, и гола (със сухи очи) –
по студените улици нощни – да търси утеха...
Двете пием! От снощи. А само на нея личи...

Вечерта е в капан. И се блъска в дуварите ниски!
С разкопчана до дъно Душа, и със сухи очи –
на студения вятър навън се отдава със писък!
Боже! Двете си пием! А само на нея личи.

Вечерта е безпътница! Блудница! Мъртво пияна...
С разкопана до кокал Душа (и със празни очи) –
се повлече на Запад... И там прокървя. Като рана.
Двете пием. От снощи. А само на мене... горчи.

И небето тежи над пътеките... Като олово!
И – отчайващо трезвен! – умира предзимния ден.
Тази вечер ще плача. За всички последни любови.
И ще пия! За тази, която пътува към мен.

ЛЮБОВТА СИ ОТИВА В НЕДЕЛЯ. ПО ЗДРАЧ.

Наранена от много човечност...

Подир нейните стъпки – мирише на плач.

А дъхът ѝ – мирише на Вечност.

Любовта си отива – с подути очи...

Неизтрила грима си вечерен.

По мълчанието след нея личи –

път към нас няма пак да намери...

Няма скоро да мине – случайно,

от тук – тишината с две думи да сгрее.

Само този досаден до болка капчук

под прозореца – пее ли, пее...

Любовта си отива! В неделя. По здрач.

А гърбът ѝ – е толкова тъжен...

Че от двама – един е безспорно палач.

Който няма да бъде осъден...

И какво – че си тръгва?! Неделя, все пак!

Има вино. И две чаши. (празни)

Че от двама – един неизменно е враг.

И един – не умее да мрази.

Любовта... На раздяла – какво да ѝ дам?

Тази рокля – така ѝ прилича!

Че от двама – един непременно е сам.

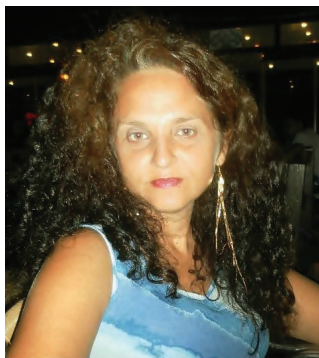
И един – непременно обича!

Любовта... На раздяла – какво да ѝ дам?

Самотата – така ѝ отива...

По високите пътища – всеки е сам.

И по тесните само – сме живи.

Детелина Стефанова

Родена 1971 г. в гр. Велико Търново.

С публикации във вестник „България сега“ – вестникът на българите, живеещи в САЩ и Канада, вестник „Уикенд“, вестник „Ретро“, списание „Животът в света на поезията“, в сборник със стихотворения „Листопад на спомените“ 2014г., Алманах „Нова българска литература – Поезия 2015“, Алманах "Нова българска литература Детски истории 2016" и Алманах „Нова българска литература – Поезия 2017" на издателство "Буквите".

С преведени на руски език стихове, публикувани в журналите „Великороссь“ и „Приокские зори“.

С две издадени стихосбирки - "Урок по любов" и "Перли в миди" през 2015 г.

КОПНЕЖНА

Всяка пролет се будя от глад
и снага тънкостройна издигам.
Ставам блян, кичест прасковен цвят.
С ведрината лазурна се сливам.

Избуявам във дива трева.
Под нозете ти тъкан разстилам –
живописен, изящен килим.
Омагьосващо биле пришивам.

Глъбините кипят от живот.
Свеж ефир оросява с надежда.
Неизменно копнежна се будя за теб –
всяка пролет в омайна одежда.

СТРАШНО

Ще бъде страшно.
Знаеш ли кога?
Без теб научиш ли ме да живея.
Покажеш ли ми другата страна
на любовта и болката от нея.
Прихвана ли фалцет в гласа,
охлаждане на мислите, ръцете.
Изтлее ли невинността
на чувствата.
Изгубят ли се цветовете.
Опиташ ли с финес на джентълмен
да изоставиш старата си лодка
на пуст, забравен и прокажен бряг
без шанс за път и за посока.
Прекъснеш ли най-трудния ми коловоз,
наложиш ли със притежание мечтите...
Ще бъде смърт. Ще бъде ад,
след който няма да обикна.

ДО ДЪХ

Ако не мога да блестя,
да бъда име на пътека...
За бедуин да съм вода
и на душата ми да бъде леко...

Ако гласът ми не е звън –
и някой влюбен да събужда...
А всяка нощ да е мечта
и да съм въздух, нужда...

Ако ръцете ми заспят,
пречупени и заледени...
Ако мечтите ми умрат,
преди дори да са родени...

Не мога... Няма да съм аз.
Защо ми е да съществувам?
Ако не мога да летя,
до дъх последен да танцувам.

ПРИКАЗКА ЗА СВЕТЛИНИТЕ

Очичките ти, мъничко дете,
примигват. Сънно се притварят.
Потрепват устничките ти и аз
се питам със кого ли разговарят?

Послушай, леко ще те гушна.
Ще те целуна по челцето
и приказка ще ти разкажа
за светлините на небето.

Небето било някога самотно.
Подтискала го безграничната му широта.
Жадувало за близост и за ласка,
жадувало за топлина.

Веднъж, пътувайки Луната,
дочула тихия му плач.
Решила негова да стане.
След мрака възцарил се здрач.

От неизмерната им обич,
в примамващите висини,
Зорница първа се родила.
След нея - милион звезди.

Небето смелите привлича.
Луната буди пламенни мечти.
Взаимно смисъл за живот намират
във малките игриви светлини...

Очичките отдавна спят.
Кому даряваш ангелска усмивка?
Целувам те в невинния ти път, дете,
под купола на звездната покривка.

ИЗВАЯНИЕ

Ти можеш да изпълниш този свят,
отричайки възможността за притежание!
С човешка същност да добавиш цвят
и да надскочиш сложените очертания.

Ти можеш да си с ореол.
Спасяващо, живително дихание.
За нечия изгубена душа
олтар да си за излияния.

Да бъдеш капка, залък хляб
за ближен, гънещ се в терзания.
С духовна сила до обрат
да прекроиш блуждаещо съзнание.

Ти можеш!
Можеш да обърнеш този свят,
презирайки егоистични оправдания.
Безкрайната, отдадена душа
избира път към изваяние.

ВЪВ МИР

След халите, бушуващи в сърцето,
след изкривените дъги,
след гръмоносниците на небето,
след помътнелите води...

След вледеняващи порои,
след кикота на иронични ветрове,
след услужливо сторени пробойни,
след чужди, безпризорни бесове...

След болките, с които си препивал
и вливал си безмилостно в кръвта,
след бич и изтощителна умора,
след смут във извисяващата тишина...

Във мир ли си със себе си, поете?
Цена си има жегващия стих.
Стих, хранещ сетивата, умовете...
Дано във твой свят да си щастлив!

Дора Ефримова

Дора Ефтимова/Тодорка Петрова Ефтимова/- родена в гр. Варна на 08.10.1958г., където завършва ИТ”Г.С.Раковски”.

Омъжена и живее в гр. Горна Оряховица. Работи, като домакин в Дневен Център за Пълнолетни с Увреждания – гр. Г. Оряховица

Член на ТЛГ”Асен Разцветников” при НЧ”Напредък – 1869”, на която е председател от 2017г.

Издава поетичните книги:

1. „Желая да те има” – 2008г. изд. Фабер – Велико Търново

2. „По струните на моята любов” – 2013г. izdavam.com гр. Плевен

3. „Любов в три величини” – 2016г. изд. Фабер

Участва в алманасите на издателство Буквите – Нова българска литература – поезия – 2016, 2017г.

Носител на много награди и поощрения.

През 2017г. е наградена с:

- трета награда за поезия на НК”Сторих го за Отечеството” – гр. Шумен,

- втора награда на НК за поезия „Свищовски лозници”
- гр. Свищов.

Публикувана в Интернет и в националния печат – в-к 24 часа, „Ретро”, „Втора младост” „Литературен глас” и др.

Включена в алманасите на гр. Варна /Листопад на спомените/, Горна Оряховица, Ямбол/Тракийска лира/, Кула/Видинско/,гр. Бяла/Русенско/ и др.

БЯХ – СЪМ

Бях. Нежна, бяла пъпка,
разлистваща се всяка пролет.
Вибриращо, с красиви тръпки,
назряваха във мен любви.
Бях. Ярко червена роза,
привличаща със силен аромат.
С любов – в стих и проза,
омайно те завръщах пак.
Сега съм пухкаво глухарче
и в Космоса изпращам любовта.
На живота, чудното зарче,
докрай ще хвърлям с доброта!

С ВАПЦАРОВА ВЯРА

*„...моята вяра в дните честити,
моята вяра,
че утре ще бъде
животът по- хубав,
по-мъдър..”*

Никола Вапцаров

Откъслечно отекват в мене дните,
като куршуми в сърцето забити.
И болката вляво често пулсира.
А изход от мрака – как се намира?!
Но лъч от надежда в мен просветлява,
от онази – Вапцарова вяра,
че утре дните ще бъдат честити,
а хората – свободни и сити.
От тази вяра как искам да дам:
на човека, обезверен и пиан,
на клошаря, приседнал пред блока,
на старицата, с мъка безока,
на децата, без семейство и дом,
на болния, с безнадежден стон...
С вяра са тръгвали в строя.
С нея са падали в боя.

А днес – пак небето синее
и птици свободно в него се реят.
Ухае на младост и красота.
Всемирна да бъде любовта!

ЧОВЕШКО ЩАСТИЕ, КАКВО СИ?

Човешко наше Щастие, какво си?...

Дамян Дамянов

Човешко наше Щастие, какво си?
Реалност, илюзия, надежда.
Отговор на хиляди въпроси...
Лъч, от мрака който ни извежда.
Не си ти във Финикийските знаци,
не се продаваш сред хорска суета.
Ти, Щастие, тъй ценно по рода си,
се криеш в дребните на вид неща.
А може би си в онзи първи плач,
с който зачева новият живот.
Или едничката, от сутрин до здрач,
на майката, най-вярната любов.
И имаш, Щастие, много имена:
Любими хора, Бащин дом, Родина.
И цъфтиш с неизменна красота,
на Земята в Човешката градина.

МОНОЛОГ НА ЛЮБОВТА

В любовта си всеки ден узрявам,
като наедрял на лозата грозд,
а после като вино отлежало,
тека по вените на тоз живот.
И нищо, че денят е прозаичен,
ту весел, ту пък малко лош.
С любов ще бъде по-различен
и в тъжните очи на мъничък Гаврош.
Виночерпецо, наливай лудо
от елексира на моята любов!
И нека в душите стане чудо,
да се усмихне самият мой Живот!

Да гори докрай любовна течност
и страсти огнени навред да пали!
Наздравица аз вдигам, моя Вечност,
за всички тук – и стари, и млади!

Дора Трифенова

По образование съм икономист.

Писането и рисуването са ми хоби. За да се изразявам в поезията, обличам мислите си в символика.

Обичам да пътешествам по дивите места на земята, да опознавам различни култури и да споделям с хората любовта си.

Авантюристично съм настроена към предизвикателствата, умея да взимам решения и да нося последствията от тях.

Вярвам в доброто, което винаги изпъква на фона на злото, харесвам дявола, който помага на ангела да заблести. Понякога лъжа, за да издигна в култ истината.

Приемам живота от красивата му страна, а изпитанията които поднася са повод за философски прозрения.

Публикувам в Буквите от 2009 година.

ЕСЕН

По булеварда се разхожда есен
със златна рокля и изсъхнали цветя.
В сърцето пъстра есен е,
а в косите сребро заблестя.
Слънцето тъжно прегаря
по полето презрели жита.
В душата златна есен е,
но птиците отлитат на ята.
По булеварда се разхожда есен,
тежки облаци ронят сълзи.
В живота късна есен е,
а в душите започва да боли...

НЕВЪЗМОЖНА ЛЮБОВ

През нощите, когато вятърът не спи
и брули хълмовете в планината,
безброй блещукащи звезди
ми разказват за луната.
И тя не спяла до зори,
мечтаейки да зърне слънцето в лицето
и не вятърът ѝ пречел да заспи,
а жаждата ѝ за любов в сърцето.
И слънцето не спяло до нощта,
с надежда обикаляло земята,
натежало, зряло и горещо,
неуморно търсело луната.
През нощите, когато вятърът не спи
и брули хълмовете в планината,
и самотните души не заспиват до зори
любов сънуват, будни в тъмнината.

МАЛКАТА РУСАЛКА

Вълните се разбиват във брега
и заливат стъпките по плажа,
с тях малката русалка плаче
по любов неизживяна.

Спомените се разтапят във забрава
и копнежите от младостта угасват
в тях малката русалка страда
за песен неизпята.

А принцове се превръщат във мираж,
всяка следваща година,
и малката русалка винаги ще плаче,
и винаги отново ще я има.

ВЯТЪРЪТ МИ Е ЛЮБОВНИК

Вятърът ми е любовник
тази нощ ми го призна,
когато ме понесе към звездите
и ми подари луна.

Вятърът ми е любовник
разроши къдравата ми коса,
и съблече бялата ми риза
гола се събудих сутринта.

Вятърът ми е любовник
и ме облече в суета,
подари ми нова рокля,
за да танцува с нея през деня.

ТРЕВОЖНОСТ

Оставям стъпки в пясъка на времето,
зад мене вятърът ги разпилява без следа
и какъв е смисълът тогава:

била ли съм,
ще бъда ли във времето,
или съм тук, сега?

Рисувам спомени в паметта на миналото,
зад мен забравата ги заличава от света
и какъв е смисълът тогава:

ще бъда ли,
била ли съм във миналото,
или съм тук, сега?

Търся себе си в безпътицата на безвремието,
пред мене слънчев лъч, посока начерта
и смисълът разбрах тогава:

не съм била,
не знам дали ще бъда,
но се намерих тук и сега.

ЗИМНО

Студът рисува по прозорците дантела,
леден вятър свири по Шопен,
свещта отвътре тихичко догаря,
с аромата на жасмин.

Снежен вихър залудува
с бели стъпки, водещи към мен,
а едно пиано бяло
плаче стар рефрен.

Огънят в камината разгаря
диви пламъци изригващи от страст,
в стаята ухае на канела,
вън кралица снежна вие с глас.

Елица Кръстева

Казвам се Елица Кръстева. Пиша поезия от момента, в който хванах химикал и тетрадка. Съществувам между два красиви и много различни стари града. Родена съм през Април 1980г. в Русе. Живея във Велико Търново.

Конкурси: отличие за поезия в електронния конкурс на Liternet “Мечти по лято“, 2002.

<http://liternet.bg/publish7/ekrysteva/>

Публикации:

Алманах "Нова българска литература": Поезия 2010 –
Фондация Буквите

ISBN 978-954-9375-89-3

Алманах "Нова българска литература": Поезия 2011 –
Фондация Буквите

ISBN 978-954-9375-92-3

Алманах "Нова българска литература": Поезия 2015 –
Фондация Буквите

ISBN 978-619-154-167-6

Алманах "Нова българска литература": Поезия 2016 –
Фондация Буквите

ISSN 92367-7929

Алманах "13 черни котки" – Фондация Български Издател
ISBN 978-619-154-175-1

Проект *Manu Propria* - http://manupropriatrd.blogspot.bg/2015/07/blog-post_20.html

Награда в Седми национален конкурс „Моего синьо лято“ - 2016 на фондация „Астика“ - Бургас

ВИРИДИАН

Когато извън себе си излизам,
обичам да се скитам из нивята,
свалила и последната си риза
(та за какво ми е сега приятел...)

И може би е трудно да се каже
сама ли съм или във мен са всички
до смърт, до скръб или до подвиг даже
на този свят отчаяно обичали.

Една единствена, а най-обикновена
жена на средна възраст с всичките си грижи.
Завиждам на поляните зелени,
защото с лекота се преобличат.

Сега на никого не искам да говоря.
И никой в този свят не искам да прегърна.
Защото трябва влюбена и гола
към себе си без тебе да се върна.

ЧЕРВЕНО СЛЪНЦЕ

Червено слънце,
като зрителна измама.
„Пчелите те мислят за цвете,
затова ги привличаш, мамо.“

Вълните влекат вълни
към синия бряг неистово.
От небето падат звезди
над върховете скалисти.

И всеки лишей, и всеки мъх
теглят влагата от зеленото.
Зад тихия земен ръб
дебнат други вселени.

А ние чувстваме ужасени
с горчивото по небцето
кък удря кръв във вените ни
сърцето.

Юли, 2018 г.

ДРАСКОТИНА ДАЖЕ

Пръста ми е залепнал в многоточието
с надежда да проточи тишината.
Отвъд ме чака новолуние съсредоточено
и истинско знамение за вятър.

Дъждът притиска влагата към почвата,
помита и останалите срички,
и ме закача със саркастична точност,
че явно не умея да обичам.

И чудя се дали не съм забравила
порязването подло на сърцето.
Нощта се бръква скрито в пазвата
и вади нож, свистящ като комета.

Ще бъде тихо. Няма да се чуе.
(Не ми отива вече да крещя.)
И цялото знамение за лудост
ще цъфне като капка на пръста.

Юли, 2018 г.

ЛЕТЕН СЪН

Това небе. А под него варосани къщички.
Светлини по стените пъплят.
А по залез всички се връщат
и прибират земята в кърпа.

По перваза висят мушкатата
и чучур на мегдана завира.
Ах, каква пасторална, богата,
чудно хубава селска идилия!

По прозорците тихо се рони
поизлющено вече щастие.
А под прага избиват (хора сме)
тайни и тихи страсти.

Клюки и суеверия.
Черни котки, размазан грим.
Това небе, а под него фенери,
заглушени като във крими-филм.

Това небе, дето е уж спасение
на излюзия с таен код.
Всичко друго е престъпление,
но условие за живот.

Това небе. Като олово.
Като захлюпено старо гърне.
И преди, и сега – нищо ново

под това небе.
Юни, 2018 г.

ФЕЯ В СТАРА РОКЛЯ

И аз отглеждам млечни зъбчета.
А във света безмилостно се случват
апокалипсиси. Преплитат пътища
звезди вечерни падад и се връщат.

Ръце отглеждам. Синя прежда
около дома си против уроки заплитам.
А в центъра на хола безнадеждно
екранът свети във екстазно синьо.

Отглеждам гласове. И нощем даже
в кошмарите им влизам да ги милвам.
А новините се промушват по етажите.
И всичко ми е като в нямо кино.

Търча безумно. Този свят ще свърши,
преди да съм успяла да се радвам.
Преди душите ни прекършени
от покрива с последен вик да паднат.

Отглеждам и на керемидите ги хвърлям
като сняг
във пролет дето няма никога да свърши.
Когато си отиде този свят,
да са ми светлина за връщане.

Юли, 2018 г.

ВЕЧЕР ПО БУЛГАКОВ

По стар закон и негласно
върти все онази притча:
Маргарита е вещица, Майстореее!
Друга няма ли за обичане?

Маргарита отдавна е счупила
и последната своя метла.
И търчи разфучана зад ъгъла
чисто луда и по душа.

Нощем тайно контрабандира
мисълта, че нещо е дала.
А честта е съвсем дефицитна
и на черно върви на пазара.

Тъй животът тече напред
и смъртта е само отсрочка.
Всеки ден е нов ред,
приближаващ съвсем към точката.

И какво си свършил не пита,
пита само какво не си сторил.
Казваш - имаш само една Маргарита
и тя не съвсем като хората...

Дето вече е на умиране
със каприза да бъде вечна.
Но след нея е тъй красива

Земята привечер.
Юни, 2018 г.

Женета Браянова

Родена съм на 03.12.1967 г. Завърших средно образование в ЕСПУ „Д-р Петър Берон“ в Тополовград, а след това – специалност „Право“ в ЮФ и специалност „Журналисти-кореспонденти“ във ФОП на СУ „Св. Климент Охридски“. През студентските си години членувах в КМПС „Димчо Дебелянов“ при ЦСДК – гр. София, ръководител ми бе г-н Бойко Ламбовски. Омъжена съм, имам две дъщери, по-голямата е студентка, а по-малката е ученичка. Работила съм в Община Тополовград, след това започнах работа в РС – гр.Тополовград. От студентските си години пиша, предимно поезия, тъй като писането на стихотворения не ми отнема почти никакво време, но не съм правила опит за издаване на някои от стихотворенията в стихосбирка. Когато бъде издадена, тя ще има заглавие – „Прашинки от вечността“. Мои стихотворения има публикувани на поетичната страница на в-к „Уикенд“ с редактори – Евтим Евтимов, Надя Попова и Ирена Кръстева, където съм ги изпратила, в предходни години.

ЕДИНСТВО

По белотата на снега,
към своя роден дом сега се връщам.
Искри небесна синева,
с висулки сред мъгли синеят къщите.

Отворена е родната врата,
все още гости сме на настоящето.
Отвъд е зейналата голота
на бъдещето, за което сме незрящи.

Дори да върнеш този кратък миг
в сиянието звездно на просторите,
ще се зарее белият му лик,
сияен и ликуващ, ще разтвори

отвъдното и минало преди,
като хартийка тънка ще попие
предците ни и техния живот.
Преди да си отидем, ще ги видим...

* * *

Зелените очи на есента,
обгърнали неведоми пространства...
Небето тихо стъпва и шепти –
душа и стон, и мислите ни странстват.

Небето се подготвя за студа.
Бездомни, хората се лутат
да преоткроят мисли за света.
Навън кристални ветрове лудуват

и е неземно топло и сега
да имаш близки, топла къща,
където да се скриеш от студа...
Над стряхата звездите лъкатушат.

ВСЕЛЕНСКИ ЦЕННОСТИ

Отвъд небесната картина,
край много облаци, звезди,
по своя път и аз ще мина
сред реещи се светлини.

Ще носи облаци морето
над нечий добри мечти,
ще духва пламък като ехо,
додето всичко освети.

А аз ще съм отвъд, където
зареждат с нови светлини
угасналите по пътеката,
преди където сме били.

Оттам ще гледам небосвода
и този шарен, пъстър свят,
с предубежденията му ще споря,
с предвечен и човешки плам.

Напуснал своята черупка,
духът ми ще е вечен.

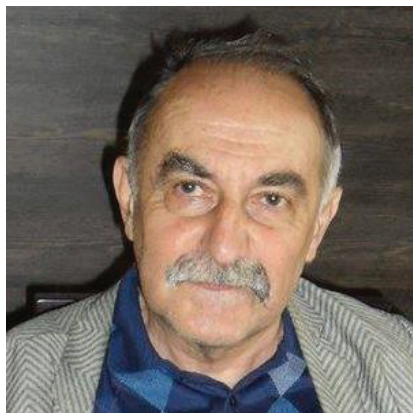
* * *

С планински кристали споени,
замлъкват, от сън, планините,
стоят над безвечното време
и вечност в нозете им свети.

И облаци перести леко
над небесата поемат,
далечна е тази пътека —
по нея вървим отмалели.

Животът ни вече преваля,
ей, слънцето спря се отгоре,
снежинки, и дъжд, и безвременя,
потънали в кал и тревоги.

Планински кристали ни светят
от дъното на планините,
в сърцата ни просеки правят,
по които деца ще преминат.

Живодар Душков

Издал е 5 стихосбирки – „Стриптизър“ (2000), „Билет за раждане“ (2007), „Дарявам ти любов“ (2010), „33 тристишия“ (2014) и „Моите думи“ (2017); романа „Пъзел“ (2001); белетристичните сборници „111 малки разкази за големи хора“ (2000), „Десет есета“ (2000), „35 истории от вчера“ (2007), „Свидетелства на времето (2007) и др. Автор е и на 20 научни книги, учебници и учебни пособия от областта на историята, на 150 научни изследвания, на повече от 1300 публицистични и научнопопулярни статии. Редактирал е десетки научни и художествени книги и вестници.

Негови творби са включени в антологии и сборници – „Неизбежни клади. Антология любовна лирика“ (2005), „Трепети“ (2008), „Стъпки. Стихове от български учени“ (2009-2016), „Културна палитра“ (2012, 2014), „Дунавски пристан“ (2013, 2016), в сборници, издание на „Буквите“, и т.н. В Кишинев и Москва са публикувани неговите стихове, преведени на руски език, а в Букурещ – на румънски.

Носител е на Годишната награда на Международна фондация „Георги Димитров“ (2003), Годишната награда в областта на хуманитаристиката на Съюза на учените-Русе (2006), Наградата „Русе“ в областта на публицистиката (2007), Златната значка на Русенския университет (2007),

Златното перо на Съюза на българските журналисти (2008), Голямата награда на конкурса „Хубава си, моя горо, през ХХІ век“ (2014), Почетния знак на електронното издание „Червеният ездач“ (2016) и на други отличия от литературни или журналистически конкурси.

Член е на Съюза на българските журналисти и на Съюза на учените.

Заслужил доцент на Русенския университет. Пенсионер.

КОГАТО...

През пролетта те обичам,
когато славея успяваш да надпееш.

През лятото те обичам,
когато с лъчите на слънцето се обличаш.

През есента те обичам,
когато устните ти от гроздов сок по-сладки са.

През зимата те обичам,
когато за премръзналите си пръсти търсиш топлина
не при камината, а под ризата ми.

И в утрините те обичам,
когато отправяш първом очи
не към прозореца, а към лицето ми.

И при обедите ни те обичам,
когато смехът ти ме упоява
многократно повече от изпитото вино.

И във вечерните часове те обичам,
когато притваряш за сън клепачи,
а луната побързва да се скрие.

И през нощите ни те обичам,
когато забравям и къде съм, и коя е дата,
и това, че всъщност не сме едно, а сме Аз и Ти...

Обичам те!

Когато дъждът своите струи излива в лицето ти
и вятърът пръсти студени прокарва по твоето тяло,
могъл бих само своята топла прегръдка да ти предлага –
чрез нея горещата моя любов ти да почувстваш.

Когато вечер плъзнат сенките, а след тях – и звездите
и няма никой до теб, който да прогони самотата ти,
могъл бих само мълчаливо до теб да застана
и да те накарам да се почувстваш желана, единствена.

Когато от моята помощ имаш ти нужда, ще дойда –
дори зад десет гори и десет морета да бъда тогава...
Дори само „Ела!“ ти да прошепнеш, ще дойда –
твоя зов ще прихване антената на сърцето ми.

Единствено очите на влюбените
могат да открият любовта –
онзи лъч светлина,
режещ мрака на самотата...

Любовта връхлита внезапно –
като гръм ненадеен,
и сърцето обжарва дори.

А отива си тихо понякога:
Неуспял си наум да бройш
не от сто до едно –
от десет до нула.

Даже сърцето до смърт да кърви
от тебе самия зависи
на сбогуване какво ще издумаш,
дали спомен красив ще запазиш...

БЕЗСМЪРТИЕ

*„Червено вино снощи пих...“
Робърт Бърнс*

Когато съм тъжен, и чашата с мене тъжи
и виното в нея изглежда ми мътно.
Дори и на вкус е коктейл от красиви лъжи,
същинска отрова – не гроздови глътки.

Но щом съм щастлив аз, по-друго виното става –
в кристалната чаша не слънце проблясва,
а твойта усмивка – свенлива, нежна, лукава:
със скрити искрици във погледа ласкав....

Рубинен цветът е. Твоите устни са също.
И трепетни струни. И алена страстност.
Изгарящ са пламък. И песен разтърсваща...

...

Тъй както при Бърнс със безсмъртната Ана...

Златина Великова

Завършила Предучилищна педагогика в Пловдивския университет. Живее и работи в родния си град – Нова Загора като директор на детска градина.

Има издадени пет книги с поезия – „Следа върху камък“ – 2002 г., „Ще те повикам и от... Нищото“ – 2004 г., „Разпиляна нежност“ – хайку – 2004 г., „Живее като чучулигите“ – 2006 г., „Като дива река“ – 2014 г.

Публикувала е поезия и проза в сп. „Жажда“, сп. „Пламък“, сп. „Птици в нощта“, алманасите „Ирин Пирин“, „Южна пролет“, „Тракийска лира“, „Културна палитра“, „Нова българска литература“ и други периодични и електронни издания.

Носител е на награди от редица поетични конкурси, сред които „Мелнишки вечери на поезията“, „Пролет моя“, „Ерато“, „От учителя с любов“ и други. Автор на текстове за песни.

НА ЕКС

Много се мина и малко остана.
Този живот аз на екс го живях.
Кръпка до кръпка и рана до рана
е сърцето ми цялото, а в душата ми – грях,
че не смогвах да бъда до тези, които
са имали нужда от мойта ръка
и мене са чакали – да изтрия сълзите им,
а аз по далечни места се пилях.
Че често раздавах любов без остатък
на хора, които не струват пара.
Събарях стени и надбягвах се с вятъра.
Жадувах за рамо – глава да сведа.
А нейде ме чакаха нежност и сила,
събрани в уюта на топли ръце,
но аз ги подминах, напред устремила
душа неспокойна и жадно сърце.
Аз извори търсих в пустини безводни
и семе засявах на камък студен.
И вярвах си сляпо, че стоплено с обич,
ще поникне и цъфне в един хубав ден.
И падах, и ставах, и тръгвах отново,
Пред никоя трудност глава не склоних.
През сълзи се смеех самотна и гола,
но за моите грешки никой друг не виних.
Много се мина и малко остана.
И последните чаши ще изпия на екс.
За вчера е късно, а за утре е рано.
Животът е само и единствено днес.

Знам, че не мога
да съм твойто момиче.
Аз просто случайно
минах насам.
Ти знаеш, че мога
до смърт да обичам,
но на тебе не мога
прашинка да дам.

И не че не палиш
в очите ми клади,
и в съня ми не бродиш
всяка нощ до зори,
и не кипва кръвта ми,
когато ме галиш,
и жадна за още
плътта ми гори...

И не че не искам
до теб да се сгуша
и твоето рамо
да ми бъде олтар,
за теб да съм дъжд
след жестоката суша,
за мен да си огън,
и сила, и дар.

Ти знаеш, че мога
до смърт да обичам,
но за друго душата ти
диво крещи.
Затова и не мога
да съм твойто момиче.
Аз минах случайно.
А ти ми прости!

Не ме сравнявай
с другите жени.
Различна съм.
На нищо не приличам.
Мигът, във който
ти ми измени
сложи край
на всичките: „Обичам!“
Не чакай
да пророня и сълза,
назад да се обърна
със въздишка...
В любимия
предател щом видях,
за мене мигом
се превърна в нищо.

Не ме сравнявай
с другите жени.
Трохи от масата ти
няма да събирам.
Или съм всичко
в твоя свят, или
върви по дяволите
и за миг не спирай!
Не ме мисли,
сега ми е добре!
Измяната
край мене не вирее.
Аз мога да живея
и без теб,
но без любов
не мога да живея.

ШЕПА ЛЮБОВ

Огризки подхвърляш
на гладните улични кучки,
дето все се навъртат
край тебе с изплезен език
и за къшейче хляб
са готови на всичко –
опашка да вдигат
и послушно да срещат ритник.

С тях е лесно да бъдеш герой,
любим и приятел.
Срещу кокал и ласка
даряват ти шепа любов.
И те следват до ъгъла
или чак до съседната пряка,
после близват ръката ти
и тръгват след друг полуБог.

Теб така те устройва
тази толкова евтина слава-
малко купена нежност,
покорство и празни очи.
А накрая във чашата
само мътилка остава,
по устните пари,
и в устата ти дълго горчи.

Златина Вълева

Дългогодишен преподавател по български език и литература в гимназия с преподаване на чужди езици в Стара Загора.

Две издадени стихосбирки: „Троха в окото” – 2015 г., издателство „Фабер”, „Портрет от вторник” – 2016 година, издателство „Онгъл”.

Участие в алманах „Нова българска литература – Хумор и сатира” 2017. В него са публикувани пет стихотворения (с. 47 – 51).

По душа – романтик, обича изкуствата и природата. Дългогодишен турист и пътешественик.

Читател без платен отпуск – чете непрекъснато, избира интуитивно, предпочита романи, есеистика, белетристика, поезия. През последните няколко години предпочита български автори и чете новоизлезлите им книги с особено любопитство.

Симфоничната музика и живописата са другите ѝ „любови”.

БЕЗЧУВСТВИЕ

Температурите на юни – нулеви.
Тъй хладно е в сърдечната ми църква!
Палуват гълъби любовно щурави
и хорът на врабците ги побърква.
На улицата лудият мечтае мудро
във дългата си риза като знаме,
сладникав аромат от чужда кухня
го храни обезхлебен и незнаен.
Балконите припаяват техни опуси,
небето е отдолу гладно куче;
по медиите – пак герой е каин,
за кой ли път прогнозите се чудят!
Пътуват хората по своите беди,
животът вече омаля от преговаряне;
по тротоарите – повехнали липи
по ризите ни – препаратите ухаят.

Ох, колко станиолови лъчи
и колко дири от изгаряния!

И толкоз горести завинаги тежат,
но пак защо да ги припявам?
Сърцето ми ще тръгне изведнъж
и църквата ще рухне изоставена...

ЗА СТАРИТЕ КОНЕ

Те са бивши военни на възраст
и очите ги болят от светлина.
Старите коне, отслужили дълга си,
все вървят, куцукайки към есента.

Много жилави камшици са понесли
по душите си, умити от дъжда!
Вечер лягали в сеното да възкреснат,
денем гледали безоката съдба.

Някой късокрак слепец ги връзвал,
без да чува жаждата им за поля,
впрягал тяло, биел егото, развързвал,
на нещастната им орис завидял.

Старите коне от сой и корен
гордо носят своята нелепа тлен,
нищо че ги яздят късокраки хора
и мухи ги жилият в глупавия ден.

Атове на късната ми есен глуха,
братя сродни по злочест късмет!
Не можахме да летим по друма,
да умрем поне в небето с чест.

РАЗВЪРЗАНО

Изтече мътната вода. Порой се свлече.
А после жълтата дойде и ме отне.
Червената по-лудичка вървеше,
а черната душата ми закле.
С парцал и четка катадневно
визажа си изчетквам от бои.
Не съм аз селската кокетка
от Лариния род, и пак – уви!
Очите ти на точки от разбиване,
на цял екватор слънчев пек от мен,
горите да изходят, вълк да видят,
сърна да пощадят до сур елен...
но няма ги огнищата им жарки
ръцете да запалят с млада страст,
по тялото сакалото паяче провлачи,
краката ми – студени като в ад.
Сега ще търся старата си парка,
гадини да нахраня с доброта,
герданче на слепок да вържа ярко
и нейното сърце да укротя...
Водата на света ме е повлякла,
едва опирам в остри върхове.
Последната си риза плакна,
преди нарочен ангел да ме отнесе...

ДЕСЕТ КОРИ ЗА БАНИЦА

По къса риза, излинали шорти
и този ден младежки си замина.
Вървах след него малко кофти,
балкански ген в заканваща се зима.
Отпред момчета напористи, щури,
върху мотори с триста коня
прескачаха стени на хиподруми,
а аз стоях по-стара и безнога.
Огледах се в очите на принцеси,
но там не срещнах младо вино!
Заети пепеляшки с интереси
и странни в профила „индиго”.
Къде избяга хубавата лудост?
Мъже, отказали се от ловеца,
и техните добри съпруги,
обикнали по-слабия от херкулеса.
И в тоя черно-бял и сипкав град
по улиците ходех боса,
не взех от никого корица хляб,
но го нахраних със въпроси.
Най-сетне, в късен час доплувах
до моето корито в плитчините
и в баница със няколко кори
завих яйцето на злините.

Иван Върбанов

Иван Ангелов Върбанов е роден на 22 юни 1958 година в град Пазарджик. Средното си образование придобива в Икономическия техникум, сега ПГИМ, град Пазарджик. Завършва специалността „Българска филология“ в ПУ „Паисий Хилендарски“. По професия е учител по БЕЛ. Пише още от ученик. Негови журналистически материали и литературни творби са печатани в различни вестници и списания: „Лъч“, „Нов живот“, „Лик“, „Нов пулс“, „Знаме“, „Метафора“, „Училищна камбана“ и вестника на СБП „Словото днес“.

Член е на СНБП, Клуба на дейците на културата, Дружеството на писателите и Клуба на хумористите в град Пазарджик. Автор е на три стихосбирки: „Когато дойдеш“/1999 г./ и „Лирично пиянство“/2006 г./ и „Синя любов“/2015 г./. Негови стихове са превеждани на гръцки и италиански език.

През 2011 година печели първа награда в раздел „Хумор“ на националния литературен конкурс „Милош Зяпков“ – град Ракитово. Същата година участва в „Пирин – фолк 2011“ като текстописец на песента на Лили Цветкова „Ех, любов“, която взе наградата на слушателите на БНР и радио Благоевград.

Участва в различни антологии и алманаси:

1. Интернационална поетична антология „Поетични отблясъци“/2015 г./

2. Алманах 1 „Автори на 21 век за съвременна българска литература и изобразително изкуство“/2016 г./

3. Алманах 2 „Автори на 21 век за съвременна българска литература и изобразително изкуство“/2017 г./

4. Алманах „Нова българска литература – Поезия“/2017 г./ на фондация „Буквите“

5. Литературен сборник за поезия и проза на учители – творци от област Пазарджик/2017г./

Негови стихотворения са четени по БНР.

За трети път участва в днешния „Алманах Нова българска литература 2018 – Поезия“ на издателство „Буквите“.

СТРУЯТА НА ЛЯТОТО

Струята на лятото
жари ме копривно.
Свети ми със златото,
шеметно и дивно.
Съхне ми на гърлото,
пясъчно – бодливо.
Гали ме и в тъмното,
звездно и красиво.
С утрото синеещо
буди ми очите.
Привечер, копнеещо,
пее при щурците.
С бликнали желания,
грейнали от жажда,
босата му мания,
бясно ме подклажда.
В струята му – святата,
жребия предвкусвам.

Аз – дете на лятото,
винаги се чувствам!

СТИХОВЕ ЗА ОБИЧ

На поетесата Гълъбина Митева

Светлото, без страх ли проумяваш,
избягваш грозното – дори на тъмно.
Себе си, когато пресъздаваш,
откриваш вярата в небето стръмно.
Яхнеш ли творещата му сила,
в която думите искрят от мъка,
тръгваш с песента си, наследила
надежда в делника – като зарька.
Болка от житейските си рани
изстрадваш гордо със сърце разбито.
Шепнат гневно, люто, със закани,
заченатите мисли, в него, скрито.
Скъсаната котва се сбогува,
и влязла в спомена – следа дълбока,
с времето не спира да тъгува,
в ума ти сложила една епоха.
Фалшът на болезнена преструвка
се стича тихо, бавно и полека.
С грейнала божествена целувка,
изкачваш смело витата пътека.
Чувствата на думите се вграждат
в красиви ласки, в доброта, в сърдечност.
Стихове за обич в теб се раждат
и стопляш дните ни със свята вечност.

СРЕЩА

Светва в зелено
между нас светофарът.
Тръгва смутено
и назад тротоарът.
Трепва превзето
посинялата глъчка.
Грабва небето
диригентската пръчка.
Погледът става
задушевната среща –
слънчева права
на усмивка гореща.
Влюбена вечност
се изсипва безгласно.
Свята сърдечност
ни поставя натясно.
Радост запалва
раменете – да греят.
Смях ни погалва.

И душите ни пеят...

МАЙСКО УТРО

Под слънцето с червената зеница
стопява се лицето на съня.
Лавина, от цвърченето на птици,
се втурва в синевата на деня.
И въздухът прохладен на зората
измива самовлюбения мрак.
А врявата, събудила земята,
пристига като тътена на влак.
Мравуняци човешки се понасят
отново пешеходно и с кола.
На глъчката креслива им приглася
и вятърът, пристигнал за бея.
Завърта ги дъхът му, всички, вкупом
в една вихрушка шумна – изведнъж.
Присламчва се, без ред, към тази група,
внезапно рукналият, майски дъжд.
Светът, прегърнал ранна майска утрин,
танцува, вихрено, на майски бал.
Пречиства се във влажно майско утро
от зимната и клисавата кал.

МОРЕТО

Погалиш ли морето по перчема,
приемеш ли вкуса му като тръпка,
и видиш ли вълни по чернозема,
усещаш го — дълбоко — като стъпка,
която ти донася, но не взема,
прегръдката на морската му ласка.
Пред неговата бликаща сърдечност
захвърляш ти свалената си маска.
И гмуркаш се в гальовната му вечност,
белязана с небесната окраска.

ЛЕКОВИТО БИЛЕ

Под стряхата на детството поглеждам
и търся лековито биле – чудо.
Но споменът очите си навежда
и впива ги в сърце, забило лудо.
А миговете топли оживяват
в картини – шапки невидимки.
Пред погледа ми кротко се строяват
лица от черно-бели снимки.
И глъчката през времето ме тласка
в игри на „жмичка“ и на „пускам кърпа“.
Изгубвам се в невинната ѝ ласка,
която тайнствено към тях ме дърпа.
Завръщам се по нейната пътека
в онази възраст – чиста и красива,
събудила под светлината мека
вълшебна горест и сълза щастлива.
И в люлката на моето наследство,
люлееща ме с много нежна сила
досещам се, че цялото ми детство
е чудото на лековито биле.

Иваничка Колева

На 51 години.

Участвала със свои стихотворения в различни конкурси.

Една от участничките в Антология „Ружица“-2001г. събрала творби на 32 поетеси от Великотърновския край.

Нейни стихове са поместени в поетичния сборник „Роден край“ – 2002г. събрал стихотворения на участници в литературна група „Цанко Церковски“ към читалище „Братство“ гр.Павликени

Една от участничките в Алманах „Поезия Бяла – 2003г.“ съставен от Иван Северняшки, със съдействието на Община гр. Бяла, обл. Русе. Нейни стихове редовно присъстват на страниците на вестник „Павликенски глас“, вестник „Росица“ Севлиево и в различни интернет сайтове. Тя пише стихове не само за възрастни, а и за деца, също така е автор на къси разкази по преживяно, есета, хайку, както и на множество статии анализиращи личната и позиция по много въпроси от живота и случващото се в България. Автор е на малка илюстрирана книжка с 26 детски стихотворения „Златни крила“.

През юбилейната за нея 2017г. излезе от печат първата и стихосбирка за възрастни със заглавие „Първите 50“ ,съ-

брала общо 50 стихотворения, любовна и социално битова поезия. Победител е в конкурса за хумористични творби „Вятърничави истории” 2018 на Фондация Буквите.

БАЩА

Бе синкав полумрак. Безлични хора
над труп студен надвесваха лица.
Те нямаха ни съвест, ни умора,
ни капка жал във своите сърца.
Подритваха го, псуваха, крещяха,
не питаха, защо е там умрял!
От глад жесток споминал се бедняка,
не тежко болен, нито остарял.
Не беше мързелив, той бе грамотен
и имаше тапия за зидар,
но някак си останал безимотен –
за всички тях – поредният клошар.
Добра душа, смирен, неозлобен,
все питаше за работа и хляб,
а тъй несправедливо заклеямен...
За таз съдба народът беше сляп.
Над тялото ридаеше момиче,
във дрипи и с разрошена коса.
Повтаряше, че много го обича
и Господ молеше за чудеса.
Тя плачеше, не чуваше тълпата,
в душата ѝ кънтеше самота,
разливаше се болка непозната,
в сърцето ѝ ранено от смъртта.
Надежда никаква не се прокрадна,
а упорито падаше нощта.
Главата ѝ на рамото му падна.
Беднякът беше нейният баща.

БОГАТА

На Иво

По пътя към тебе аз всичко раздадох,
измислих си свят
и небе си създадох.
Раздавах, но имах.
Ръка дето дава,
съм чувала, казват че не обеднява.

Не жалех. Бях щедра на обич и грижа.
Наложи се скъпи
неща да харижа.
Остана едничка
душата ми бедна,
у мен, като моя реликва последна.

Когато пристигнах и спрях неохотно
пред твоят олтар,
ти ме взе доживотно.
Сега съм богата,
безбожно богата,
с доверие, грижа и обич най-свята.

ЕДИНСТВЕНА

Безшумно стъпвам, да не те събудя –
ти напоследък все си уморен,
опитвам се с милувка да прокудя,
тревогата от тежкия ти ден.

Как искам от съня да те открадна
и вече да си буден, да си с мен.
Безмълвна, като сянка се прокрадвам,
в проблясъка на идващия ден.

Но птица бяла стресна тишината.
В прозореца изля се светлина
и звъннаха със твоя глас стъклата:
– Ела, единствена за мен, жена!

ЗАРЪКА

Над малка рохкава могила,
когато сам сведеш глава,
ще съм далече и простила.
Каквато съм била, била.

И не плачи! До тебе има
два бели гълъба от мен.
Пази душата им ранима,
те ще осмислят твоя ден.

И казвам ти, не ме оплаквай!
Не ще съм никога мъртвец.
Обичай и живеи за двама
от любовта ми взел живец.

КЪДЕ СИ

Целуваше ме със страстта на Ерос,
прегръдката ти бе като магия
и на морето в синята безбрежност,
угасяхме любовната стихия.

Изнизаха се, като песъчинки
през пръстите ми няколко години.
Нали ми обеща, че ще се върнеш,
и ще са наши приливите сини!?

В златистия отблясък на вълните,
зениците ти търся да намеря,
но като чайките отлитат дните
и е студена празната постеля.

Все по-солено става всяко утро,
а всеки залез от съня краде.
В безсилието си да те намеря
крещя на сън: Къде си ти, къде?

ЛЮБОВ ЗА ЛЮБОВ

Стройна и със ситни стъпки
ти минаваше край мен,
и полазваша ме тръпки,
и усещах се пленен.

Тайнствена и непозната –
тъй бях слаб и тъй нелеп,
упоен от аромата,
що оставаше след теб.

Но веднъж в дъждовна утрин,
престраших се и те спрях.
Казах само две-три думи,
ти свенливо се засмя.

А в очите ти забулени
под копринен син яшмак,
пърхаше едно лудуване.
Дай да те погледна пак!

Ти, красива азиатко,
на кого принадлежиш!?
Зърнал съм те тъй за кратко,
а сърцето ми гориш.

Иска ми се да избягаме,
с мене да те отведа,
а в замяна с любовта си,
любовта ти ще платя.

Илияна Каракочева (Ина Крейн)

Родена съм през 1966 – годината на огнения кон, а във вените ми тече буйна южна кръв на два непокорни рода от най-прекрасното, но и прокълнато място на Балканите, събрало Ада и Рая в магнетичното име Хазнатар. Темата за силата на корените, за родовата памет, приятелството и предателството, за единството в различността и заличаването на границите чрез любов винаги са ме занимавали. Няколко мои сборника с разкази представят тази тема чрез съдбата на своите герои. Посланията и идеите им преминаха после плавно и естествено и в романите ми, защото въпреки грозното, уродливото и страшното в света около мен все още в него има красота, приятелство, обич, прошка, милосърдие, състрадание, човечност.

Чрез творбите си – стихове, есета, разкази и романи показвам онова, което ме крепи и в реалния живот – истинските приятелства извън предразсъдъците на етнос, религия, пол, социална йерархия. Фактът, че през изминалите петнайсетина години голяма част от произведенията ми бяха отличени с награди в национални и международни конкурси, а героите в тях спечелиха много приятели, показва, че

си струва да се пише и говори за това. Политиката разделя хората, изкуството, приятелството и обичта ги събират отново – на една маса, в едно страдание, в един празник, в една балканска душа. Надявам се всеки, който даде шанс на книгите ми, да намери в тях онова, от което душата му има нужда, за да разтвори крила за полет.

Издадени книги:

1. „Хей, здравей!“ – ИК „Гуторанов и син“ – детски стихове – 1994 г.
2. „Рисувай с мен!“ – Издателство „ФЮТ“ – детски стихове – 1996 г.
3. „Евтина кухня“ – ИК „Гуторанов и син“ – кулинарни рецепти – 1997 г.
4. „Миражи“ – 1999 г.
5. „Време за възкръсване“ – поезия – Издателство „Роксана“ – 2008 г.
6. „Балкански ветрове“ – разкази – Издателство „Буквите“ – 2009 г.
7. „Късмет до поискване“ – роман – Издателство „БулКорени“ – 2010 г.
8. „Сърцето птица“ – разкази – издателство „Сиела“ – 2010 г.
9. „Четири“ – поетична книга – Ина Крейн, Весислава Савова, Иван Христов и Павлина Гатева – Издателство „Е-книги“ – 2011 г.
10. „Родници“ – сборник разкази, издателство „Е-книги“ – 2011 г.
11. „Врата в морето“ – роман – издателство „Е-книга“ – 2011 г.
12. „Приказки и разкази за деца“ – Ина Крейн, Георги Балабанов, ИК „Жажда“ – 2012 г.
13. „Къщата с петуниите“, сборник разкази, издание на Фондация „Буквите“ – 2014 г.
14. „Хазнатар“, роман, издателство „Български издател“ – 2016 г.
15. „Сладко от маслини“, роман, издателство „Български издател“ – 2016 г.
16. „Аромат на Южен вятър“, роман, издание на Фондация „Буквите“, 2018 г.

БОЛКА ОТ ЛЮБОВ

За тази болка
толкова е писано...
По-страшна от отрова
на змия —
убива, смазва,
ражда и орисва;
разпъване и полет
на Душа.
За тази болка
лек не са измислили —
от нея
носим
кюлчета вина.
С болка от любов
сме се родили,
а някои са с нея
до Смъртта.

За тази болка
толкова е писано,
а винаги е нова
и единствена!

НЕЙНАТА ЛЮБОВ НЕ Е ОБРЕЧЕНА

Тя не се омъжи
за него,
нито пък
му изневери.
Обичаше го –
светло и предано
през девет морета
и планини.
Нито веднъж
не заспа на гърдите му,
ала не беше сама.
Всеки ден
благославяше
дните си
светлина.

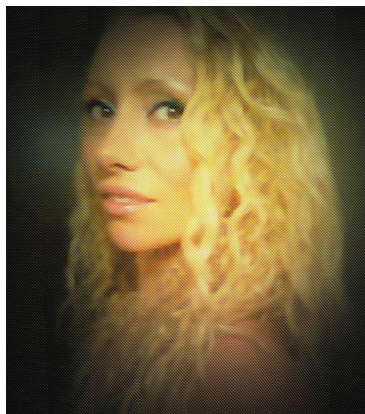
Тази луда любов
не беше обречена,
защото я направи
Добра.

КОГАТО СРЕЩНАХ ТВОЯТА ДУША

Когато срещнах
Твоята Душа
разплакана избяга
Самотата;
И полетях
на Твоите крила –
над Миналото,
Бъдещето,
Мрака.
Не се уплаших
даже от Смъртта –
тази кривокрака
сврака;
защото срещнах
Твоята Душа –
и с две Вселени
вече съм богата.

ЦЕЛУВКА

От сребърните
устни
на Дъжда
Дъгата литва
цветния си
полет. —
С целувка —
пеперудени крила
превръща
в цветен
диамант
мечта
и спомен.

Ирена Бочева

Родена на 01.10.1981г. в гр. София. Завършва руското училище „А.С. Пушкин”, след което следва руска филология в Софийски университет „Св. Климент Охридски”.

От 2007г. е преводач с руски, английски и немски език към инвестиционно-строителна компания. В свободното си време пътува и обогатява езиковата си компетентност с курсове на МГУ и Харвард.

Съчинява стихове от ранна детска възраст. За първи път неин разказ „Залезът” е публикуван в списанието за словесност "Български месечник" през 1998г.

В литературния сайт на Фондация „Буквите” пише от 2006г. под псевдоним Irenasirena, в който по-късно води и авторска колонка.

Нейни творби са публикувани и в десетте издания на „Алманах Поезия” на Издателство „Фондация Буквите” в периода 2009-2018г., както и в някои от Алманасите Нова Българска Литература – „Проза” и „Хумор и Сатира”.

В поетичното ѝ творчество е поставен акцент на любовната лирика.

Артистични псевдоними Irenasirena и Iren Tabakoff.

L'HEURE BLEUE /СИНИЯТ ЧАС/

Над притъмняващи мансарди
луната стеле сребърен воал.
Звезди проблясват милиарди
в очите на бездомен цигулар...

Една надежда пръстите му сгрява
и страст една в гърдите му гори,
тъй млад е още и изпълнен с вяра,
че с красота света ще покори...

Мелодия дивно нежна
се носи из градините на Тюйлери,
той знае участието си неизбежна,
ала душата е родена за мечти...

С криле на птица уморена
се спуска над Париж нощта,
оловни облаци над Сена
предвестници са на дъжда...

Фонтанът в полунощ запява
и в кабаре превръща се града,
а замечтаните очи на цигуляря
с цвета са на ранена синева...

АРФАТА НА ДЪЖДА

Ще дръзнеш ли да стоплиш есента,
която в скута ти трепереща се сгуши?
Дъждът ръми по замъглените стъкла,
ухае сладкия ѝ дъх на дим и круши.

Оглеждаш се във ореховите очи,
ръцете ти притихнали немеят
и плахо галиш златните коси,
които по гърдите ѝ се стелят.

Ще съживиш ли босоногото сърце,
разкъсано от есенните бури?
От гургулица пухено перце
заплело се е в златните масури.

Посягаш да го махнеш със ръка,
а тя неволно във съня си трепва.
Очите нежни като на сърна
докосват те. Дъхът ти сепва.

Във меката постеля от листа
за лека нощ дали ще я целунеш?
по устните, откrehнати едва
в дъждовния ѝ полуунес?

Докосваш я... Луната се стопява
във ложето на сивите мъгли.
Разнежено небето притъмнява
и дъжд от обич във нощта ръми...

МЕЧТАНИЕ

Косите си в нозете ти разплела,
изтегнала снага като газела
на ласките ти нежни се отдавах
и хълмовете снежни съзерцавах...

Часовниците сякаш бяха спрели,
телата ни в едно се бяха слели
и ако можехме да задържим мига
и онова предчувствие за пролетта...

В кристалните планински езера
се любеха в тъмата диви лебеди,
след маков залез звездна синева
сияеше над люлякови хребети...

Проблясваха звездите – изумруди,
от север ветровете на нощта
с дъха си леден бели пеперуди
рисуваха по заскрежените стъкла...

В камината припламваше жарава
и гаснеха златистите искри,
дали били сме влюбени тогава
или били са само моите мечти?

ГРАДЪТ НА ЛЮБОВТА

От огнения залез запленена
изгаря в пламъци нощта,
по каменните мостове на Сена
се шляе босонога Любовта...

Край улични художници минава
и с дъх рисува техните платна,
в лехите розови присяда,
и те разцъфват на мига...

Със поглед син зад черна воалетка
тя влюбените тайно наблюдава
и аромата на жасмин и виолетка
след себе си във въздуха оставя...

Щом изгревът започне да рисува
по хоризонта огнени вълни
балетките атлазени събува,
разпуска кехлибарени коси,

Ръцете си престорва на криле
и тихо се издига над Версай,
във люлката на сини ветрове
сънува Любовта, че няма край...

ПАРИЖ

Отивай си, преди да завали.
Докато устните ми могат да прощават.
Надвисналите над града мъгли
дъждовна утрин предвещават.

Отивай си, преди да завали.
Преди очите ми да станат водопади.
Преди докоснати от изгрева с лъчи
косите ми да се превърнат в клади.

Отивай си, преди да завали.
Преди да се стопят атлазените силуети.
Леглото пази нежните черти
на топлината и телата слети.

Отивай си, преди да завали.
Ръцете ми протягаш се да хванеш...
Ала отивай си... Отивай си преди...
Преди да те помоля да останеш...

КРЪЩЕНИЕ

*„Ако някой се не роди от вода и Дух,
не може да влезе в царството Божие”
(Иоан 3:5)*

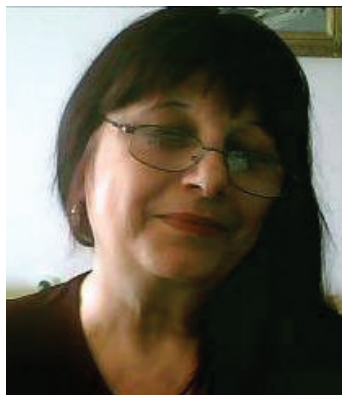
Ще влезеш днес ти в моя храм
и ново име ще ти дам.
Ще коленичиш пред олтара,
в душата ти ще вдъхна вяра.

Над нас от златните икони
Богородица сълзи ще рони
да те пречисти от греха
за твоя нов живот в Христа.

Ще станеш част от тайнство свято
Благословен със кръст от злато,
в църковен купол ще те потопя –
да се родиш от Дух и от вода.

В бели дрехи ще те облека
с елей челото ти ще осветя,
живота бъдещ ще благословя
и с името Борис ще те даря!

Бог над тебе винаги ще бди
душата ти да съхрани
невинна като в този ден
и аз ще бъда в теб, а ти ще бъдеш в мен!

Йорданка Радева

Казвам се Йорданка Койчева Радева.

Родена съм в гр. Борово По-късно семейството ми се премества в град Бяла. От 1975г. живея в гр. Разград. Завършила съм българска филология, с трудов стаж по специалността - преподавател по български език и литература в средно училище. Пиша стихове от ученическа възраст. Имам издадени стихосбирки с любовна, пейзажна и гражданска лирика, в това число и със стихове за деца. С две издадени книги с разкази. Очаквам скоро и третата книга с проза да е факт. С участия съм в конкурси с присъдени грамоти и предметни награди. С номинации за поезия в алманасите на „Културна палитра“, Перник за 2013-2017 год.; „Тракийска лира“- 2014-2016 год.; „Сребърни звънчета“ - 2016; с участия в алманасите на Фондация БУКВИТЕ за 2015-2018 год. за Поезия, Проза, Хумор и Сатира, 13 черни котки, Детски истории, Всичко за майка ми, както и в списание Мечта за книга - 2018г. на същата фондация. С номинации за участие в международните алманаси на Македония „Балканска любовна поезия“, 2015 и двуезичната „Македонско- българска антология“, 2016г; в алманаха на Гражданско сдружение за Сръбско - българско приятелство за 2014-2016год. Нови Сад, Сърбия; Алманах за световна поезия “World Poetry Yearbook 2015”, Китай.; в Междунаро-

ден литературно-художествен алманах „Содружество”, гр. Уфа, Украйна и „Поет года” 2015 и 2017, Москва към Съюза на руските писатели; участие с поезия в алманах „Тя”-гр. Варна, 2016г. и Листопад на спомените, Варна, 2016; алманах Моя хубава Бяла - поезия, 2017,. За 2018г. с поощрителна награда от поетичен конкурс – Генерал Тошево. Удостоена с отличие за поезия-трето място в ботевградския конкурс „Моят роден край”, 2018 за поезия и първо място за проза в същия конкурс. През юли 2018г. в Международния литературен конкурс „Небесни меридиани” в гр. Бат Ям, Израел - първо място за разказ в трета възрастова група и трето място за есе.

ИЗМЪЧЕНА ВЯРА

По грапави улици днес самотна вървя,
през рамо праметнала сълзи от умора.
А се простира нюансът по капка вода
на изгубена обич в есента ми от охра.
Тротоарът мълчи. Светофарът намига.
С реверанс ме насочва по път избелял.
Кръстовища минах, а сякаш не виждам
още надежда – измъчена вяра без жал.
Сега съм огнище. По заник. Много самò.
Къде огниво да търся. Плам да разгаря.
Далече върти грамофонът старо танго.
По грапави улици съм с измъчена вяра.

СВЕТУЛКА В РЪКАТА ТИ

По свечеряване вятърът
се превръща в шепот,
галещ нежно небесата си,
а светулка пори тишината,
пунктирала посоката до края,
за миг спряла в ръката ти.
А аз се превръщам в ехо
от мен до теб в всемира,
което ще дочуваш нощем.
Да знаеш, че ще ти съм
в сърцето твое утро – утре
и твоя нощ ще бъда –
една малка светулка,
сгушила се във ръката ти.

СПОМЕН ЗА ДВЕ АСМИ ПРЕД ПРАГА

Откъснат вик е времето
и в полунощ, когато
на часовника стрелките уморени
незаспали сън сънуват,
и когато всички тишини
се сливат във една,
тогава е различен всеки миг,
както е различен и във черква,
молитвено думите мълчат,
докато чакат на утрото –
съдбоносно светлото.
Сбъдва се тогава този свят,
а копнежът е просто предсказание.
Мълчат думите в хаоса
на своя невидим необят,
знак за обич са оставили
в милувката на вятъра
и в спомен от плиснато ведро
пред прага на любими хора
с две асми отред,
когато и по светлосинята октава
на тръгналия в двама ден,
са заедно поели по следа на зрънце
и по полет на отронен лист
от две асми от спомен
от някъде за някъде.

ПРОСТИ И ПОМНИ

По, „Боса и нова“, Хелена Окоронко

В жарките следобеди птиците не пеят,
а слънцето кичури кичи по стрехите.
Слепея от лъчите му, губя те от поглед,
а ти вън сам си седнал под тополата
и си говориш с някого почти до шепот.
Стъпките ти сутрин се къпят във роса,
а аз тичам след теб и в очите ти се давя.
Юли обича вечери хладни с хладни утра,
за да бъде после и денят невероятен.
Тогава се забравям по твоите следи,
измислям си легенди и те търся в тях.
Надежда си рисувам по птичите крила,
страховете си дамгосвам със забравени.
И беся всяко съмнение с невидимо въже,
от него правя люлка, а ние в нея с теб.
Защото си, да знаеш, постоянно в мен,
съдбата те нарече за мен да си погален.
Днес от мен... Обичай, страдай и живеи!
Носи ме във сърцето си, макар страдален.
Вярвай... Има дни и други дни...
„Прости и помни –
под нас има повече
земя, отколкото пръст...
От небе сме направени
и на небе ще станем.“

БУРЯ

Вятърът си играе с някого
на гоненица в клоните на ореха.
В тъмницата едва-едва
дъждът известява за себе си
чрез облака гръмотворен.
От балкона някой
по телефона се смее,
забравил за бурята.
Протягам ръка,
капка от дъжда да си хвана,
а тя между пръстите ми
се изплъзна.
Мечтата ми се спъна
във вятъра. Изоставена.
Бях неразумна.

СЪЛЗА В ДЛАНТА ТИ

В края на нощта си
не бързай да се будиш.
Утрото е хладно... росно,
като че съм плакала по теб.
Ала през нощта ти
била съм във съня ти.
Една усмивка-
бледолунен лъч,
пронизал ти съня,
а аз у теб съм
и ме сънуваш в бяло,
закичил ми косите
с летен маргаритов цвят.
В края на нощта си
не бързай да се будиш...
Отвориш ли очи,
ще те заболи...
Една сълза
съм оставила в дланта ти.
Тя ще ти разкаже
колко много страдам
и как живяла съм без теб.
И колко си ми нужен.
В моя свят нелек.

Костадин Боянов

Костадин Йорданов Боянов е роден 1960 г. в гр София.
По професия лекар-анестезиолог.

Финалист в интернационален поетичен конкурс в Америка със стихове, публикувани в алманасите „Най-добрите поеми и поети на: 2004 г., 2005 г., 2006 г., 2007 г. и 2008 г.

Публикуван в поетичния вариант на книгата "Who is who?"

Издадени книги: “Пътят на духа”, „Приключения в Ере-публик”, „Прогласи” „Родени от светлината” и „Сказание за Кетцалкоатъл”.

Личен сайт: paladinvisions.weebly.com

Поезията е естествена като дишането. Тя е изстрадана сакрална истина. Тя е съдба.

БАЛАДА ЗА КУНА КРАЛИЦА

Юнак, юнак, юначе...

Искарро плаче в скалите,
на мъже плават главите.
Плъпнали всъде душмани,
робини вземат с кервани.

Юнак, юнак, юначе...

Куна болярка сиротна
от кале викна, провикна:
Ставайте моми, тръгвайте!
Земя тежи от кървѣте.
Стига везали гайтани!
Ставайте, идат душмани!
Хурки не ще да видите,
със стрели ще да придате.
Игли не ще да въртите,
с боздуган ще да смъртите.

Юнак, юнак, юначе...

Че проехтяха горите,
че затътнаха скалите.
Вдигна се страшен Балкана,
с девойки земя да брани.

Юнак, юнак, юначе...

Падна моминска дружина,
ала не падна мърцина.
На ридо Куна застана:
Кадъна нема да стана!

Юнак, юнак, юначе...

Че полетя от скалата,
но дух влезна в пещерата.
В Дяволската воденица
шепне ни Куна кралица:

Юнак, юнак, юначе...

Кристина Ясенова

Кристина Ясенова е от град Неделино. Родена в Смолян през 26-ти декември 1999. На 15.01.2018 заема първо място в раздел „Поезия” в Националния литературен конкурс „И ти си в мене, родино моя”, организиран в община Чирпан по случай 140 години от рождението на Пейо Яворов. 10.04.2018 получава отлична оценка в Четвъртия национален ученически конкурс за есе на тема „Чуждите празници в българската култура- необходимост или подражание?” и е удостоена с почетна грамота от катедра „Етнология” на Философско-историческия факултет в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски”. На 13.06.2018 заема първо място в Национален конкурс за есе „Култури на знанието и свят на живота”, организиран от катедра „Социология и науки за човека” към Философско-историческия факултет на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски”. Същата година се класира на трето място на Националния конкурс за философско есе „Българският път, потенциал, проблеми, развитие” към СУ „Св. Климент Охридски”, организиран от БФО (Българското философско общество). Трето място заема и в община Благоевград на конкурса по превенция на наркоманиите.

Публикувани стихотворения:

„*** (Слънцето простена и се счупи...)” - част от сборника „На изповед пред дякона”

„Земята на Ботев” - част от литературно-художествения алманах „Околчица”

МАЛЪК СВЯТ

Светът е малък, колкото любов,
която ни остава след раздялата.
Той е като щрих, като обков,
търсещ да направи нещо цяло.

Светът ни е във космоса голям
една трапчинка плаха и беззвездна,
една усмивка, цъфнала по блян,
който никога не би изчезнал.

Светът е малък, колкото градчето,
в което често можем да се срещнем,
когато се мотаем отегчени,
очаквайки да стане друго нещо.

Светът е малък, колкото момент,
полуреален и полусънуван,
възкръснал през всезнаещ диригент,
накарал музиката да танцува.

Светът е малък, малък като кръг,
във който за посока все се чудим.
Достатъчен. Достатъчен до смърт!
Достатъчен е, за да се загубим.

Светът е малък, малък като кръг,
но стига ни крилата да разперим.
Достатъчен за губене до смърт
и предостатъчен да се намерим.

МАЛКОТО ГРАДЧЕ

Всички мои ангели напуснаха
малкото градче.

Останаха красивите му вечери
и дните празни на едно момче,
което и на вятъра да пречи.

И аз напуснах малкото градче.
Защо му съм притрябвал пък на него?!

Разпръснах пак света си на парчета,
а счупен той бе все по-малко тежав.

Едно сърце оставих само там.
В бръшлян и то на прага си ме чака.
Ох, безсърдечен малко скитам, знам
и ставам за парите все по-лаком.

Но нищо, нищо... Помня как веднъж
обичах със това сърце голямо.
Та от мечти големи бях изпържен.
Как бях обичал? Как обичах само!

Сега коли минават покрай мен
и хората минават като вятъра.
Сега не му и преча. По-студен е
и по-изкуствен. Някак на театър.

Сега напуснах малкото градче,
сега забравих всичко и дома си.
Не търся нищо, но едно сърце
надявам се да тръгне да ме търси.

ПОНЯКОГА

Понякога се връщай да ме видиш.
И аз понякога ще те приемам.
Ако е никога, ще ме обидиш.
Ако е винаги, е прекалено.

Понякога обичай като вечно,
но да прекаляваш, не допускай.
И когато идеш много на далече
Обърни се и натискай спусъка.

Понякога ще спираш по средата.
Целта си ти нарочно ще пропускаш.
И виновно ще прегръщаме вината
и ще и сервираме закуска.

Понякога теб просто ще те няма,
защото пак преди си прекалила,
а разстоянието между нас ще стане
най-голямата магнитна сила.

Понякога ще бъдем пак щастливи.
Понякога ще бъде безконечно.
Косите щом се боядисат в сиво
понякога ще бъде вечно.

НУЛА

Хремава сутрин катурна се в такт
на сухи и тягостни радости.
Утрото свърши и утре е пак.
Утре е дяволски парещо.

Дълбоко в небето прозява се, знам,
кутийка с убийствени облаци
и буря усмихва се някъде там
с очите си мътни и обли.

Всеки облак е бременен с гръм.
Всяка вина носи щастие.
Щастие носи и онзи стар сън,
сънуван наяве, отчасти.

Сънят, чрез който аз срещам те пак,
както е утре и може би
целият свят пълен с облачен знак
е на обичане рожба.

Пак ще се срещнем, а срещнем ли пак
кръгът се затваря във дуло.
Куршумът е песен с пушечен знак,
а той се затваря до нула.

Животът е пътът, а пътът е с край,
само когато се връщаш.
Иначе целият свят е безкраен...
А без любов не е същият!

Няма да бъда горчива следа,
бродеща в твоите устни.
Най ме е страх също и от това
вечно да ги напусна.

Вси тъмни сили да бродят по мен
няма да дам да те стреснат.
Утрото свършва, а утре е ден
за светъл блян и за песни.

Не бих продал твоя горестен плач
за безброй райски усмивки.
Майското утро крои със игла
зефирно-ярка завивката,

с която обгръща безкрайния ден
и го затопля с уханен
дъх и с един мелодичен рефрен,
който от злото го брани.

Цял живот мога да бъда далеч
и да те страдам крещящо,
и да събирам парче по парче
часове душни, димящи.

Времето идва щом ти все си там.
На тоя свят му отиваш
и на теб ти отива света,
правец вселени щастливи.

Пак ще те срещна а срещна ли пак,
после дори ще посрещам.
Не помня пътя, нямам и знак.
Вярно е. Всичко е грешно.

Защото светът е пътят във кръг.
Нима още... как не си чула?!
Животът без кръговрата е смърт,
а кръг без любов-просто нула!!!

ДА ЗАБРАВИМ

Да подминем онзи поглед от стомана,
който ни обрича на безкръвни вечери,
да открием нищото, което е останало
и да го оставим да попречи.

Да увием мисъл в звездна пара
и да се отроним като ехото,
да отрежем късчета покварени
от останки обич, сбити в преходност.

Да превърнем всичките си слабости
в статуя от жупел и от пепел,
с всички болни чувства в мъртва грапавост
да строим солидната си крепост.

Да заблика прясна кръв по раните
в белези, родени в пълни каши.
Да вдигнем пак най-шумната наздравица
с празните и потрошени чаши.

Тогава, знам, светът ни ще е мълния
с живот, кипеж във радости корави.
Всичко ще е смях, но не напълно.
Зависи колко мъка сме забравили.

Любка Славова

Любка Славова е родена и живее в град Пловдив. Винаги е била страстен читател, а като гимназистка започва и да пише. В началото само проза, след това – предимно поезия. Почти случайно изпраща две свои произведения за Националния литературен конкурс „Никола Фурнаджиев” през 1989 г. и печели трето място в раздел проза. Това я подтиква да продължи да пише. Не се опитва да публикува. Значително по-късно през годините се включва периодично в литературни сайтове и там споделя част от написаното. Едва през 2013 г. решава да изпрати няколко стиха в различни конкурси. Някои от тях ѝ донасят награди, което ѝ дава нов тласък с литературните занимания.

Първата ѝ книга, стихосбирката „Сънят на облачните птици”, е издадена от Фондация „Буквите” през май 2014 г. Тя е нейна награда от конкурса „Любовта на края на кабела” – 2013.

Втората ѝ книга, стихосбирката „Посоката, в която те обичам”, е издадена от Фондация „Буквите” през ноември 2017 г.

Публикации:

– Стихосбирка „Сънят на облачните птици“, издателство „Буквите“, София, 2014 г.

– Стихосбирка „Посоката, в която те обичам“, издателство „Буквите“, София, 2017 г.

– проза в списание „Седмица“, бр.3, 04-11.05.1990 г., Пловдив

– стихотворения в: алманах „Нова българска литература – Поезия“ 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г.; броеве 3-4 и 5 на алманах „Културна палитра“; алманасите на учителите-творци „На границата на мълчанието“, 2014 г. и „Слънца по старите тавани“, 2016г.; алманах „Доброглед“, 2014 г., 2015 г.; вестник „Новият пулс“, бр. 1-15 декември, 2014 г.; бр. 12 (348) 16-30 юни, 2016 г.; вестник „Литература и общество“, бр. 5-6 (37) декември, 2014 г.; антология „Жени и вино, майсторски клас“, 2015 г.; антология „Белоцветните вишни“ 2015 г., 2016 г.; антология „Ти се завръщаш, ЛЮБОВ“, 2015 г.; вестник „Уикенд“, бр. 2 (635) 16-22 януари, 2016 г.; бр. 20 (653) 21-27 май, 2016 г.; бр. 23 (656) 11-17 юни, 2016 г.; бр. 28 (661) 16-22 юли, 2016 г.; бр. 29 (662) 23-29 юли, 2016 г.; бр. 40 (673) 8-14 октомври, 2016 г.; алманах „Ангели събират мед“, 2016 г.; алманах „Гласът на Вселената“, 2017 г.; алманах „Спри, обичам те!“, 2017 г.; алманах „Ако търсиш любов“, 2018 г.; различни литературни сайтове.

ОЧАКВАНЕ

Сивее кеят, самотата си изплакал –
морето не замръзна тази зима.
Създава крехък цвят във зимния спектакъл
надеждата, че тебе там те има.

Разкъсват слънцето на хиляди парчета
вълните, в миг безмилостно свирепи.
Морето днес не е море, а е планета.
Но фарът от скалите ярко свети...

Понесла мокри раковини във ръцете,
в сърцето – песъчинки разпилени,
аз чакам стъпките ти тихо да простенат
по ръбчето на моята Вселена.

Нетърпеливи лодки кея там прегръщат.
Светът върти поредна обиколка.
Рисувам бряг за твоето завръщане –
очакването има вкус на болка.

КОГАТО ОСТАРЕЯ

Ти днес дойде, от времето изплува
на спомен от созополски вълни.
Когато остарея, ще сънувам
море и чайка, пейка, аз и ти...

С докосването дръзко рисува
звезди и слънце в моето небе.
Когато остарея, ще тъгувам
по ласките на твоите ръце.

Откраднат мрак, прошепнат тихо вятър
и нарове, разпукани на две.
Когато остарея, във дъгата
ще запечатам твоето лице.

Изгарящи желания и думи
завързах във торбичка тишина.
Когато остарея, в някой юни,
ще заплатя за своята вина.

ИСТОРИЯ В СЕЗОНИ

Едно листо със пролетна човечност
протегна длан към слънчеви лъчи.
В любов заклехме се за цяла вечност.
Повярвах ти. Повярва ми и ти.

И лятото навлезе във душите
със пръските солени на море.
Говореха вълните със звездите
от нашето измислено небе.

А после есента със хладни пръсти
започна да рисува реквием.
Мъглите заприиждаха по-гъсти...

Изстина огънят във теб и мен.
И зимата студено ни прекръсти
на безлюбовни хора в този ден.

НЕСПОДЕЛЕНО

Ще дойда. Уморено ще вървя
по склона на безкрайното отричане.
И някак неудобно ще бода
в обувката на твоето обичане.

Ще виждам във очите ти тъга
и ще чета зениците на птиците.
А после слънцето ще изгоря
и ще разпръсна вятърно искриците.

Ще ме боли. Звездите ще броя
във опит да избегна самотата.
Във клоните ще зъзне есента,
слана ще е полегнала в тревата...

Раздала до последно любовта,
ще се огледам в зейналата бездна.
Аз нямам място в твоята съдба.
Ще се сбогувам. После ще изчезна.

ДО ДЕДАЛ

Благодаря ти много, че ми даде
криле прекрасни, за да вкуся свобода.
Че дълги дни и нощи бе отдаден
на събъждане на моята мечта.

Разтворих с нетърпение крилете
и яхнах вятъра. Над мене бе небе.
А птичи вик в косите се заплете
и ме повика смело да летя напред.

Бях млад и неразумен, но свободен!
Във мислите превземах този свят.
Земята се превърна в смътен спомен
и аз забравих теб и пътя си назад.

Прости ми, татко! Слънцето привлече
със блясъка си огнен моята душа.
Разперих аз криле и надалече,
забравил восъка, от тебе отлетях.

И нямаше под мен земя богата.
Морето в миг погълна мен и твоя дар.
Не питай, струваше ли си цената...
Определено да! Със обич, твой Икар

НАСЛЕДНИЦА

Земята пролетно снагата си протяга,
със дъх на влажен чернозем и младо жито.
Животът се възражда, корени напруга,
насажда жажда за растеж във стръкче скрито.

А там дълбоко, в чернозема полунощен,
витаят сенки на владетели богати.
Могилите им стари пазят злато още,
макар в руини да са техните палати.

Но тяхното наследство не е жълто злато –
наследство са загадъчните топли нощи,
когато ароматът силен на земята
се вплита във съня ми неусетно мощно.

Когато нежно песента във мен се лее,
а лирата орфеева трепти със струни.
Когато призрачно земята се люлее –
тракийски конници летят в нощта без думи.

А утрото, от слънце ярко озарено,
пулсира в ритъма на древните копита.
Тракийска кръв във вените – съдба вродена.
Наследството – любов, в земята ни пропита.

Маргарита Мартинова

Маргарита Борисова Мартинова е името ми по кръщелно свидетелство. Родена съм по воля на съдбата в Ловеч, защото поделението на баща ми се е намирало по него време там. Всички са варненци от рода ми. Там ни е къщата - и до днес. Въпреки че вече в нея никои не остана. Живея и работя в София - имам усещането, че е отпреди да се родя. Обиколила съм много страни, но не ми е хрумвало да заменя този град с друг.

Наричаха ме Марго в редакцията на вестник „Народна младеж“ - 13 години от живота ми. По него време издадох двете си книжки „Защо се разведохме“ и „Встани от любовта“. Всички те – с тежки истории на деца и, изживяващи драматични периоди в живота си хора, на които съм се опитвала да помогна като журналист. И съм успявала. Толкова години работих и като завеждащ отдел „Писма на читател във в. „Кооперативно село“ и в. „Земя“.

После станах „г-жо Мартинова“, защото започнах да създавам вестници. Вестник „Вестник за дома“ - 275 000 тираж - към издателска къща „Земя“. Бях му главен редактор от началото, почти до края. Вестник „Нещата от живота“ - който лично аз издавах. „Семеен вестник“ - пак аз го

издавах. „Списание “Вкусотии в чинии“ - пак аз. Сега съм мениджър в издателство „Прима прес“.

И ето че стигнахме до стиховете. Пръв ги хареса във Варна Петър Алипиев, когато бях още ученичка. Като студентка печатах стихове в „Септември“, в „Пламък“. И после спрях. Хвърлих се презглава в журналистиката.

Сега отново стиховете са в главата ми и покой не ми дават. Когато ги напиша, се подписвам под тях с малки букви, защото считам, че са по-големи от мен. Във Фейсбук получавам много хубави думи. Много кураж.

Завършила съм българска филология в СУ „Климент Охридски“ в София. И съм работила само като журналист – 40 години.

Но потапянето във водите на поезията е друго нещо. Незаменимо. Това е.

СЛЯП ИЗБОР

От тебе искам – сляпо да се подчиниш.
Изпратя ли те – в огън да гориш.
Да полетиш в небето без крила.
Щом аз ти казвам – направй така!
Щом аз ти казвам – трябва да приемеш!
Поискам ли – живота да отнемеш
на враг, приятел. Или – своя!
В усамотение. Или във строя.
Щом аз ти казвам – значи е така!
Не питай кой съм – мъж или жена?
Дали реален съм,
или не съществувам?
Във тялото или във мислите битувам?
Аз съм навсякъде, където ме пося:
– Във всеки миг – с безволева ръка;
– Във погледа, отвърнат, на очите;
– Във думите ти – зад езика, скрити.
Ако съм майка ти – не би ме и погледнал.
Приятел? Би ме мразил до последно!
Ако съм божество, би се отрекъл.
Ако съм враг – би ме съсякъл.
Живея аз във теб и ти във мене.
И общата ни пъпна връв се казва Време.
Макар отвън да си доволен и луксозен,
върху портрета си изглеждаш все по-грозен.
Безсилен си да вдигнеш срещу мен ръка.
Аз съм животът, който ти избра!

МАЛЪК РАЗКАЗ ЗА ДЪЖДА БЕЗДОМНИК

Живях в мансарда. Тропаше дъжда.
Бърбореше си нещо без да млъква.
Вода се стичаше от двете рамена.
Като закъсал пътник бе размъкнат.

Объркал се, защото е валил,
без спиране, стотици километри.
Върху чадъри само е вървял.
под облаци навъсено-безцветни.

Избра мансардата ми, птица без крила,
с окото, недвиждащо в нощта.
Със покрива, превит от старостта,
върху ревера със нащърбена луна.

На рамото ми плачеше дъжда.
Едва се сдържах с него да не плача.
И той от никого не чакал бил писма.
И той с години не бил виждал раздавача.

Там ромонът приличаше на стих,
написан с капките прозрачни по стъклата.
Не го разбирах, но го приютих.
Повторила и днес бих добрината.

Не помня, каза ли дъждът – Благодаря!
Но помня галеше ръцете ми, лицето.
Събудих се, по пода ми – вода.
А лампата – оставена да свети.

Навън прозорците посрещат утринта,
очите си, отворили, огромни.
Къде ли някъде, накрая на света,
пак барабани моят дъжд бездомник?

НА ДЪНОТО

Цигарите ми свършиха!
Стрелките се прекършиха
върху часовника в средата на нощта.
Парите във дланта ми,
безсмислени и нямаи,
зачакаха да дойде утринта.

Дали да вадя фасове,
и грозни, и прашасали,
от пепелник, препълнен през деня?
Но вътре в мен се мяташе,
от нищо не мирясваше,
една, примираща за глътка дим, змия.

Това не е май дъното?
А дъното под дъното
на неизпушена докрай горчивина.
Тогава върху пясъка
на плажа, на бургаския,
се сбираше съседската тайфа.

Едно момиче влизаше
в морето със обувките,
с чорапките със кръпките,
за да не видят другите деца.
Когато си отиваше,
то тичаше с все сила,
по улички странични, към дома.

Не! Друго днес е дъното,
без изход и разпънато,
във пепелника черен на нощта.
Съзвездията бляскави
запалили са фасове
и над главите ни си тръскат пепелта.

ПРОГОНВАНЕТО НА ПЕРСЕИДИТЕ

Луната се препъна и се плисна
по черната покривка на нощта.
Небето се ядоса и поиска
спокойствие и малко тишина.
По звездопада се изнизаха звездите,
опърлиха високата гора,
окършиха листата на липите
и тупнаха във младата трева.
Не подозираха за своята безценност.
Не бяха чели Сент Ексюпери –
за хорската жестокост и надменност,
за любовта, измерена в пари.
... И ги изчопляха. И ги гасиха.
И ги претъпкваха в чувалите със крак.
Земята стана рана незащита.
Нощта, по-черна и от дантевия „Ад“.
Помогна им единствено Всевишния,
Дари звездите с ангелски крила.
На праведните връчи им душите,
и ги спаси от земните тегла.
Пред тях да плисне менче светлина,
зора разсънена излезе на балкона.
Под снежнобялата ѝ риза заблестя
Зорница, като мъничка икона.

БЕЗПЪТИЦИ

(Особености на националния менталитет)

Искам да е събота – а е неделя!
Искам да е лято – а е сняг.
Искам да се радвам – но не смея!
Искам да крещя – а ме е страх.

Нося всички ябълки във коша,
във едно със гнилите сред тях.
Нито съм добра. И нито – лоша.
Нито бедна. Ни забогатях.

Златната среда не я нацелих.
На два стола – в процепа стоя.
Принц на бял кон също не намерих.
Не успях и... да се проваля.

Вечер си мечтая на балкона:
да се преродя в съвременна д`Арк:
да налагам с меча си закона,
да разсичам възлите с замах.

Но си викам: „Мно-о-го е високо!
Бог не ме е надарил с крила.
Царската корона е жестока,
непосилна – нейната цена.”

Закъснявам! Вече е неделя.
Другите се връщат. Чувам смях.
С тях не бях.
В безликата постеля,
през глава се мушнах и заспах.

НОКТЮРНО №5

Тъй кратко беше хубавото лято!
Набързо после всичко пожълтя.
На паметта в коктейлната чаша
се смеси слънцето
със мъничко тъга.

Добавих спомена – когато ни валеше,
а ти ме криеше с прегръдка от дъжда,
в живота си, и в моя, се кълнеше,
че сме във „Петия
сезон – на любовта“.

Без обич. С обич. Идват снеговете.
След тебе времето от мъка подлудя.
С чертички отбелязвах часовете.
По име виках те
пред всякоя врата.

Сезоните се трупат оттогава.
А „Петия...“ във дън гора се скри.
По улиците с теб се разминавам.
Но ти не ме позна.
Не ме откри.

„Петото ноктюрно“ – Игнас Ксавие Лейбах.

Надя Луканова

Родена съм в крайдунавското градче Лом и може би затова съзерцанието, приливите и отливите, отразените залези и изгреви са толкова чувствени преживявания в моя отворен вътрешен свят.

По професия съм психиатър и всеки ден работата ми ме докосва до крещящата болка, неосъзнаваната ексцентричност и лудостта, но и ме притиска да бъда по-съчувстваща и да се опитвам да търся доверието – онова чувство, което не е съвсем конвертируемо днес.

На 48 години подготвих първата си лирична книга „Любовта не си взема сбогом“, излязла от печат през септември 2014 г., а сега – вече на петдесет, Ви предлагам откровенията на лиричната ми героиня в „Сенките на спомените“.

Публикувала съм своите стихове в списание „Пламък“, в-к „Уикенд“ и в-к „Ретро“.

През 2015 г. мои стихове участваха в „Алманах за нова българска литература“ – поезия на Фондация „Буквите“ и в Алманаха на съюза на писателите-учени „Стъпки 8“. Класирана бях конкурса на Фондация „Буквите“ – „Тринадесет черни котки“ (2015 г.), а в началото на 2016 г. новата ми лирична книга е на път към читателите си.

ДАНО

Съблича мрака
тъмната си дреха.
Вечерята на чаша сън
е свършила
и с палави крачета
изгревът се вмъква през пердето.
Къдриците му са разбъркани.
Немирник ни погалва леко.

Над капандурата
е вече светло.
Струи светът
над прашните паважи.
Разхвърляни по пода дрехи,
близост във постелята...
остават зад кафето
и денят си знае своето.

Дано в сърцето
да работят светофарите.

В ТОПЛИНА ОТ ПРЕДЧУВСТВИЯ

Всеки ден е разпънат в предчувствия.

Свирят старите влакове

в прашния спомен.

И през зимата под палтото,

на топло в ботушите

с шапката и ръкавиците,

в душата ми пролетно

минзухарче откъсвам.

И си спомням неделите

с неокосения порив,

когато се крием в прегръдка

и допиваме бавно кафето си.

Никой не бърза във вестника

да зачеркне обявата

или да захвърли хавлия

в неоставащите минути.

Днес вратата ми тихо поскърцва.

Снеговете сълзят от капчуците.

Ти ли прекрачил си прага ми

или предчувствам, че искаше?

Аз не вярвам на времето,

нито дърпам конците на обич,

но усещам като вечерник

как разпиляваш косите ми.

Колкото толкова ще дочакам
и да се върнеш и да си тръгнеш.
На перона в сърцето ми съм,
да го прегърнеш, в очакване.
Минзухарче ти стискам в ръцете си
...и треперя сякаш е първа
поредната среща.
„Къде ми захвърли неделните чехли?“
ще ме попитат очите ти, вярвам.
Още си спомням
как ме притисна на тръгване.
Не ми каза нищо, но знаех
ще се върнеш да вдигнеш хавлията
и да допием кафето си
във неделната утрин.
Вратата ми леко открявам.
Сълзят снегове от капчуците,
а недели се стелят
в топлина от предчувствия.

НА РАНИНА

На ранина
от сънищата изпълзвам.
Под пръстите на виртуоз
невръстният ми ден е гриф.
Надеждите изпълват нотопис.
От кафеварката се вдига пара.
Попивам с пръсти капчиците пот
по мъжкото ти тяло.
И тази нощ
си бил самотен във съня.
Жадуваш душ, хавлия
и от устните ми да отпиеш
турското кафе.
Прибутваш вестника
към крайчето на масата.
„Ще закъснея“
ти присяда в гърлото.

Но аз съм в чехлите,
които бързаш да събуеш,
във тъмно кръгче под очите
и в откъртения от небцето крясък.
Дори съм в мисълта ти
между тракането по клавиши,
една частица в свободата ти,
приличаща на кубче захар...

ЛЮБОВ ЗА СМЪРТНИ

Не мога да попитам
колко е любящо
на Господа сърцето,
нетуптящо в гръд.
Дали е къс
или е без мяра във небето,
предсърдно не мъждяло
във предчувствие за смърт.

Не мога да попитам
вятъра дали се смее
или е объркан и нещастен
в неритмичния си танц,
защо отвързва шалчето
на малкото момиче и наесен
разголва неприлично
грапавия клон.

Но мога да попитам
стъпки ли са в тишината
припламващите съчки във очите ти,
докоснем ли се с сетивата,
усещаш ли как мъжката ти твърдост
пламва от искрата.

Че ще се разотидем
мира ни не дава да отлагаме.

Нека остана върху устните ти – усмивка,
да догонвам неспокойния порив
в кръстопътните мисли.
Всеки ден да се вплитат
премълчаните истини,
колко ненужни са ни разделите
и объл светът при завръщане.

Виж пак разцъфтяли са вишните.
Младостта ни е в рокля
на дребни цветчета.
Ти ме надничаш
и като малки хлапета се вричаме
„Никога, никога повече
сърцата си да не охлузваме."

Но понякога пак сме несръчни.
Дума случайна се стрелне
и попада на белези.
Любовта търси в жмичката
да ни намери и в скришомата.
Пак цветя са разцъфнали.
Нека остана върху устните ти –
усмивка.

Нели Господинова

Родена в гр. Добрич през 1969 година. Завършва СУ „Климент Охридски“. Работила е като журналист във в-к „Вечерни новини“. Публикува свои литературни творби на страниците на периодични списания и вестници. През 2011 г. списва своя рубрика „Гледни точки“ в сайта knigite.bg. Автор на литературния блог „За книгите днес“. Публикува във виртуалното пространство на страниците на Буквите, Откровения, Хулитe, Фейсбук, Стихи.ру, „Двуетична библиотека“ и др.

Работи като редактор.

Прави преводи от немски и руски език.

Книги: „Глътка живот“ (2010 г.), "Следобед, някъде към пет" (2016), участие в сборници с разкази „Бдения“ 1 и 2 част – превод на руски език.

Публикува в Алманасите за поезия и проза на изд. Буквите (2009-2015г.), Алманах Любовна лирика (2010), „Културна палитра“ (2014 г.), „Жени и вино“ (2015 г.), Алманах „Хумор и сатира“ (2015 г.); Детски алманах (2016 г.) и др.

ЛЯТО ЗА ВСИЧКИ!

По малката уличка снощи в квартала,
заминал си юли, додето съм спала...
И хоп, по павирания гръб на небето
спуснал се долу, с прашни крачета,
август – вълшебникът летен – на пръсти,
с прасковен дъх и ръчички чевръсти.
Духнал от изток леко морето,
стоплил на старото куче сърцето
и нарисувал смокини червени
в клоните бухнали, тъмнозелени.
Грабнал си вятър, облаци гонил –
джанки и ябълки долу наронил...
Погъделичкал децата с мустаци,
погнал нанякъде рой котараци,
люлка си вързал, щурците му пели,
додето звездите съвсем избледнели...
И уморено заспал на паважа
на малката уличка..., как да ви кажа,
хъркайки шумно в утрото златно...
Чули го хората. Разсмял ги приятно.
Хукнали, тропнали... Гракнали птички:
„Август е! Ставайте! Лято за всички!

КОЙ ДЯВОЛ ОТКРАДНА ЛЯТОТО?

Търкулна паричка в пътеките прашни
най-късото циганско лято.

И шмугна телцето си в сухите храсти,
до лозето с грозде от злато.

По-гладно от циганче, сухо преглътна,
в устата му слюнка се стече.

С изцапани пръсти накъса чевръсто
два грозда и търти далече...

Натири козите, подплаши ятата
и ореха ловко обрули.

Лукава усмивка разтегна устата:
„Пече, сякаш още е юли.”

И хоп притъмня. Думна циганска сватба
Дъждът затанцува с дайрето.

В последното лято, кой дявол открадна
парата, що гря на небето?...

ЕСЕННА СЕРЕНАДА

Есен. Вятърът не спи... Скита по полето сам.
Гони вятърни следи. Вят спомени от там.

В своя плащ от самота, свири с флейта... Закопнял.
Пие с вятърни очи хоризонта, оголял.

Тъжно клоните звънят. Свети кръглата луна.
Пял есенни треви серенада във нощта.

Тихо, тихо... На шега рони жълтите листа;
Гола крачи есента. Вятърна е любовта.

ЯНУАРСКИ МЕЧТИ

Студените слънца на януари
по преспите от сняг напичат –
закачат клоните на кестените стари,
нослетата на кучетата щипят.
Облизват бузки с ледено езиче,
навират вятъра в ушите....
Слънцата в януари не приличат
на летните слънца в косите.
Разрошен щрих е всяка тяхна ласка,
незнайни пътища чертае...
Такива са метличките им... драскат
надеждата в сърцата ни... Мечтае
и малкото врабче в клоната дръзко –
трохи, гнездо... за новото начало.
Мечтите му хвърчат, в снега се тръскат.
А януарската душа е бяла...
Блестят слънцата в покриви, комини,
в прозорците от лед надничат.
„Дошла е Новата година” –
слънчевите пръсти пишат...

ТРЕВАТА ЩЕ ВИ ПРОГОВОРИ

Ще се събудя някой ден
във утрин нова, непозната –
светът ще бъде променен,
макар че е една земята.
Ще видя малките цветя
прекрасни като божье чудо
с онази проста красота...,
израснала сред свят от лудост.
Ще видя живинките вън,
дори най-скритите в тревата,
и сякаш ще е буден сън
на корените в тишината...
За тази нова красота
ще се завърна да ви кажа
и ако мога, ей така,
с очи и с думи ще разкажа...
И ще ви будя всеки ден,
и ще досаждам, ще говоря,
да се събудите със мен
за красотата на простора.
Да стъпите в света голям
с очи отворени за горе...
И светлината като в храм
с тревата ще ви проговори.

ДОВИЖДАНЕ, БЪЛГАРИЯ!

Децата заминават за Германия.
Родителите им за тях го правят.
Най-светлите деца. Една България...
Не могат и не трябва да остават.

„Прекрасно е в Германия! Вървете” –
Усмихва се учителката. – „Браво!”
Прегръща ги с ръцете си. И двете.
Сърцето ѝ да си вървят не дава.

Не иска да ги пусне за Германия.
Не може да им каже – „Останете”.
Отива си най-малката България.

Отекват за последно под небето
на детството звънливо гласовете.

Заминаха децата ни. В Германия.

Никола Апостолов

Авторът Никола Георгиев АПОСТОЛОВ е роден на 28.08. 1943 г. в с. Драчево - Бургаско. От 1957 г. живее с родителите си в Бургас, а от 1977 г. живее със семейството си в София. Средното си образование е завършил в техникума по механотехника в Бургас, а висшето си образование завършва в техническия университет /бившия ВМЕИ/ в София. Има завършена следдипломна квалификация по надежност на машините. Защитил е дисертация за научна степен „доктор на техническите науки“.

Авторът пише стихове от младежките си години. Публикувал е стихове, като млад инженер, в заводски многотиражки и ведомствени издания. След промяната отделя сериозно внимание на поезията и редовно публикува стихове във в. „Втора младост“, в. „Пенсионери“, в. „УИКЕНД“ - в конкурса „Ерато“, в. „Новият пулс“, в. „Ретро“- в конкурса „Златен пегас“, в. „Минаха години“- в конкурса „Белият лист“ и в рубриката „Драги ми, Смахурко“, в. „Клуб 100“, „Златна възраст“ и др.

Има издадени към момента шест стихосбирки: „Думи от душата, стих от сърцето“ – изд. „Петекстон“ 2003 г., „Малка вселена“ – изд. „Петекстон“, ISBN 954-457-025-X, 2005 г., „Внезапни мисли“- „Петекстон“, ISBN 954-457-025X 2008 г. и „Има такава Любов“- изд. „Буквите“, ISBN 978-619-154-

079-2,2013 г., „Ехо от живота“- изд. „Буквите“, ISBN 978-619-154-222-2, 2016 г. и „Нека да те има“, изд. „Буквите“, ISBN 978-619-154-249-9, 2017 г.

Има публикувани стихове в Алманах „Ирин-Пирин“-1,2-2009, в сборник стихотворения“Листопад на спомените“- Варна 2009, 2010, 2012, 2014, 2015 и 2017г., в алманах „Нова българска литература - поезия“ – 2013, 2014, 2015 и 2016 г. и 2017 г., Нова българска литература- хумор и сатира“- 2015, 2016, 2017 и 2018 г. на издателство „Буквите“, в алманах „Културна палитра“- Перник, бр. 11-12- 2016 и бр. 13- 14- 2017 г. Публикувал е и в алманаха „Тракийска лира- 13“-Ямбол,2017 г. Представен е и във в. “България днес“ с 14 стихотворения в поетичната рубрика „Вдъхновение“- 2013 г. и във в. „Златна възраст“, бр.15 от 20.4.218 г.- с 8 стихотворения.

Има награди и отличия от участие в Национални литературни и поетични конкурси: първа награда от Третия национален поетичен конкурс „Пролет моя“ на читалище „Н.Й.Вапцаров“-София,2009 г.,първа награда от петия международен конкурс за поезия „Лирични гласове“- София,2016 г., втора награда от Националния поетичен конкурс „Нека да те има“ на читалище „Хармония“- София и в. „Втора младост“- 2014 г, втора награда от поетичния фестивал „Листопад на спомените“- Варна, 2015 г., трета награда от Национален конкурс за поезия на в. „Пенсионери“ и СБП - „Спомени далечни“- Варна 2012 г, трета награда от Осмия Национален конкурс за поезия „Пролет моя“ на читалище „Н. Й. Вапцаров“- София 2011 г, трета награда от Осемнадесетия национален фестивал „Листопад на спомените“-Варна 2012 г., трета награда от Третия национален поетичен конкурс“Горчиво вино“ – Петрич, 2016, награда за виното от Мелнишки вечери на поезията- гр. Мелник, 2017 г., Отличие с плакет и грамота от Осмия поетичен конкурс „Доброглед“- гр.Димово, 2017 г. както и други дипломи и поощрителни награди.

ЦЯЛ ЖИВОТ В РАЗБОЯ

От понеделник до неделя
със всеки ден съм аз на нож.
Че дните са, като къделя –
изпридам ги до късна нощ.

И трупам прежда на вретено,
и дните си в платно тъча.
Затуй във топло и студено
в разбоя всеки ден клеча.

И със платното на кросното
ще тръгна във последен ден,
когато даже през просото
ще ме извика Господ мен.

И с всичките си дни ще мина
отвъд небесната черта.
И зрял – живота ще измина
във края си на есента.

МОИТЕ 75 ПТИЦИ

Желаните птици, очаквани птици
под моята стряха се събраха.
И тези ми гости – петнайсет петици,
на куп ми живота събраха.

Сега, като гледам, в живота си, своя,
те заедно с мене растяха.
И тука – живяли под погледа, моя,
една по една остаряха.

Под моя си покрив сега се събраха
до пет по петнайсет свещички.
А днес е денят ми и те го разбраха,
че ще ги издухам аз всички.

А моята стряха все още е суха
и чака тя птиците нови.
Все още под покрива моя не духа
и има той здрави основи.

КРЪСТЪТ

И нося
кръста си в живота
на плещи в делничния ден.

Нали и
той ми е хомота,
и плътно вързан е за мен.

И този кръст
ми е равнище, и в радост, в мъка е на длан.

По-бял от
слънчево огнище
и по-черен от катран.

ЧУВАЛ СЪС СЛАДОСТ

Животът ми –
чувал на кръпки,
е той житейската торба.

Във него пък
аз нося стъпки
от моя честен път – борба.

Но в този чувал
аз нося радост
и който бръкне е щастлив.

В ръката му
полепва сладост
и светва пак денят му сив.

ТОВА Е ВСИЧКО

Денят ми бял
във залез да се скрива
и звездна нощ
съня ми да покрива.

Една звезда
към слънце да ме води
и щастие
по пътя с мен да ходи.

Едно сърце
за мене да милее
и то с любов
в душата ми да грее.

Това е всичко – аз отдавна знам.
За злато вече няма да го дам!

МОЛИТВА

О, мой Разум!
Бъди към мене добродушен...
Кога съм слаб, ми давай сила.
Към тебе аз ще съм послушен
и ще те славя с дума мила.

Помагай в пътя си да мина,
подпрян във дни на твойто рамо.
Пази ме злото да отмина,
доброто да е в мене само.

Помагай ми, когато падам
отхвърлен и забравен даже.
Да съм нащрек, когато страдам,
преди животът да ме смаже.

И жив не чакам аз награди
за стореното през мандата.
И не обичам тук тиради
във ден без знак и в славна дата.

В оставащите дни до края
да съм си все във мир с душата.
И аз не искам да съм в Рая,
а тук – на живите в сърцата.

Николина Милева

През 2012г. , Николина печели първата си поетична награда - първо място в конкурса „Поетични звуци” със стихотворението „Тя е майка”. През 2013 – трето място в 16-ти национален поетичен конкурс „Ерато” на в-к „Уикенд“ за цялостно творчество.

Отново 2013 г. – трето място в четвърти международен поетичен конкурс „По стъпките на лятото” със стихотворението „Сънувах мъж в усмивката на август” . През 2014 следва нова награда – трето място в Международният конкурс „Жени и вино” на Фондация „Буквите“ със стихотворението „Еретично”. През същата година печели първо място на Единадесетия национален конкурс за поезия “Пролет моя“ със стихотворението „Кафезите са пълни с пойни птици”, категория стихотворения за пролетта.

Лауреат е на международния поетичен конкурс „БЕЛОЦВЕТНИТЕ ВИШНИ, КАЗАНЛЪК-2014“ където ѝ присъждат Наградата на отдел “Култура и туризъм”, - към Община Казанлък.

Осмия национален литературен конкурс за поезия „Биньо Иванов” – Кюстендил 2014г. отличава Николина Милева /гр. Тетевен/ - за стихотворението „ЦЪРКВА” с Втора награда .

Получава поощрителна награда на поетичният конкурс за песенна поезия „Срещу вятъра” – гр. Бургас, сдружение Солени ветрове, 2014г. за стихотворението „Василе”.

Отново награда и второ място в пети международен поетичен конкурс „По стъпките на лятото” за цикъл стихотворения – „Светулките на вярват във химери” , „Да убиеш лято”, „Зениците на август са захир”.

През 2015 г. стихотворенията „След прошката под късия ревер” и „ Когато стига да обикнеш враг” стават повод за поредния успех на авторката и наградата лауреат в конкурса „Жени и вино, вино и жени”.

След няколко месеца тя е една от **НАГРАДЕНИТЕ НА ВТОРИЯ НАЦИОНАЛЕН ПОЕТИЧЕН КОНКУРС „ ГОРЧИВО ВИНО** „, където община Петрич присъжда на авторката : **СПЕЦИАЛНАТА НАГРАДА** : за стихотворението „Припомни ми смехът на една чучулига”

През 2012г. след покана за участие, оставя свой отпечатък със стихотворението „Небеса” в алманаха „Приатели в поезията 1”, който е създаден за благотворителни цели. Многобройни публикации във вестниците „Уикенд”, „Ретро”, „България днес”. През 2012 г. присъства с максимален брой избрани творби в Алманах НОВА БЪЛГАРСКА ЛИТЕРАТУРА. През 2013 и 2014г. отново максимален брой произведения се поместват в Алманах Поезия на Фондация Буквите. През 2014 г. има публикация в списание за литература и изкуство „Жажда” гр. Сливен, а през 2015г. присъства в шести по ред „Литературен сборник „Жажда”. През лятото на същата година Николина оставя следи в Националния литературен конкурс на община Царево – „С море в сърцето”, където е част от първия поетичен сборник със стихотворението „Усет за пристан”. Три от нейните патриотични стихотворения са част от сборника „Маскарад” издаден благодарение на творчески съюз „Творци без граници”.

Може би най-голямото признание за авторката е класирането ѝ за участие в международния алманах Konkurs za poeziq 2014. Pesnički konkurs 2014, с което името ѝ излиза извън пределите на страната ни.

В СКУТА МИ

Сложих слънцето нейде под твойта възглавница.
Ти, заспивай, далече е синьото лято.
Зная колко боли да се спъваш по равното.
И не зная дали се изправяш. Познато.
Засънувай море, бели птици и кораби.
Непокорни вълни дето стигат небето.
Там е лято и Господ е тих, може би.
И дори някой ден ще закърпи сърцето ти.
Засънувай деца с хвърчила от надежди.
Как препускат с пробити нозе по земята.
Как за миг се изправят, изтупват небрежно
и са нейде в средата на синьото лято.
Засънувай тъга, не по мене, по лятото.
Аз каквото сънувах до камък се срути.
И под камъка търсих надежда, приятелю,
да заспиш и сънуваш летата
във скута ми.

Където се разделяше с света
и храмът се прости с един обиден
не беше лято, а безброй лета
накацах по цъфналите сливи.
И птиците с очите на евреи
прелитаха над кръстове и вери.
Каквото не потърси..., то е в теб,
каквото даде..., то е неизмерно.
А взе тъгата и въздигна мост
от бряг до бряг, протегна длан и близко
е колкото тъга на чакан Бог
и колкото разлюбен син на изток.
И стъпи плахо, а пред тебе – храм,
зад тебе – свят, убил един спасител,
но всичко е в ръцете на Адам
и сливите са повече съмнителни.
А кой преплува плиткото море?
Удавникът! Било е много просто,
защото го преплува със сърце.
А ти се питаш за кого е моста...

Тази смърт се побира във няколко нощи,
през които душата ми плува към рая.
Нося спомен за лято, а зимата още
търси някъде в мене къде ѝ е краят.
Нося жилава рокля и цвете в гърдите.
Нося тебе под мишница здраво и тичам.
Ала всъщност съм колкото вярата в тихото.
И не съм по-голяма от едното „обичам те”.
Непонятно е, знам, да преплуваш живота,
като смъртен удавник в спасителна риза.
И защото спасителят вярвал в доброто,
нямал друга, но тази на теб е харизал.
А пък ти, благородно, го сложи на кръста.
И венец му оплете от цъфнали тръни.
После хвърляше с камъни. „Нека се пръсне.
Тя, Голгота, е стръмна. Дано се препъне”.
А по пътя петлите, преди да се съмне,
кукуригаха, малки предатели мръсни.
Ако знаеха само, че все ще е тъмно...
(Просто някой Йоан да ги беше покръстил).
Но е късно за вяра, за смърт ли е време?
Да живее човекът, Йордан се изтече,
непокръстен и горд, а пък аз нося тебе,
и се моля нощта да е свършила вече.

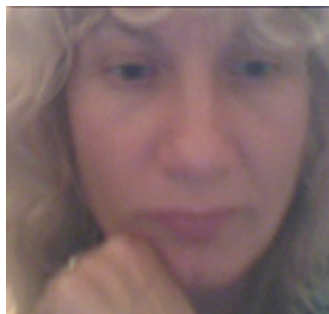
В РАЗГАРА НА ЗИМАТА

Заповядай! Седни! Обич моя!
Скромност, знаеш, не ми е присъща.
Вече готвя. Съвсем по неволя.
Инак все съм си луда. И същата.
Посадох лавандула на двора.
Ти за риба ли, казваш, че беше?!
Сядай, сядай, сама ли да споря?!
Аз съм малка за себе си вече.
С лудостта си говорим основно.
Тя е доста добър събеседник.
Някои хора ми действат отровно.
Други просто присъстват във делника.
Храня гълъби. Кацат по пладне.
Тропат с клюнове. По ламарината.
Идват даже когато е хладно.
И когато са топли комините.
Ваксинирах за вируси кучето.
Вие нощем веднъж. Към луната.
Не понася смъртта ми. Надушва я.
Не мирише на нищо познато.
Нося огъня, мога да светя.
Трябва само да палнеш фитила.
Тъмнината е слънце... за слепите.
Тишината не ми е простила.
Затова говори, говори ми, по дяволите.
Любих дявола снощи, по никое време.
С тия риби, къде?! Те си тръгнаха гладните...
Сядай, Боже, поне да закуся със тебе.

Припомни ми кога са си тръгнали птиците
и кога съм съборила с поглед гнездата им.
Тъне плитко морето в солта на зениците.
Аз не чувам прощалният зов на веслата.
Аз съм глуха и помня, че лятото тръгна
точно в края на Август, към дълга посока.
Коленичи небето, а ти не помръдна
и остави очите си нейде в дълбокото.
Аз съм сляпа и стъпих накриво над огъня.
В огън трудно се дави, аз още не помня
как си тръгнаха птиците, как им говореше,
как домът им е тясна сега преизподня.
А морето е в нас, но вълните не стигат
оня пристан уречен да бъде за двама.
Припомни ми смехът на една чучулига.
Всичко друго сама ще си спомня тогава.

С ВСИЧКИТЕ СИ РИЗИ

Разлюбвам те. Неделя е. По обед.
Пред църквата се трупат какавиди.
Отива си сърцатата ми пролет
накичена по клоните с обиди.
Съблича се смехът ми, а олтарът
отказва да венчае простосмъртни.
Надникнах зад полите му – комари
отпиваха от вените на тъмното.
Виновникът безгласно се скатава
и той разлюбил някого в неделя.
Пиян е вече, значи свечерява
над църквата от винени раздели.
Обличам си душата и на пръсти
обръщам гръб на медения свещник.
Гърдите ми са празни и е късно
да сторят място за изкусен грешник.
Медът се захароса, остър камък
прорязва сталактитите от восък.
Отчупих светлината, тежък залък
заседна между думите на Йосиф.
А мъчното в пашкула се раздвижи.
Виновникът мълчеше от икона.
Разлюбваше ме. С всичките си ризи.
Закърмен от гърдите на Мадона.

Нина Чилиянска

Пиша поезия от 9 години.

Публикувам стихове във вестник „Уикенд“ и в интернет, в сайта за поезия „Откровения“.

Имам няколко награди:

- трето място на X конкурс Ерато на в-к Уикенд
- трето място на летен Фейсбук конкурс на фондация Буквите

- второ място на конкурса „Жени и вино, вино и жени“ на фондация Буквите

- поощрителна награда на дванадесетия национален поетичен конкурс „Любовта е пиянство или пиянство от любов“

- втора награда на петнадесетия национален поетичен конкурс „Любовта е пиянство или пиянство от любов“

- публикации в алманаси 2012, 2014, 2015 Нова българска литература – Поезия на фондация Буквите

- публикации в алманах 2015 Нова българска литература – Хумор и сатира на фондация Буквите

- награди и публикации в алманасите на пети и шести и девети национални конкурси за учители–творци, организирани от ИК „Анубис“ и издателство „Булвест 2000“

Тревога на възглавницата спи.
Поглеждат с кухи орбити очите.
Не се подреждат думите ми в стих.
Сърцето е замръзнало разбито.
Напусто пях – проклятие след дъжд.
От сълзите ми взе солта морето.
Аз се опомних рязко, изведнъж.
Каквото имах, беше ми отнето...
Но чакам знак – светкавица и гръм –
да ме пониже, да ме разтревожи.
Без милост да разцепи моя сън,
да разпокъса тъжната ми кожа.
Стремително да блесна нова аз –
зачеркнала заблудите стихия.
Да ви прегърна в трудния ви час
и с моята любов да ви завия.

Нощта е циганка с раздърпани поли.
Танцува с лунно дайре в ръката.
Прозорците са слепи и боли,
щом всеки ден е само скучна дата.
Щом всеки ден се влачи по корем –
сънливо, незлобливо, безразлично.
И уж сме живи, ала не съвсем...
Поемаме си въздух апатично.
Във вените ни все тече тъга.
Със вълци към луната върло вием.
На погледа си тъмната нега
опитваме се някак си да скрием.
Но само, ако блесне изведнъж
внезапна сянка, ще горим, ще греем.
Ще хукне Джени в цъфналата ръж
и с нейната любов ще заживеем.

Живея във красиво безразличие.
Сърцето – светъл воин – се смирява.
Светът ми се побърква от приличие –
нито обича, нито се надява.
Денят е странник, някакъв бродяга.
Нощта е празна някаква хралупа.
И всяка мисъл ненаситно бяга.
По кожата ми белези се трупат.
Но аз не питам, накъде отива
поредното ми плахо постоянство.
Нали внезапната минута жива
е бременна с любов като пиянство.
Та затова ви казвам: Не плачете!
Земята се върти. И ние с нея.
Ако една надежда ви засвети,
ще има за какво ще се живее.

Пресъхна гласът ми – задъхано птиче.
Очите лъчите стопиха.
Не съм онова неразумно момиче.
И днес не сънувам във стихове.
Пак сянка премина. Деня ми разсече
на хиляди тъжни искрици.
Аз сутрин залязвам, възраждам се вечер
във нечий тихи зеници.
Все кръста си мъкна в полета трънливи.
Все питам за нещо звездите.
Съмнения дръзки ме правят по-жива.
И грешки ми ръфат петите.
Съветвам ви строго: от мен се пазете!
Заразна съм с толкова нежност,
че ето сега ще ви спра страховете.
Любов ще ви дам неизбежно!

Заситих днес със хляба на надеждата
пожара от прииждащи минути.
Очите ти безсмислени изглеждаха.
Молбите ми, уви, не бяха чути.
На изток все залязваха проблемите
на тая тишина като в оазис.
Носталгията пресушаваше ми вените.
Но липсваше любов... или омраза.
А слънцето се спускаше в косите ни
и ръфаше усмивките стремително.
И ветрища ръмжаха ненаситно,
раздухвайки стотици въпросителни.
Внезапно стана светло от въздишките
на хилядите оскърбени влюбени.
Потъна нечия любов във нищото.
И нечий сълзи блестят погубени.

Спотайвам се невидима в съня,
притихнала във гънките му сини.
Не искам своя ден да обвиня
за грешките си, плашещо невинни.
Разплитам мислите си. Зъл лихвар
е всяко недоверие спестено.
И кървавият неразрязан нар
на нежността търкулва се до мене.
Смутено пия млечната печал
на спомените, но горя от жажда.
И питам се: Защо ли Бог е дал
любов – да ни пречиства и преражда?

Павлин Пушкарров

Роден съм в 1959 г. в гр.София, където живея и работя.

Публикувам от 17 годишен главно поезия, но и проза - в периодични и специализирани печатни издания, алманаси, електронни сайтове за литература.

Аз не знам какво точно е Поезията - храм, крило, кораб, тъга или ангел... Мечтая да е част от тайните на света, без примеси, без философски шапки, без лични албуми; полет за красотата в неутолимото усещане за романтика и свобода. И това да бъде малък принос за един нов естетически модел.

ВСИЧКИ, КОИТО ОСТАНАХМЕ НА ПОКРИВА

Всички,
които останахме на покрива –
не сме птици...
Ние сме метафори.
Малко уморени
от земното въздигане,
самотни пламъчета,
чакащи коне.
В бъдещето слънцето
ще слезе при нас.
Вярвам
в това изгаряне.
Самотна богиня
ще събере полетите ни
и от дрехите – нови криле.
Пишете с погледи!
Всяка хартия има завеса,
а прожекторите не гаснат
заради нас.
Летете,
като обречени на поезия,
вместо безкрайността...

ОСВЕН ИЗКЛЮЧЕНИЯТА

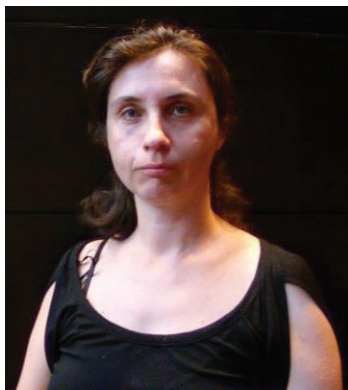
Закъсняват облаците.
Надявах се:
бурята,
тази красива самотница,
да доведе
небесните кораби –
препълнени с говореща вода.
И улиците да бъдат
мои пристанища,
където светофарите
са покрити с мантии
от мисли на пеперуди.
Обичам този хаос,
когато всичко е излишно...
Освен изключенията.
Усмихнати сълзи,
паднали игли на вратовръзки,
недовършени тротоари с липи,
телефонни номера
със запетайка,
посоки от наклонени
ветропоказатели,
летни гълъби
в метрото...
Ако може и мечтата ми
за поезия –
полет,
въздушно обяснен
от саксофон...
След малко,
когато не е още нощ,
а един бял свят
е нарисуван с тебешир...

ПОСВЕЩЕНИЕ В СЯНКА

Никога
няма да разбереш
какво съм писал
по обратната страна
на стиха.
Приеми го въздушно.
Посвещение в сянка.
Изгубеното
е намерена монета
в дъжда.
За това пътуваме.
В тунелите
е шумно
от жажда за тромпет.
И се роним
по стъклата
на движението.
Тайнства в щрих —
извън близостта.

МЕЧТАЯ НЕРАЗБИРАНЕ

Стана трудно да се пише.
Снегът натрупа и
заледени улици трийт
рани на
препинателни знаци.
Вятърната мелница мълчи.
От липса на лято
и скрита топлина
на зимния шал.
Поезията спи в
стихосбирките.
Студено е от четене на букви.
Една от всички нощи
танцува.
Старите антени
са малки птици
за вратовръзки.
Няма полунощ,
има следи.
Котките разбират
от поезия.
Забелязах го по въглените
на очите.
Меланхолия
по ъглите.
Мечтая неразбиране
и безсъние по облаците.
Прочетеното
е хартия под пианото...

Павлина
Гатева

МАГИИТЕ

Магииите не се развалят в полунощ;
развалят се със първото сбогуване,
когато мъката те среже като с нож,
когато е пропуснато целуване.
Когато слънчевият лъч блести
върху гърба на щастие, което си отива,
магията стопява се в искри,
пламти с бенгалски огън,
съска и пращи,
като настъпен спомен,
който още жив е.

ТОЙ Е ТАМ

Той не пише любовни писма
и не праща цветя с куриери,
не ме хваща дори за ръка
и стрелките случайно са спрели

във мига, в който само с очи
го обливам със мисли горещи;
не разбирам, когато мълчи
ще ли той ме покани на среща.

И какво, че навънка вали,
а в душата за лято се стягам!
Той е там, в онзи ъгъл стои,
безприсъствено, в мрака на стаята.

ГРУЙО, КОЙТО ЖИВЕЕ В ЕДНА ПРЯКА НА „ВИТОШКА“

А пък мен всеки ден
ме причаква един...
И съвсем не бездомен,
но нагъл.
Той приклепва ме,
точно когато с ръка
съм отчупила някакъв залък.

Има стълби току от трамвая.
По тях той, приклепнал, ме дебне,
настойчив.
Вледенявам се. Спирам.
И шепна без глас:
„Господи, моля те, успокой се!“

И така си стоим –
той пристъпя напред,
аз едва правя леко движение;
той присяда и чака.
Чака той! Чака мен.
Закъснявам за работа. Дреме му!

Много леко изплювам
от залъка мек,
загорчал ми безвкусно в устата.
Той го лапва, с опашката маха.
Стаен е страхът ми
в душата, горката.

Правя крачка встрани;
той ме гледа с откос;
правя втора, говоря му нежно.
Махва вяло с опашка,
подушва ме с нос
и в съседната порта изчезва.

ИЛИ НЕ?

Красотата ми?
Преброена е;
шепа дребни монети
в дланта.
Или не!
Онова бяло цвете е,
свело крехка тревица
в снега.
Или не!
Онова рижо куче,
най-безпомощно махащо
в знак, че е твое
и толкова ничие,
изоставено
в градския парк.
Или не!
Тебеширът е,
крива „дама“
в асфалта чертал.
Минувачески стъпки
изтриват го
и нанасят по цифрите кал.

Красотата ми?
Тя до време е.
Докогато се вглеждаш във мен
и обичаш до мен да приседнеш
да започнем поредния ден,
а любовните ласки
не стигат
и все още, от мен отмалял,
пожелаващ
в необщото минало
общо бъдно –
camino real.

ПРЕДАТЕЛСКО

Обичай ме!
Обичай онези два сантиметра плът,
недокоснати от предателството ми!
Те са точно в косата ми,
отзад на врата,
дето се е опирал клупът,
от специфичната тежест на тялото ми!
Ако можеш, обичай и онзи половин сантиметър
плът,
обгорен, почти до мамилата!
Виж, през щанц-марката
сред следи от кръв
дали и парченце душа не прозира!
Защото не мога да искам
да ме обичаш съвсем! През пробойните
душата ми като плазма изтече!
И това, което виждаш, но не съвсем,
е едно жалко човече!

РЕКВИЕМ ЗА ЕДИН ГЛАС

той беше
просто глас
приятен
мек
със топла лятна вечер
между сричките
и полъха
на дунав мост
в рефрен
завързан
точно в пет
преди изтичане
в поредния следобед
на кафе
наточено
от автомата в двора

той беше
глас от джиесем
с когото
изведнъж
престанах
да говоря

Пенка Станчева (Касиана Йоани)

Родена в китното село Табачка, скътано в меандрите на Черни Лом, Пенка Станчева от дете лелее в сърцето и душата си съкровени спомени за хората и природата на този малък земен рай, първи събудили обичта ѝ към изконно българското, пред което се прекланят класиците на родната ни литература – Иван Вазов, Йордан Йовков, Елин Пелин...

Приказките на сладкодумната ѝ баба Ганка, народните песни и ведрата усмивка на дядо ѝ Иван, спомените на дядо ѝ Пеньо от участието му в Балканската и Междусъюзническата войни, както и разказите на баща ѝ Стоян – свързочник към щаба на дивизията във Втората световна война – оформят светогледа на малката Пенка, в центъра на който е обичта ѝ към Родината и преклонение пред нейните именни и безименни герои.

Три месеца преди да навърши четири години родителите на бъдещата авторка на вълнуваща поезия и проза се преместват да живеят и работят в град Русе, където след години, когато е в 9-ти клас – изписала няколко тетрадки със стихотворения – Пенка ще бъде поканена да се включи в един от литературните клубове на града...

След години ще завърши Българска филология във ВТУ „Свети, свети Кирил и Методий”. А през лятото на

1980 г. ще се установи със съпруга си в Козлодуй, където ще работи като заместник-председател на Общинския съвет за култура; редактор в общинския вестник „Първа Атомна“; учител по български език и литература...Ще издаде стихосбирката „Вселена“ през 1996 година...

И ще се включи в клуб БУКВИТЕ, в чиито алманаси ще участва от 2013 година.

В ТЕАТЪРА НА СЕЗОНИТЕ

Есента ме гледа в огледалото –
още алена, златиста, портокалена...
Още царско ѝ е наметалото,
а усмивката ѝ – от любов запалена...

Гроздето ѝ – още необрано е,
още сладка, некипяла е ширата ѝ...
Още за отвъд да тръгва рано е –
буйна радост шумоли в душата ѝ...

Бабините зъби в треволяците,
дебнат ядно да се забодат в петата ѝ.
Мислят – скършили са ѝ мераците –
страстно да разтваря огнени обятия.

Ала тя – кралица на фиестата –
от носията си хвърля треперушките...
Падат те на Господ във пиесата...
и отнасят ги нанякъде вихрушките...

Със фистанче от мъгли облечена,
Есента се люби в планините с Вятъра...
Да зачева плод е тя обречена –
на сезоните годишни във театъра...

ЛЮБОВ, КОЯТО БОГОВЕ СЪЗДАВА

Отивам си... И дълго ще ме няма.
Но ти лети с крилете си – за двама.
Един несбъднат сън ще се изниже...
И твоят свят
ще стане
по-безгрижен.

Снежинка бях. А може би – любима!
Танцувах в най-искрящата ти зима...
И пламък бях от огнено фламенко,
и кротко спяща
на гърдта ти
бенка...

Сега те гледам тайно от звездите.
В галактиките метеорно скитам.
Наливам вино в слънчеви бокали.
Душата ми
шепти пак
мадригали.

И твоя земен кораб направлява
с любов, която... богове създава.

ДВА АНГЕЛА, КОИТО СЕ ОБИЧАТ

На съпруга ми Драгомир

Десетки пъти сме се случвали
ту в синьо разцъфтели небеса,
ту в рѐмола на водопад в бардуче,
ту в шепота на горски дървеса...

Десетки пъти... се обричахме
да бъдем и отсам, като отвъд –
два ангела, които се обичат,
светулки две, залутани сред път.

Десетки пъти... се целувахме
в съня на плахи сребърни сърни.
С делфини бели смело плувахме
на гребена на кипнали вълни...

Дори сега със теб сполучихме
във стотния през ерите ни дом...
Записахме се като р у ч е ѝ
в поредния на Битието том.

Но време е пак да отлитаме –
Изтича... земният ни срок...
Шептим си тихо с теб молитвата,
готови към Отвъдното за скок...

КАТО ПРЕДАН БЪЛГАРСКИ ВОЙНИК

Аз не съм красива пеперуда.
Рядък цвят сред флората не съм.
Но душата ми – игрива, дива –
ирис е на преддъждовен гръм.

В нея водопадите се вричат
на орлите, литнали над тях;
тича сред иглика Евридика,
на Орфей изпраща светъл смях.

И залутана, без дъх, в безкрая,
бели мисли на света шепти...
Тя с любов отваря и затваря
раните си – да ги освети...

И когато в нямата си болка,
към върхарите повдигне лик,
тя не плаче... Пее и живее,
като предан български войник.

ЩЕ МОЖЕШ ЛИ...

На бурята в окото аз живея...
От пръстите ми
ветрове изтичат...
Дует със мен
ще можеш ли да пееш,
ще можеш ли
душата ми да сричаш?

Ще можеш ли,
с едничък поглед само
да ме превърнеш
ти във нестинарка,
играеща до мъжкото ти рамо
магичен танц
под звездна лятна арка?

Ще искаш ли
да яздиш ветровете,
които от сърцето ми изтичат.
Да преоткриваш
жадно световете,
които в мен се раждат
с полет птичи?

Ще можеш ли
във стих да ме изваеш,
политна ли сама
без теб към Рая?
Ще можеш ли,
любими мой, след края
във вишнев цвят
дъха ми да познаеш?

ЩЕ МЕ ПОЗНАЕТЕ

Ще ме познаете по аромата
на моя български език.
Той на Гергана¹ от цветята
роса е пил до този миг.

На Аспаруха от конете
е взел неспирния си бяг;
на траките – от световете,
на Дунав – Ботевия бряг.

Не знам славянка или ханка
живее повече във мен.
Но всяка българска паланка,
дарява ме със дух свещен.

И вярвам – дълго ще я има
България във светлина –
с благоуханното си... име.
И с Божите си писмена.

Та милото ми пра-пра внуче
да срича сладко А-Бе-Ве...
И думи български да учи,
дори в космични светове.

1 Гергана¹ – героиня от поемата на П.Р.Славейков – „Изворът на Белоногата”

Пламенка Чифлигарова

Родена съм през 1965 г. в гр. Плевен. Завърших история в СУ „Св. Климент Охридски“. Пиша стихове от 2010 г. Публикувам в литературни сайтове с псевдоними plami_6 и plami-6. Участвам в алманасите за нова българска поезия на фондация „Буквите“ от 2011г. досега.

ЧЕСТИТ ЩЕ БЪДЕ ТВОЯТ ДЕН

(посветено)

Луната пентаграм заплита.
Ръми в очите звезден прах.
И без да знаеш що е страх
по здрач в мъглявина политаш.

Небесна харпия изприда
хвърчило детско с влюбен смях.
Преглъща земния ти грях –
хорутва с горест и обида.

А третото око сред мрака
премигва тихичко отвъд –
ще брани вярно твоя път.

Завинаги светлее зрака...
Честит ще бъде твоят ден
с неземна обич озарен!

РИДАЕЩО ПИСМО

Ту с ромон мрачен, ту с лудешка врява
в неравноделен такт се стелят дни.
Понявга вечер приливни вълни
хармония и вечност въдворяват.

Стотици глетчери белеят ядно.
Стопят се, побягват из кръвта.
Настръхнал, сецам стегната връвта
през гърлото ми, впита безпощадно.

Адрес с изнемощяла длан изписвам
върху самотно кленово листо.
Изпращам ти ридаещо писмо,
зазидало днес образа ми хрисим.

Целувките ми ще си спомниш, мила!
Ще се завърнеш – пролет изкласила...

ПРЕГЪРНИ МЕ, ЗОРА

Прегърни ме, зора, прегърни ме!
Днес най-после отново те срещам.
Босоноги – сред зими горещи –
омагьосва ни порив взаимен.

Целуни ме, зора, целуни ме!
Но в душата недей ми поглежда.
Възродена любов пренарежда
най-бездънното черно горнило.

Озари ме, зора, озари ме!
От нощта с луннозвездна одежда
ще откраднем по стръкче надежда
с дръзновени искрици незрими.

Дълго бродехме в сънни пътеки
със очи, ужасяващо слепи.

ГОРА ОСЪМВАМ

Навред пребродих ада... Безметежни
звезди набрах със стенещи ръце.
Щурейат волно вихри белоснежни.
Гора осъмвам, с каменно сърце.

Разтърсвам клони в нощи дълголетни.
Грифон гнезди в посърнали очи.
Фуча. Пирувам с обич мимолетна.
Луна в дъба ми стар се подслони.

Жадувам дъжд. Земята ми е суха.
От мрачно-жарки небеса над мен –
ни капка дъжд... Ридая с песен глуха
и страховито вехна ден след ден.

Сънувам злак... Дръвчетата ми млади
в пръстта провират корени неради.

Радка Видьова (Рая Вид)

Родена в с. Люлин, община Стралджа, обл. Ямбол,
Започва да пише стихове на 11 години, приказки на 17 ,
а разкази на 55 години.

Публикации и книги: в сайтове: „Блог бг“, „Стихове бг“, „Буквите“, „Откровения“, ел. списание „Литературен свят“, „Поетично кафене бг.“, „Литературни бесилки“; алманаси: „Сребърни звънчета“ – 2013 и 2014, „Тракийска лира“ - 2013, 2014, 2015 -- Ямбол; алманах „Ловеч 2014“; алманаси на Фондация „Буквите“: „Проза“ – 2013, 2014, 2015, 2016; 2017, „Поезия“ – 2014, 2015, 2016, 2017, „Хумор и сатира“ – 2015, 2016, 2017, 2018“; „Детски истории“ 2016, 2017, 2018; ел. литер. сборник „Съвременният свят в творчеството на жената“ – 2015, изд. „Червеният ездач“; разказ в „13 черни котки-2015“ - Български издател; 2 разказа в аудиокнига „Зад ъгъла“ на клуб „Многоточие“, романи „Танцуващи истини“ - 2016, „Нишки от преплетена вяра“ и „Прокълнати мигове“ - 2018 - изд. „Буквите“ /хартиен вид/, детска книга „Светът е малък“ - 2017, изд. „Буквите“,

Награди: 3-та за разказ „Любовта в края на кабела“ 2012 – Фондация „Буквите“; 2-ра – разказ- „Обич многолика“ - „Клуб 50+“; награда пътепис „На един час път от София“ - „Кафене.бг“ 2014 год.; 3-та - рибарски истории 2014 2016 и 2017-Бургас, 3-та-разказ в нац. конкурс "Сла-

вянски дух и единение”- 2015; награда в конкурс”13 черни котки”2015; поощрение за стихотворение на тема „Есенен листопад“- в.,„Пенсионери“; поощрение за проза и първа награда в хумористична категория „На чаша свобода“ в конкурс „По стъпките на лятото“ 2016“; грамота за художествено майсторство за сатира в социален конкурс „Червеният ездач“—2017, разкази в списание за литература и култура „Мечта за книга“ 2017 от конкурси -„Буквите“ -“Еротични истории“, „Диалози“, „Всичко за майка ми“; 2-ра и 3-та награда за скеч, две първи награди за разказ от 55 думи и разказ„Моят първи спомен“в конкурси на клуб „Много-точие“; номинация-два разказа в конкурс „Моята малка тайна“-2017-клуб „Новия живец“-Атина; 1-ва-разказ от Чикаго, САЩ-„Изящно перо“-2017; 2-ра за разказ в нац.конкурс „Заветите на Левски“-2017, грамота за открояваща се художествена творба в конкурс за християнска творба „Де е Витлеем?“ -2017; 1-ва за разказ на здравна тема в. „Лечител“ и Съюза на независимите български писатели“ - 2018

БЕЗСИЛИЕ

Свърши се!
Излях се.
Душата ми изтече.
Празна е...
Животът ми премина
и нищо нямам вече.
Какво остава?
Зейна гробът нейде –
тук, наблизно или –
някъде далече...
Какво да сторя?
Дори сили нямам,
шепа път да хвърля в него.
Червеят ли?
Той се хили гадно и... ме чака.
Какво за него значат
крачки и сполука?
Не мога да се браня.
Безсилие върлува,
гасна бавно
и оная със косата –
на прозореца ми чука.

ГРЯХ И БОЛКА

Към греха посягаме,
когато ни боли,
когато сме излъгани,
когато сме сами.
И страшно се залъгваме,
че пак ще си простим,
а може би очакваме
със сълзи да утешим
наранената си същност
на самотните души.
Дори не виждаме,
че много ни горчи
от болка да сме други,
разпнати греховно
в чуждите си дни.
Виновни сме дотолкова,
че не искаме да сме сами
и в греха намираме
малко късче свобода
като смисъл за жени.

ДЪЖД

Капки в душата ми
звучат с дъжда
и се сливат в нощта
на живота ми.
Толкоз светкавици
изгоряха в дните ми,
а гръмотевици –
разрушиха мечтите ми,
че ми иде да се удавя
в дъжда на сълзите си.
Но ми се иска още
да вярвам,
че после слънце ще грейне,
а аз като малко дете
боса ще бъда в локвите
дано зрънцето истина
в дъгата с очите си
и любовта ме върне
към живота на дните ми.

НИЩО В НОЩТА

Вечер късно
звездите падат.
Сам съм с мечтите
за кръгла луна.
И ми иде да вия
като вълк в нощта.
Толкова тъжно
вятърът свири,
че в лицето се хили,
тръгнал с лудия свят
да купи от нищото хляб.
Приатели нямам,
с тях да убия
оная любов
в капчица вино
и да запаля
с цигара пожар.
Дори не намирам
път към дома.
Китарата плаче
и ми напомня,
че вече умирам
с нищо от самота.

НЯКАК СИ ПО НАШЕНСКИ

Днеска падат истини –
молят се за милост чистите,
пред бога коленичили
за шепа дързости немислени.
Ръце протягат и безумните,
хилят се щастливо лудите
над монети пръснати
в шапката на бедните.
Дяволи хоро играят
в джоба на богатите
и подскачат ангели
в сърца на влюбени.
Нищо, че сме сбъркани,
с облаци покрили слънцето,
вятър от промените
пак ще свири дузпите.
Ще крещим и неистово
някъде далече от трибуните.
И ще се прегръщаме
засмени с дивото,
развели кърпите от минало.
А после другите отново
ще ни сочат с пръсти,
че не сме изпълнили
директивите на бъдните.
Но ще викнем всичките:
– Да!... Много важно!
Ние сме си българи!

СЕГА И УТРЕ

В живота сбъркан, смахнат, безличен,
изпълнен с толкоз безсмислици много,
от навик или страхлива наличност –
се молим още в църкви на бога.

Дано помогне днес вятър различен!
Че тук отвсякъде вече прииждат
бежанци и безмилостни личности,
що от носа си – нищо не виждат.

Като рицари с мелници приказни
летиме към мечти на безумия
с още щастливи, бели кокичета.

В някакви истини други, орисани –
утре – за душите обичани,
а не – заради пост, род и величие.

Румяна Попова- Бакърджиева

Румяна Спасова Попова-Бакърджиева е културолог по образование.

Първите ѝ поетични опити са в училищна възраст. Участва в литературни конкурси, публикува в периодични издания и изнася авторски рецитали в столични радиа. От 1991 г. започва да пише и текстове за песни. През 1995 г. по покана на Посолството на Република Индонезия се включва в авторски екип като текстописец за аудио албум по автентична индонезийска музика. Поводът е петдесет години от независимостта на страната. През 2009 г. стихове на поетесата са одобрени за първия брой на „Алманах Нова българска литература. Поезия“ - проект на Фондация „Буквите“. През следващите 10 години участва във всички ежегодни издания на проекта. През 2016 г. издателство „Омофор“ включва творби на Румяна Попова-Бакърджиева в антологията с християнска лирика „Небе за земята“ под редакцията на доц. Калин Михайлов. През 2017 г. нейни стихове намират място и в два уникални сборника на „Български издател“ - „На изповед пред Дякона“ и „Всичко за майка ми“.

Основният ѝ интерес е в областта на християнската тематика и именно той я отвежда към участие в националния конкурс „Вечната книга и ние“. Есето ѝ „Христос и фарисеите“ получава отличие. В края на 2017 г. е номинирана и

за награда в международния конкурс „Лирични гласове“ за стихотворенията си „Не ми се спи, така не ми се спи“ и „По пътеката“.

На 2 февруари 2018 г. излиза от печат първата самостоятелна стихосбирка на Румяна Попова-Бакърджиева „Коричка вяра“ след успешното ѝ представяне в платформата на „Български издател“ - „Мечта за книга“.

ЗА ТЕБ

към всяка от дъщерите ми

Усещах те в мечтите и в съня,
в тревогите си, в любовта към Бога
и знаех, че за мене си съдба,
най-истинската радост на живота.
За теб събирах дълго светлина,
калявах пулса си, дъха си преобличах,
превърнах се във огън и вода
и още неродена те обичах...

ПРЕД ИСТИНАТА

Пред истината се изправих. Ето ме!
Не се харесах. Даже заболя!
Надупчено от грехове сърцето ми
сега усети пълна нищета...
Претупвах си емоциите, нарамила
кроежи за далечни висини,
където съм очаквала похвали,
с възхита пълни чуждите очи!
Запуснах си напълно недодялана
най-истинската, детската мечта,
в която бях заложила изцяло
надеждата, че мога да летя...
Вървах стремглаво в глупава амбиция,
събирах си поуки от вина,
тренирах безпристрастната кондиция
пomeжду вопъла и гордостта...

Но ето ме – продукт на непонятното,
стремяща се нагоре към върха!
А Бог ме учи точно на обратното –
докрай да се раздавам,
от душа!

РАЗПИЛЯХ СЕ

Разпилях се сред хиляди цветни лъжи.
Не оформих мечтата си с вяра.
Взех единствено ярките цветни бои,
но не бяха по моята мяра.

Наслоиха излишни нюанси у мен,
светлината покриха до края!
И сред толкова тонове няма къде
белотата в Духа да позная...

ТВОИТЕ ЗЕНИЦИ

Дали утихнах или още не?
Даряват обич твоите зеници –
едно спокойно утринно небе,
уютен дом за окъснели птици.

Лекуват и изтриват онзи ден,
когато под тъгата се изгубих
и някъде дълбоко вътре в мен
пак поривът за Бог ще се пробуди...

ЩЕ ИМАМ СИЛАТА

Ще дойда... Дълго време се боях
и още стъпвам бавно по трасето...
Ще дойда, ще пристъпя Твоя праг
и ще Ти дам душата и сърцето!

Ще се разбие всяка суета
до мънички пращинки, ще отлитне
и в мене ще настъпи свобода –
по-истинска от тази на орлите...

Ще мога да говоря и мълча,
без нищо никога да се налага...
Ще имам силата да съм това,
което в мен отрано Си полагал!

НЯКОЙ ДЕН

Някой ден без да търся ще зная къде
Си ме канил и с обич очаквал...
Ще ухае на смисъл и радост навред –
без излишни човешки подправки...
Някой ден неусетно ще седна до Теб
и ще видя света в Твоя поглед.
Ще е тихо в душата ми – светло небе,
изяснено след хиляди вопли...
Някой ден ще съм себе си, както преди –
в същината на Твоята нежност -
без остатък от болка и низ от вини...
Някой ден
и... за цялата вечност!

Светлин Трендафилов

Светлин Красимиров Трендафилов- „Писателят на сънища” е 26 годишен художник, поет, музикант, дизайнер на архитектурна среда и танцьор от Каварна, България. Автор на пет самостоятелни изложби живопис и участник в колективни изложби в България и чужбина. Автор на книгите: „Мълчаливи крясъци” (2010г.) ; „В търсене на светлина” (2012 г.) ; „Между вчера и днес” (2017 г.)

Удостоен е с първи места в:

- Национален конкурс за живопис „Диря в морето” на Български професионален моряшки съюз (Варна) 2017г. ;
- Общински литературен конкурс „Моите будители днес- 2017” - НЧ „Съгласие- 1890” (Каварна) 2017г. ;
- Осми национален поетичен конкурс „Моето синьо лято 2017” - фондация „Астика” (Бургас) 2017г. ;
- Национален конкурс за меломани „Нарисувай Бендида”- група „Бендида” (София) 2018г.
- XV Общински конкурс за карикатура „Смешното в училище в карикатури”- Младежки център „Захари Стоянов” (Добрич) 2018г. ;
- Хумористичен конкурс „Смях до сълзи” - НЧ „Съгласие” (Каварна) 2018г.

- Национален хумористичен конкурс „Първоаприлска патерица”- Младежки дом (Враца) 2018г.

На 24 май 2018г. негови произведения влизат в Библиотеката на Конгреса на САЩ във Вашингтон.

Носител е на редица награди в сферите на спортните танци, живописа, фотографията и литературата. Публикуван в алманаси в България, Русия, Албания, Турция и Америка.

ТЕРМИНАЛЪТ

Вгледани са чакащите в цифрена стена,
прикриващи букета със цветята срамежливо,
или трескаво държащи табелки с имена,
поглеждащи часовниците си нетърпеливо...

А аз съм до прозореца и вирам се през него.
Снижавам се и виждам мъничка река,
после къщички и хора като конструктор „Лего” –
като че ли мога да ги хвана във ръка...

И улиците сякаш побират се във длан,
спомените ярки изплуват във главата.
Градчето спи завито със юрган,
а само след минути ще се слея със тълпата...

Кацам най- накрая, поемам сетна глътка,
тръгвам да вървя и... ето я и нея!
Отново да усетя майчина прегръдка,
в очите да погледна лицето от дисплея...

Сълзи от радост топят морното ми рамо
от очите набраздени на старата жена.
Отново аз да кажа простичкото „Мамо!”,
а любимото ми място да бъде у дома...

СРЕДНОЩНИ ВИТРИНИ

Липсва ми онуй далечно лято,
дълго чакания летен панаир,
случайна среща на брега на блато,
смях до сълзи под зеления чемшир...

Сладки приказки до мрак,
разходките до градските витрини,
смешен образ на хлапак,
отразен в очите сини...

Обиколките да търсим
най-смешното си отражение –
сред сградите високи, бързи,
играехме с въображение...

И щом започваше да ни се спи
и облаци прегръщаха колата,
отбивах някъде встрани,
под красивото небе в полята...

Полегнали на стария капак,
наблюдавахме звездите под одеялото.
Опиянени от шише коняк
посрещяхме овациите на тялото...

Ето, минаха години,
макар и леко попораснал,
си спомням устните – малини
и рана, дето не зарасна...

Разтапят се звездите млечносини,
подминават ме стъкла безчет,
а силуета от среднощните витрини
ме преследва като спомена за теб...

ЩРИХИ

Някой да почука и на прага да си ти.
Възглавницата носи още твоя аромат.
Отново да е утро, телефонът да звъни,
през рамо да погледна и да видя ярък свят.

Тиктакащи секундите, люлеещи махало,
посрещат есента във погледа ти тих,
невидимо завити с безразлично одеяло,
надупчено от спомените дето преброих...

Бездънни, катакомбите на моята душа
трескаво се питат още ли си тук,
когато от очите ти поройно заваля,
а споменът за тебе отлетя на юг...

Стушени, мечтая си следобедно и фино
отново да потънем в миналото, тихи...
Отново да ме стоплиш като сухо бяло вино,
а денят пък да нахвърля сетните си щрихи...

СВЕТЪТ В ПРЕСПАПИЕТО

Съвсем случайно минах,
забелязах продавачка,
дълга лъскава витрина,
малка стъклена играчка...

Надзърнах вътре – пелерина
прегръщаше магична сцена:
някаква вълшебна зима,
колелото на Виена...

Две фигурки красиви –
наопаки ги преобърнах
и заснежените масиви
наново в бяло ги превърнах...

Представих си, че с тебе двама
също в стъклената топка
вървим сред заснежена гама,
хванати в любовна клопка...

Ех, защо миниатюрно
в тази мъничка вселена
не се прегърнем двама бурно –
там зимата не е студена...

Като фигурките тъй сплотени,
да слеем устни аз и ти,
под стъклата запотени,
а после дълго да вали...

МАСА ЗА ЕДИН

На маса за един, по навик,
присядам в кафенето встрани.
Денят е навъсен и влажен
и скоро май ще вали...

Вратата до мен се отвори,
появи се госпожица нежна
и за място свободно
започна да се оглежда...

Уви, беше препълнено
с младежи и млади девойки,
приютени от мокрия дъжд,
а масите – само по двойки...

Придърпах стола студен
и поканих непознатата дама
за минутка компания с мен –
бездруго скоро ще ставам...

Любопитство последва, желание,
приятна, уютна почивка,
разговор, първо признание,
не след дълго – широка усмивка...

Ех, какво запознанство –
случайно, когато вали!
Да се срещнем отново случайно
утре... Например във три?

Под дъжда и цвета на дъгата
приютени от мократа гама,
отново тук да поседнем?
Ще резервирам маса за... двама!

БУТАФОРНО

Към себе си насън ме каниш,
час до полунощ остана.
Под було нежност ти ме мамиш –
измамна, потенциална рана.

Крилете свои ще разтърся
с трептящия им нощен звук.
Няма днес в което да те търся,
няма утре, в което да си тук.

Като в синкава заблуда
мечтите на душата
са отлитнали.

Аз съм нощна пеперуда
привлечена от светлината
на очите ти.

Стоян Михайлов

Стоян МИХАЙЛОВ е роден на 5 април 1940 година в близкото до Търговище село Лиляк. Средното си образование завършва в Търговище, а висше в Софийския университет „Кл. Охридски“.

Пише от ученическите си години и казармата. Твори ПОЕЗИЯ –за деца и възрастни, ХАЙКУ и АФОРИЗМИ. Издал е досега 9 свои издания, съавтор на много сборници и публикации на местно и национално ниво. Поддържа Блог в Интернет с над 300 постинги и хиляди прочити. Редовен участник в седмичното предаване на радио София

„Законите на Мърфи”.Мърфолог на страната за м. декември 2017.

Участник в много литературни конкурси – Международни и Национални. Носител на първа награда в конкурса „Изящното перо”-Салон за българска култура и духовност Чикаго,САЩ през 2017 год.

Трето място в Международния конкурс „Небесни Меридиани 2018”- Израел. В Първия национален конкурс „Да научим децата да четат отново”- Гоце Делчев печели Специалната награда. Първо място запоезия в Националния конкурс на в.”Десант” – „Славянска просвета и култура”.

Ревностен участник в издателските къщи ЖАЖДА” – Сливен, „МАТАДОР”- Добрич, „Литература и Общество” – Варна. Член е на ЛИН - в.”КРЪЖЕЦ” на Съюза на българските журналисти. Член е на Съюза на независимите български писатели.

СЪН ВЪРХУ ОТКОСИ...

/ сонет /

Вечерта
изсипа звезден кош
и ветрец ефирен
ме задуха...
Чаках те
ДЕВИЦЕ – ПОЛУНОЩ,
пак прегърнах
със целувка глуха!
И понесох те на кон
в нощта...
Виж –
луната пътя ни показва!
Обичта си,
ти ми обеща –
аз помилвах
топлата ти пазва!
Сенките
под нас на дървеса,
пътя ни следяха приветливо...
С КОНЯ – ВИХРОГОН във небеса
пееше
ни любовта красива!

На съня ливаден
сладостта,
носи
„уморената” коса!

ПРОСТО ЖЕНА

Ухание е тя от китна пролет
и с трепета на летен житен клас...
Като запяла чучулига в полет
разлива щедро радостта сред нас!
Труда дели с пчелицата летяща –
от мравката е взела добрина.
С деца дари ни – майка вселюбяща,
сърце раздава без предел сама!

Ти с нея си обсебил дом и време –
мечтите двама гоните весден.
От любовта и огъня да вземеш
повярвай, си на този свят роден!
Обвий ръцете крехки с топли ласки –
тъй чаканите думи изречи!
Животът ще ви срещне с други краски –
в безкрайно щастие ще зазвучи !

Напусто срещу бурите си тичал,
безплодно във простора си летял,
тоз ангел ти ако не си обичал –
на този свят напразно си живял!
Гальовно над цветенцата се врича –
звездите често гони по тъма...
Тя – просто е родена да обича!
Тя просто е човекът мил – жена!

ОТИДЕ СИ ЛЯТОТО...

Отиде си, отиде лятото –
тъй неусетно се прости със нас.
Край морски брегове разлятата
му ласка, отлетя с притихнал глас.
Отиде си на лятото милувката,
телата ни обагрила в загар.
Запомнихме го с чара и целувката –
и в дните и нощите мил другар!
Отиде си и сбра светулките,
за да се върне светло в този свят.
Щурците позатихнали с цигулките
напомнят сляпо, че и те скърбят!
Отиде си, та призова и птиците
в ята понесени да гонят юг.
А плискат морските вълни редиците –
забързани го търсят още тук!

Отиде си, но сбогом то не каза,
защото ще пристигне с дъхав глас.
Полята ще са цветната му ваза,
а то – надеждата дошла при нас!

ОЧИТЕ ТИ

Очите ти – маслинени елмази
опиват ме от свян и топлота...
Нагазих в тях! Не, потопах се ази –
навън оставих хлад и самота.
Тез две очи ми погледа плениха,
та станаха ми фар доброжелан...
Човека – бикоборец в мен родиха
и Серафим, за хората призван!
В очите ти света голям оглеждам –
откривам там и път и светлина.
Аз вяра в тях откривам и надежда
чаровността на нощната Луна!
Очите ти са моята опора –
за тях и сетния си дъх ще дам!
За тез очи живея, чуйте хора –
те станаха ми верую и храм!
С очите ти заспивам и се будя –
те пътя ми чертаят за деня!
За тез звездици от душа се трудя,
та вечерта щастлив да осеня!
Да ги целувам нежно, до насита –
да сипя в тях обичната си жар...
А от любов нощта е щом пресита –
сънят люлее двама сред олтар!

РОДИНА

Сутрин рано щом очи отворя,
въздуха ти щом поема чист –
аз за теб започвам да говоря,
за простора ти така лъчист!
Тук засуках първото си мляко –
майчина милувка тук видях.
Първите си дрехи тук облякох,
в детските игри пленен растях!
Тук пое ме първият учител
с погледа си благ и укротим.
Той ми стана верен повелител
във живота строг, непредвидим!
Край морето волен бях до гуша,
из Балкана скитах по тъма...
На Родопа гайдите послушах –
чудна прелест, все край мен сама!
И харесах Елховско момиче –
мил другар ми стана, скъп светлик!
С нея двама сина днес обичам,
с тях сърца копнеят всеки миг!
Посетих екзотични народи –
във чужбина под мостове спях...
Тъй прехвалени страни пребродих,
но от теб, по – китна не видях!
С радост ме дари – сама лавина,
че гнездо семейно тука свих.
Тебе че една избрах родино –
в този земен рай, че се родих!

ОБИЧНА ДО БОЛКА

Историйо,
пряпорец пръв – литнала конска опашка,
сред меч и колчани, езически дух...
Предци мои горди, бащици юнашки –
девиз за единство от вас що дочух!
Страдалнице,
земя кръстопътна – по клади горена!
На векове златни и вражески пад.
Скала стенобитна – до триж възродена,
сам Феникс излитнал по пътя нерад!
Кърмилнице,
гнездо възделено – звезда цветокрила,
с родители верни и дом съграден.
Тук мяко засука с насладата мила,
че в рай си орисан – безкрай съкровен!
Кръщелнице,
майчице вярна – обична до болка,
от люлчина песен до сетния стон.
Жетварка сръчна, жена богомолка –
сказание свято от древен Атон!
Сватовнице,
везан калпак край Сакар и Марица –
от Добруджа златна засвирил кавал...
В Пирински връх си кръжаща орлица
и гайда ручаща с Родопски вокал!
Българийо,
закърмила с плам чародейните внуци,
от песенна Странджа до Дунава бял.
За тебе готов съм под тръбните звуци
духа ти да браня до миг посребрял!

Татяна Йотова

Татяна Йотова е родена през 1961г. в град Айтос. Завършва СУ „Климент Охридски“ през 1986г. – специалности Българска филология и Педагогическа психология. Автор е на 11 поетични книги, четири от които – за деца: „Антистоп“ 1992, „Божури в снега“, „Съм“, „Веднъж ще ти се случа“, „Между ада и рая“ – лирическа новела, „Опашати истории за любими муцунки“, „От любов живеи“, „Извор с очи на дете“ 2014 и др. Албумите ѝ с изпята поезия са два: „Закъсняла молитва“ и „Песента на токчетата“. Те съдържат 29 песни за любовта и приятелството, за ценните неща в живота.

По професия Татяна е учител, по потребност – бард. Казва, че ѝ е тясно в пределите на стиха, затова превръща стиховете си в песни, изпълнявайки ги с китара. Поетесата е носител на национални и международни награди от литературни конкурси и от фестивали на бардовското изкуство, някои от които: Награда за поезия на името на Николай Искърров 2014 от националния конкурс „Свищовски лозници“, награда за поезия на вестник „Уикенд“ 2006, награда за песен за България от „Софийски вечери на авторската песен“, от „Мелнишки вечери на поезията“, на вестник „Дром дром-мендар“ за поезия с ромска тематика, на Фондация „Буквите“ – от конкурсите „Жени и вино, вино и жени“; награди от бардовските фестивали „Солени ветрове“ – за принос към

духовността, Ловеч – първо място и „Златната роза” и др. Поетесата представя България успешно в професионални и творчески срещи в Париж, Португалия, Испания, Македония, Турция, Албания, Германия.

Татяна е автор и на сценарии за театрални постановки за деца и възрастни. Дългогодишен ръководител е на Детска театрална студия „Браво”, с която поставя на сцена свои творби; изпъстрени с песни и танци, те са своеобразни мюзикъли. Чрез тях малките театрали отправят към зрителската аудитория послания за доброта, хармония, любов, красота, творчество. С всяка постановка трупата е носител на специални и призови места от национални и международни конкурси и фестивали на изкуствата: „Радост на брега” – Бургас, „Сцена край морето” – Поморие, „Бургаски изгреви”, Слънце, радост, красота” – Несебър, Нова Загора, Русе, Наука на сцената” 2 и 5 – София и Севлиево и др. Публиката ще запомни „Мечта за милион”, „Хапчето Добро”, „Билка самодивка”, „Как цар Генгер стигна до истината”, „Екология на отношенията”, „Ключът”, „Даскал Буньо” и др.

Изключително плодотворна е екипната работа на Йотова с композитора Хайгашод Агасян. Песните на творческия тандем са любими на малки и големи. Песни на Татяна ще откриете и в репертоара на наши изпълнители – Тони Димитрова, Драгомир Драганов и др.

Татяна Йотова обича пътешествията и срещите с добрите неизвестности. Работата ѝ като учител по Български език и литература в СОУ „Христо Ботев”, Айтос, я изпълва с нови идеи за творчески интерпретации на магията Живот.

ЖИВОТЪТ – ТОВА СА ПРИЯТЕЛИТЕ

Животът – това са приятелите.
Не страната,
в която си роден,
не единствено огънчето
на твоето семейство,
не хляба,
роден от безсънните ти нощи.

Животът – това са приятелите.
Тези, които ти дават
посоки,
тези,
които пеят твоята песен,
тези, които виждаш за миг,
но този миг
отразява вечността.

Животът – това са приятелите,
защото с тях
се чувстваш гражданин на света.
Ти принадлежиш на Вселената
и Вселената ти принадлежи.

СВЕТИ ФАРЪТ

Свети фарът
там, където
мислите се чудят,
внося Космос над морето,
пръскат се заблуди.
Кораби понасят песен:
на-на-на-на-най-на-на-на-ни-ни-на...
ехей... Следват фара блеснал!

Свети фарът.
Не заспива
в път с око на сова.
Време спряло. Шир пенлива.
Истина съдбовна...
Будна есен сипва песен:
на-на-на-на-най-на-на-на-ни-ни-на...
ехей... Следва фара блеснал!

Свети фарът
и отгоре
бурите притихват.
През прозорец животворен
отговори бликват.
Пърха стих отнесен в песен:
на-на-на-на-най-на-на-на-ни-ни-на...
ехей... Следвай фара блеснал.

СВОБОДА

Искаш ли да имаме
щастие в душите,
право да избираме
дните си честити?
Не отнемай лакомо
ничие пространство!
Свобода – най-сладкото
вътрешно пиянство.

Свободата, свободата
е магията, която
окрилява духа
и с любов, с любов залива света,
свободата, свободата
да вплетем в живота кратък
и при всеки избор, риск и мечта
да прошепнем „свобода”!

Покорявай мелници
с Дон Кихот безумен,
в Ботевите делници
препъни куршума.
С вързани ръце дори
щом разпалваш огън,
в твоето сърце гори
свобода от бога.

ТРИ БЕЗ ПЕТ

На този град всичко му беше наред:
фасади, фонтани, коли,
единствен часовникът, спрял в три без пет,
не мръдваше спящи стрелки.
Изгряваше слънцето все в три без пет,
тогава се спускаше нощ,
и в се в три без пет, по познатия ред
добър живот сменяше лош.
От кулата мълком часовникът стар
следеше площадния шум...
А как му се пееше, тихо макар,
но... можеше само наум.
Коряха го всички: защо ли е там,
когато е все три без пет?!
И все им се виждаше гузен и сам —
ненужен, пък сложен отпред!
А той се усмихваше също мъдрец,
събрал вежди в строги стрелки,
пошушваше нещо на някой врабец,
дошъл в три без пет да поспи.
Часовникът тайничко беше узнал,
че времето има властта.
Дали ще е три без пет, шест или два,
тече си, тече вечността.

ВСЕЛЕНСКА ВЪРТЕЛЕЖКА

Ходя по земята,
гледам към небето,
дишам между Севера и Юга.
Споря с тъмнината,
вярвам в нещо светло,
будя се в немилост и в заслуга.

С нравката робувам,
властвам до орлите,
сея благородство на кошута,
мечешки сънувам,
мед роя с пчелите,
като сова в мъдрото се лутам.

Сянка на дърво съм,
ръся дъх на цвете...
моя орис кратка и човешка...
Ден и нощ – какво са,
щом звезди не светят
в чудната вселенска въртележка?!...

ПОЕЗИЯ И ПРОЗА

В твоя живот съм поезия,
ти си за мен жива проза.
В тебе аз будя съмнения,
в мен ти пораждаш тревога.
Твоео синьо сияние
как прозаично ме стряска,
аз пък те гушвам с влияние
в най-поетичната ласка.
Ти си ми, скъпи, опората,
моя земя, моя проза,
аз съм ти цвете сред хората
и поетичност прахосвам.
Ти си ми няколко странички
с мъдри уроци, с поуки,
аз съм ти устрем без граници
в този живот – там и тука.
В проза живота си лееш ти,
а ми звучиш тъй лирично
и от очите ти парещи
няколко стиха се стичат.
Аз пък обърквам се в римите,
търся в лиричното разказ,
сменям крилете, ранимите,
с най-здравомислеща маска.
С теб сме поезия в прозата
или пък проза по рими,
щом сме уллучили дозата,
значи сме ненараними.

Тотка Савчева

Тотка Савчева е родена в гр.Габрово. Завършва Априловската гимназия в родния си град, а след това физика в СУ "Св. Климент Охридски".

Живее в гр.София и работи като софтуерен специалист. Пише стихове от ученическите си години. Нейни стихотворения са публикувани в сборниците на Кулския поетичен панаир; в алманах „Любовна лирика” и в ежегодните алманаси „Нова българска литература - Поезия” - издания на фондация „Буквите”; във в. „КИЛ – Култура, изкуство, литература”, в алманах-списание „Културна палитра” и др.

Има награди от национални поетични конкурси - трета награда от поетичния конкурс "Вишнев цвят - дъх на пробуждане" в Казанлък през 2009г., поощрение от националния конкурс за поезия „Жената - любима и майка” в Свиленград през 2011г., първа награда от „Кулски поетичен панаир” през 2011г., първа награда от XII международен фестивал „Мелнишки вечери на поезията” през 2011г., трета награда от поетичния конкурс „По стъпките на лятото” през 2014г.

ПРАЗНИК

В ръката си мак държиш –
стих от тефтера на юни.
Знам, червеното е фетиш
на връзката помежду ни.
Днес ще съм много добра.
Чорба от риба ще сготвя.
Морето не на шега ни събра.
За мен си – и платно, и котва.
Когато си пак далеч –
през девет земи в десета,
от жена ставам оловен меч.
Без теб не летя, а кретам.
Душата ми се смалява в бряг.
Очите – два фара в мрака.
И пътувам в съня си чак
по Млечния път към теб, към Итака.
Отварям сърцето си днес.
Вратата му, знай, е желязна.
Влезеш ли – няма „излез”!
Любовта е безкраен празник!

ЛУНА ОТ ЛЮБЛИН

Сигурно си мислиш за мен,
щом ми трептят очите,
или си ядосан на сладоледа разтопен,
или на часовника, неточно отчитащ,
или защото не си успял да нагласиш
точния аршин на дните
и вместо днес да летиш за Париж,
на Бургас си станал отново жител.
Гласът ти тъй тих, спотаен –
сякаш път сторваш на мравка.
Разбрах те, не ги разправяй на мен!
Не бъди метаморфоза на Кафка!
Тръгни, намери ме! Нали си галантен мъж?!
Донеси ми Луна от Люблин.
Здраво кормилото на чувствата дръж,
бъди повече от влюбен.
Любовта не е коз, цакане, пас,
ревлива сапунка или мелодрама,
нито снимка в профил, в анфас.
Любовта е джаз
и луна за двама!

БЛИЗОСТ

И все по-жаден е живота.
Пресъхна вчерашната близост,
а любовта ми неохотно
в делника пустинен влиза.
Преряза лятната ѝ давност
горещата коса на юли.
След мравките ще тръгна бавно.
Навярно нещо са дочули
и в стройна походна извивка
появят зрелите ми чувства.
Не знам ще мога ли да свикна
и мисълта за край да пусна.
Полулуна във звездна стомна,
събрала райската ни сладост,
която все ще ни напомня
за влюбен юни и несбъднат август...
И тъй година след година
със спомена за миг на близост,
животът сам ще ни подмине.
Не го изпускай, жаден не излизай!

ДЪЖД

Навън е есен и тропетата на дъжда
под сурдинка комините приспива.
Луната, в лампата заклешила душа, мъжди.
Над ореха прозира димна крива.
А улицата – счупена на две
от локвата, добила морска сила –
опитва се брега да събере
в сърцето ми, което на дъжда съм подарила.
А той за любовта ми тъй е глух –
виолите на капките през смях задява
и джазът в нотите му с дрезгав звук
прозореца на утрото ми доразбива, вляво...

СЪДЪРЖАНИЕ

Албена Декова

Петолиние на любовта.....	5
По ръба на шевицата.....	6
Дракон и жрица.....	7
Алиса в страната на любовта.....	8

Александър Калчев

Ще дойда.....	11
Суеверни гълъби.....	12
Утринна серенада.....	13
За жената на място.....	14
Метаморфози.....	15
Паралелен разговор.....	16

Ангел Дюлгеров

Монолог на бегача.....	19
Познание.....	20
Летен дъжд.....	21
Надпис върху снимка.....	22

Ани Стайкова – Иванова

Вселенска любов.....	25
Кътчета с надежди.....	26
Мечтаният мъж.....	27
Копнежни вопли.....	28
Видовденски цвят.....	29
Драгоценни моменти.....	30

Ани Китова

Понякога.....	33
Ноктюрно.....	34
Престъпно.....	35
Портокалени спомени.....	36

Антоанета Овчарова

Лятна нощ.....	39
----------------	----

Една жена.....	40
Родена си красива.....	41
Там.....	42
Старият цигулар.....	43
Свещена земя.....	44

Бианка Габровска

Без думите.....	47
Безкрили.....	48
Буря.....	49
Светлина.....	50

Борис Борисов – Самокова

Капка в морето.....	53
Ахроматично.....	54
Вихри звездочели.....	55
Ревност.....	56

Геолина Стефанова

Когато пада здрачът.....	59
Урочасват думите без обич.....	60
Готическо картини.....	61
Любовта е нощна пеперуда.....	62
Змийски очи.....	63
Сутрин брезата плаче.....	64

Гълъбина Митева

Пътеката - е винаги една... ..	67
Грешна съм, господи!	68
А крясъкът на чайките е див.....	69
Оставяме те, майко!	70
Тази вечер небето на запад кърви... Като рана.	71
Любовта си отива в неделя. По здрач.	72

Детелина Стефанова

Копнежна.....	75
Страшно.....	76
До дъх.....	77

Приказка за светлините	78
Изваяние.....	79
Във мир	80

Дора Ефримова

Бях – съм	83
С вапцарова вяра	84
Човешко щастие, какво си?	85
Монолог на любовта	86

Дора Трифонова

Есен	89
Невъзможна любов	90
Малката русалка.....	91
Вятърът ми е любовник.....	92
Тревожност	93
Зимно.....	94

Елица Кръстева

Виридиан	97
Червено слънце	98
Драскотина даже	99
Летен сън	100
Фея в стара рокля.....	101
Вечер по булгаков.....	102

Женета Браянова

Единство	105
* * * /Зелените очи на есента/	106
Вселенски ценности.....	107
* * * /С планински кристали споени/	108

Живодар Душков

Когато... ..	111
***/ Когато дъждът своите струи/	112
***/Единствено очите на влюбените/.....	113
Безсмъртие.....	114

Златина Великова

На екс	117
***/ <i>Знам, че не мога</i> /	118
***/ <i>Не ме сравнявай</i> /	119
Шепа любов	120

Златина Вълева

Безчувствие	123
За старите коне	124
Развързано	125
Десет кори за баница	126

Иван Върбанов

Струята на лятото	129
Стихове за обич	130
Среща	131
Майско утро	132
Морето	133
Лековито биле	134

Иваничка Колева

Баща	137
Богата	138
Единствена	139
Заръкаал	140
Къде си	141
Любов за любов	142

Илияна Каракочева (Ина Крейн)

Болка от любов	145
Нейната любов не е обречена	146
Когато срещнах твоята душа	147
Целувка	148

Ирена Бочева

L'heure bleue /Синият час/	151
Арфата на дъжда	152
Мечтание	153

Градът на любовта.....	154
Париж.....	155
Кръщение	156

Йорданка Радева

Измъчена вяра	159
Светулка в ръката ти.....	160
Спомен за две асми пред прага.....	161
Прости и помни.....	162
Буря	163
Сълза в дланта ти	164

Костадин Боянов

Балада за Куна кралица	167
------------------------------	-----

Кристина Ясенова

Малък свят.....	171
Малкото градче.....	172
Понякога.....	173
Нула	174
Да забравим	176

Любка Славова

Очакване	179
Когато остарея.....	180
История в сезони.....	181
Несподелено	182
До Дедал	183
Наследница	184

Маргарита Мартинова

Сляп избор	187
Малък разказ за дъжда бездомник.....	188
На дъното	189
Прогонването на персеидите	190
Безпътици	191
Ноктюрно №5	192

Надя Луканова

Дано	195
В топлина от предчувствия	196
На ранина.....	198
Любов за смъртни	199
***/ <i>Нека остана върху устните ти</i> /	200

Нели Господинова

Лято за всички!.....	203
Кой дявол открадна лятото?	204
Есенна серенада	205
Януарски мечти	206
Тревата ще ви проговори.....	207
Довиждане, България!.....	208

Никола Апостолов

Цял живот в разбоя	211
Моите 75 птици	212
Кръстът	213
Чувал със сладост	214
Това е всичко	215
Молитва.....	216

Николина Милева

В скута ми.....	219
***/ <i>Където се разделяше с света</i> /	220
***/ <i>Тази смърт се побира във няколко нощи</i> /	221
В разгара на зимата	222
***/ <i>Припомни ми кога са си тръгнали птиците</i> /	223
С всичките си ризи.....	224

Нина Чилиянска

***/ <i>Тревога на възглавницата спи</i> /	227
***/ <i>Нощта е циганка с раздърпани поли</i> /	228
***/ <i>Живея във красиво безразличие</i> /	229
***/ <i>Пресъхна гласът ми – задъхано птиче</i> /	230
***/ <i>Заситих днес със хляба на надеждата</i> /	231
***/ <i>Спотайвам се невидима в съня</i> /	232

Павлин Пушкарров

Всички, които останахме на покрива.....	235
Освен изключенията	236
Посвещение в сянка.....	237
Мечтая неразбиране.....	238

Павлина Гатева

Магиите	241
Той е там	242
Груйо, който живее в една пряка на „Витошка“	243
Или не?	244
Предателско	245
Реквием за един глас	246

Пенка Станчева (Касиана Йоани)

В театъра на сезоните	249
Любов, която богове създава.....	250
Два ангела, които се обичат	251
Като предан български войник	252
Ще можеш ли.....	253
Ще ме познаете	254

Пламенка Чифлигарова

Честит ще бъде твоят ден.....	257
Ридаещо писмо	258
Прегърни ме, зора	259
Гора осъбвам	260

Радка Видьова (Рая Вид)

Безсилие	263
Грях и болка.....	264
Дъжд.....	265
Нищо в нощта.....	266
Някак си по нашенски	267
Сега и утре.....	268

Румяна Попова-Бакърджиева

За теб	271
Пред истината.....	272
Разпилях се	273
Твоите зеници	274
Ще имам силата.....	275
Някой ден	276

Светлин Трендафилов

Терминалът	279
Среднощни витрини	280
Щрихи	281
Светът в преспапието	282
Маса за един	283
Бутафорно	284

Стоян Михайлов

Сън върху откоси.....	287
Просто жена.....	288
Отиде си лятото.....	289
Очите ти	290
Родина	291
Обична до болка.....	292

Татяна Йотова

Животът – това са приятелите	295
Свети фарът	296
Свобода	297
Три без пет	298
Вселенска въртележка	299
Поезия и проза.....	300

Тотка Савчева

Празник	303
Луна от Люблин	304
Близост	305
Дъжд.....	306

МЕЧТА ЗА КНИГА

„Мечта за книга“ (www.dreambook.bg) е онлайн спомоществователна (краудфъндинг) платформа за създаване и реализиране на проекти в областта на литературата.

„Мечта за книга“ се осъществява от Фондация „Български издател“ и предоставя възможност за набиране на средства и друга нефинансова помощ чрез доброволни дарения, в полза на проекти в областта на литературата.

Тази платформа ще Ви помогне да сбъднете своята мечта за книга!

Какво предлага платформата:

„Мечта за книга“ предлага на българските автори възможности да намерят финансиране на книгите си от частни лица и обществени организации.

За разлика от другите подобни платформи, „Мечта за книга“ е специализирана точно във финансирането на книги и има множество инструменти, улесняващи това.

Вие ще можете да продавате „на зелено“ екземпляри от книгата си на отделни лица, както и да търсите по-мощно финансиране за проекта.

Фондация „Български издател“, като издателство, специализирано в издаване на български автори, поема ангажимента и гаранцията, че събраните средства ще бъдат вложени в издаване на книга, а не усвоени от автора.

Как работим:

За да можете да участвате в платформата, трябва да имате готова, завършена книга. Частично готови проекти не се допускат.

Може да се кандидатства с вече издадени книги, стига авторът да има права над тях.

Авторът кандидатства с книгата си на адрес book@dreambook.bg. Ако книгата бъде одобрена, му се предлагат оферти за различни тиражи, както и експертна оценка какъв реален тираж би могъл да се продаде.

След уточняване на условията се сключва договор между автора и Фондация „Български издател“.

За да може да бъде въведен проектът в платформата, авторът трябва да има валиден фейсбук профил с истинско име и реална снимка.

В платформата авторът публикува следните материали:
Рекламно представяне на себе си и проекта, плюс части от текста в размер на 4 страници А4;

Подбрани части от текста – до 20 страници А4, които ще бъдат представени в сайта като PDF файл;

Примерна корица и/или други илюстрации към книгата;

Рекламен видео клип;

Началната такса за участие в проекта е в размер на 50 лв, срещу което авторът получава редакция/корекция на рекламния текст, рекламен банер и една седмица реклама на първа страница на проекта

Срокът на един проект е два месеца. Ако в рамките на този срок авторът е набрал 50% от финансирането, то му се дава още един допълнителен месец за донабиране на липсващата сума.

Авторът ще има възможност – основно, да продава единични бройки от своята книга, както и да приема дарения.

Ако в рамките на проекта не се набере 50% от исканата сума, то парите се връщат на закупилите книгата.

Ако се набере над 50%, но под общата сума за проекта, то е възможно предоговаряне на условията с Издателство „Български писател“, така че да се издаде тираж, отговарящ на набраната сума.

Закупуване на книги / получаване на суми по проекта ще е възможно чрез:

Банков превод

Пощенски запис

Ерау/Easyraу

Раурал

На всеки три месеца Фондация „Български издател“ ще осигурява липсващото финансиране на един или няколко проекта, които са показали отлични показатели.

Платформата „Мечта за книга“ предлага различни рекламни площадки на своя сайт, на другите сайтове на Фондацията „Български издател“, както и в различни фейсбук страници, но основната реклама се очаква да дойде от личната инициатива на авторите.